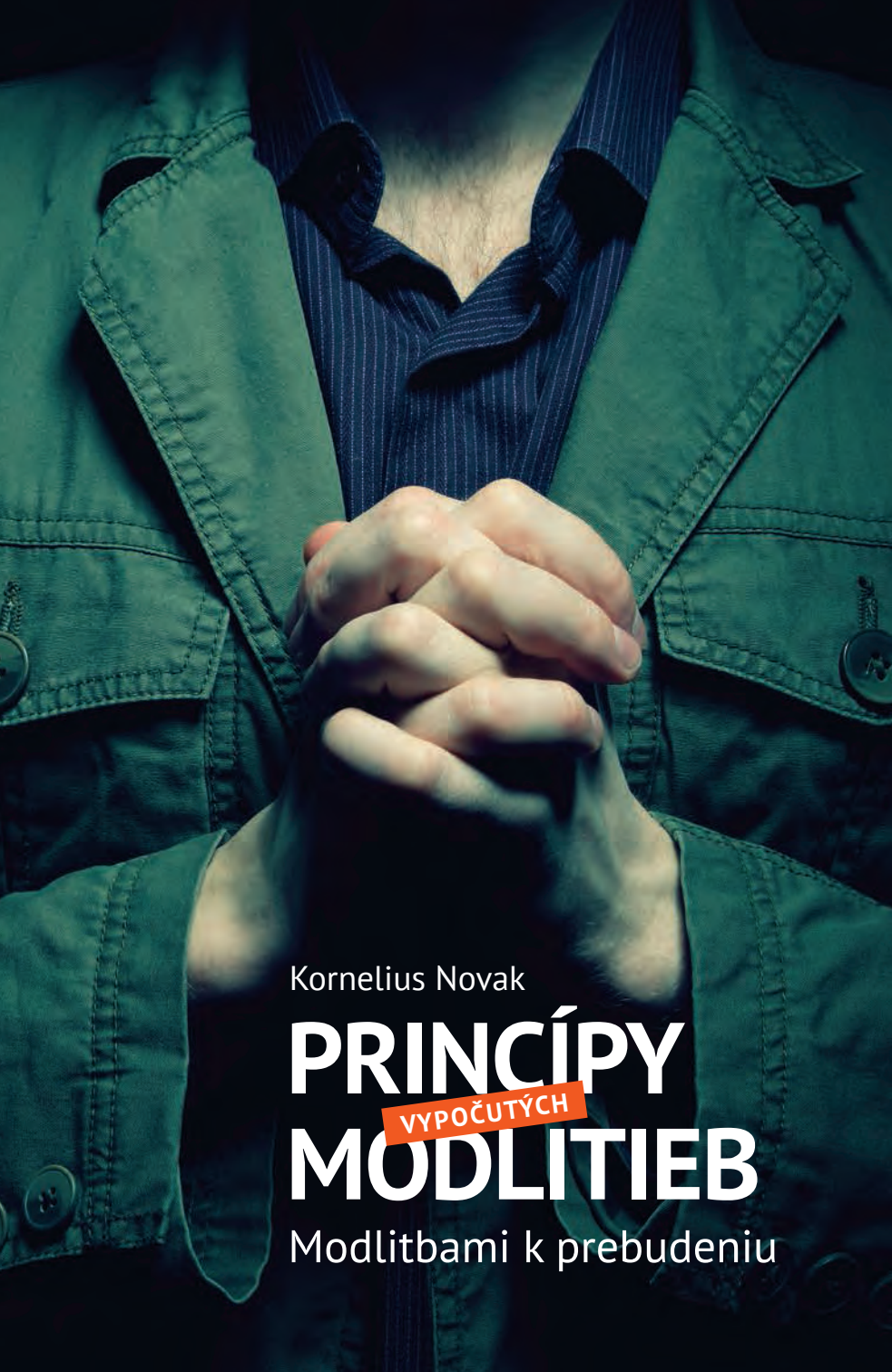

A close-up photograph of a person's torso. They are wearing a dark green, textured jacket over a blue and white vertically striped shirt. Their hands are clasped together in a prayer position, held in front of their chest. The lighting is dramatic, with strong highlights on the hands and the jacket's lapels, and deep shadows in the background and under the shirt collar.

Kornelius Novak

PRINCÍPY VYPOČUTÝCH MODLTIEB

Modlitbami k prebudeniu

Biblické citáty sú prevzaté z ekumenického prekladu Písma Svätého: BIBLIA,
Slovenský ekumenický preklad, Slovenská biblická spoločnosť, 2011

PRINCÍPY VYPOČUTÝCH MODLITIEB

Kornelius Novak

PRINCÍPY VYPOČUTÝCH MODLITIEB

Modlitbami k prebudeniu

OBSAH

Predhovor	9
1. princíp	
Na vypočutie modlitieb potrebujeme Ducha modlitieb	23
2. princíp	
Iba cez Ježišovu krv môžeme prísť k Bohu	26
3. princíp	
Modlitbu predchádza reálne vnímanie Boha.....	31
4. princíp	
Vypočúvané modlenie hľadá skôr „Darcu“ než dary	36
5. princíp	
Dôvera v Boha je základom vypočutých modlitieb	39
6. princíp	
Vypočutá modlitba je modlitba podľa Božej vôle	48
7. princíp	
Božie zasľúbenia musíme očakávať na modlitbách.....	67
8. princíp	
V modlitbe sa musíme nechať viesť Svätým Duchom	72

9. princíp	
Modlitba viery.....	77
10. princíp	
Boh vypočúva iba vrúcne modlitby.....	80
11. princíp	
K modlitbe patrí oddanosť	88
12. princíp	
K modlitbe patrí dostať to, za čo sa modlíme.....	90
13. princíp	
Vytrvalé modlitby budú vypočuté	93
14. princíp	
Boh rád dáva Ducha Svätého	103
15. princíp	
Modlitebný život sa začína v prebudení spoločne	108
16. princíp	
Boh vypočúva príhovorné modlitby.....	118
17. princíp	
Boh uzdravuje alebo naznačuje, čo má v pláne	124
18. princíp	
Boh koná zázraky.....	130
19. princíp	
Modlitba v prenasledovaní.....	133
20. princíp	
Žiaden div, že Boh konal prostredníctvom Eliáša zázraky	135
Záverečná poznámka.....	140

PREDHovor

Hlboká túžba po skutočnom živote s Bohom rastie v cirkvách Európy. Šíri sa vnútorná potreba po posvätení, reálnom modlitebnom živote a hlboko siahajúcom prebudení. Tu a tam sa už objavujú náznaky prebudenia a na niektorých miestach je už prebudenie dokonca v plnom prúde. Potreba prebudenia tu bola vždy. Boh chce prebudiť duchovne mŕtvych k uvedomelému a odhodlanému životu v Jeho svätej prítomnosti. Napriek tomu mnohí ľudia, ktorí počuli evanjelium, zostali zatvrdení, a tým duchovne mŕtvi. Iní sa zasa po svojom obrátení stali nevšímavými k Božej reči a konaniu. To, čo dnes potrebujeme, je prebudenie z nášho vlašného duchovného bezvedomia do skutočnej Božej prítomnosti: „*Prebud'sa ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a zažiari ti Kristus.*“ (Ef 5,14) V posledných rokoch sa na mnohých miestach hovorilo o prebudení, až príliš často bolo prebudenie prorokované, bolo podniknutých mnoho krokov, ale len zriedkakedy sa niekto dôsledne vydal po jedinej ceste ku skutočnému prebudeniu: cez modlitbu.

Mnohým zborom nemožno vyčítať, že sú málo aktívne, pretože sa snažili o prebudenie všetkými možnými aj nemožnými prostriedkami. **Mnohí boli pritom síce aktívni, ale bez pravej hĺbky. Bez modlitby robili to, čo vedeli, ale nie to, čo by mali robiť. Bez modlitby robili všetko, čo bolo v ich silách a moci, ale nerobili nič z Božej sily a s Jeho neobmedzenou mocou.** Na mnohých miestach sa posilňovalo sebavedomie a sebadôvera

zborových pracovníkov, ale len zriedka sa podporovalo a rozvíjalo vedomie o Bohu a dôvera v Boha. Často neprišlo požehnanie a namiesto toho nasledovalo vytriezvenie.

Kde nájdeme pravé prebudenie bez príchuti show, manipulácie, pokrytectva a zažiadanosti po senzácii? Kde nájdeme srdečnú opravdivosť bez toho, aby sme sa na druhej strane museli nechať ubiť zákonníctvom? Mnohé zbory majú dnes techniku, pódia, show, hudobné skupiny, to najlepšie z najlepšieho, viac možností ako kedkoľvek predtým, ale kde je ozajstná duchovná účinnosť, o zaslúbení ktorej čítame v Písme? Prví kresťania nemali fax, mobil, auto, knihy – nemali nič okrem Boha a modlitby k Bohu! Títo modlitebníci prežívali úžasné Božie zásahy a konanie naozaj prostým a zároveň uchvacujúcim spôsobom a navyše pravidelne, pretože sa držali Boha a pravidiel modlitby.

Cirkev hľadá nové metódy, ako zasiahnuť ľudí a získať ich skôr pre svoju organizáciu. Ale Božou metódou, ako k sebe pritiahnuť stratených ľudí, stále zostávajú modlitebníci, ktorí sa v dôvernom vzťahu s Bohom nechávajú prebudiť a posvätiť, aby v plnúcim Duchu priniesli evanjelium strateným.

Kľúčom k prebudeniu je skutočná modlitba. Lenže mnoho ľudí nevie, čo si má počať s modlitbou. Raz som bol pozvaný do televízie na „kresťanskú“ pódiovú diskusiu. Pretože som v tom termíne už slúbil službu v malom dedinskom zbore, prosil som organizátorov v tej dedinke o modlitby za múdrosť v tom, ako sa mám rozhodnúť, aby to bolo v súlade s Božou vôľou. Ich odpoveď znela: „Modliť sa môžu starí, my budeme radšej pre Boha niečo robiť.“ Je šokujúce, ako málo ľudí vie, čo je skutočný modlitebný život a čo umožňuje – totiž nemožné!

Ale o čom vlastne hovoríme? Čo je to vôbec prebudenie? Toľkí ľudia o tom hovoria, a pritom vôbec nevedia, čo je vlastne cieľom prebudenie. Pre niektorých prebudenie spočíva v tom, že čoraz väčšie množstvo ľudí vyznáva svoju lásku k Bohu napríklad v rámci zhromaždenia chvál. Ale pozri sa, čo o tom hovorí prorok Ezechiel:

„Prichádzajú k tebe, ako sa schádza ľud, pred tebou sedia ako môj ľud, počúvajú tvoje slová, ale nekonajú podľa nich. Veď svojimi ústami ukazujú mnoho lásky, ale v ich ústach je lož a ich srdce túži len po zisku. Hľa, ty si pre nich ako ten, čo spieva piesne o láske pekným hlasom a čo vie dobre hrať na strunovom nástroji. Počúvajú tvoje reči, ale nekonajú podľa nich. Keď sa toto splní, a určite sa to splní, spoznajú, že bol medzi nimi prorok.“ (Ez 33,31–33)

Prorok povedal, že sa to raz stane a ja sám som to x-krát zažil. Davy ľudí vyznávajú v záplave citov svoju lásku k Bohu, ale nič sa v ich životoch nemení! Nepochádza k morálnemu obráteniu, ktoré Boh očakáva! Také oznamovanie lásky Boh nemôže použiť. Ježiš hovorí, čo v skutočnosti znamená milovať Boha:

„Ak budete zachovávať moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako aj ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.“ (Ján 15,10)

Chcel by som to celkom neosobne vyjadriť takto: prebudený človek zachováva Božie prikázania tak, ako ich zachovával a prežíval sám Ježiš v každodennom živote.

Je možné vyjadriť to aj celkom osobne: prebudený človek žije v harmónii s Bohom tak, ako sám Ježiš v harmónii s Bohom žil a Jeho vôľu uskutočňoval!

Niektorí chápu Božie prikázania úplne nesprávne, a pritom sú zjavením samotného Boha! Boh začína desatoro prikázaní osobnou výpoveďou: „Ja som Hospodin, tvoj Boh...“ Mnohí nevedia, že Boh je svojou podstatou morálna bytosť! Výraz „morálna“ znamená, že Boh vie, čo je dobré a správne. Nie je pravda, že Boh všetko môže! Áno, On je všemohúci, ale nemôže napríklad klamať. Nemôže kradnúť. Nemôže sa zmeniť. Keby to urobil, stal by sa diablom! Boh je dobrý, je spravodlivý a vie, čo je dobré a čo zlé, čo je dôležité a čo dôležité nie je! Niektorí ľudia sa domnievajú, že morálne zákony Biblie už dnes neplatia, pretože zákon bol pribitý na kríž, ale to je fatálne nedorozumenie! Títo ľudia nerozlišujú medzi Desatorom a Mojžišovým obetným zákonom! Boh prikázal Mojžišovi, aby Desatoro vložil do truhly

zmluvy a o obetných rituáloch povedal, aby ich položil vedľa truhly zmluvy!

To znamená stranou, pretože budú odstránené, keď Ježiš zomrie ako zástupný obetný baránok! My už teda nemusíme prinášať obete, pretože Ježiš je našim obetným baránkom, a na základe toho sa domnievať, že Boh odstránil aj svojich Desiat prikázaní, je fatálnou chybou, na ktorej stojí mnoho falošných učení! Ježiš povedal:

„Nemyslite si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov. Neprišiel som zrušiť, ale naplniť. Amen, hovorím vám: Pokiaľ nepominie nebo a zem, nepominie ani najmenšie písmenko, ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane. Kto by teda zrušil čo len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, bude označený za najmenšieho v nebeskom kráľovstve. Kto ich však bude zachovávať a učiť, bude označený za veľkého v nebeskom kráľovstve. Hovorím vám, že nikdy nevojdete do nebeského kráľovstva, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov. Počuli ste, že otcom bolo povedané: Nezabiješ! (2 Moj 20,13; 21,12) Kto by však zabil, musí ísť pred súd. Kto by povedal bratovi: Hlupák, musí ísť pred veľradu. Kto by povedal: Blázon, musí ísť do ohnivého pekla.“ (Mat 5,17–22)

Ježiš neprišiel nato, aby odstránil Božiu „morálku“! Prišiel, aby naplnil Božie prikázania, naplnil ich životom a uskutočnil ich. Ježiš tie prikázania neoslabil, ale práve naopak – vyostřil! Pretože my už musíme konečne raz pochopiť, aký vážny, nebezpečný a zničujúci je hriech! A to aj keď ide „len o slovo“!

Niektorí sa domnievajú, že človek je zákonnický, keď sa snaží dodržiavať zákon. Ale pozor! Existuje rozdiel medzi cestou človeka zákonníka a človeka, ktorý sa nachádza na ceste posvätenia! Človek zákonník sa snaží dosiahnuť spasenie zachovávaním zákona. To sa nemôže podariť! Posvätený človek sa snaží zachovávať zákon nie preto, aby bol spasený, ale preto, že vďaka Ježišovej milosti je zachránený a pochopil, že zákon je dôležitý a správny a že nie je nič lepšie ako konať podľa Božieho slova! Vidíš ten obrovský rozdiel?

Kristus žil v harmónii s Bohom a Jeho zákonom a chce sa dávať poznať prebudeným ľuďom a cez nich všetkým ostatným – môže tak konať aj cez teba? Existuje dobrý test na to, či žiješ prebudený život v súlade s Božou vôľou. Ježiš povedal:

„Ak zostávate vo mne a ak aj moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám.“ (Ján 15,7)

Je to aj tvoja skúsenosť? Toto zaslúbenie je myslené vážne. Ježiš nesľubuje nič nebezpečné, pretože je tu ešte jeden predpoklad:

„A máme k nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle.“ (1 Ján 5,14)

Ak chceš to isté, čo chce Boh, potom Boh vypočuje tvoju modlitbu. Také jednoduché to je. Kto súhlasí s Božou vôľou a žije s ňou v súlade, ten zažíva jedno vypočutie modlitieb za druhým, lebo Boh má prístup k jeho srdcu. Ten človek zo svojho presvedčenia súhlasí s Božou vôľou, a tým prežíva jedno vypočutie modlitieb za druhým. Je to aj tvoja skúsenosť?

KLAMANIE A SKLAMANIE

O tom, že Boh je dnes rovnako úžasne aktívny, ako bol kedysi dávno, som roky pochyboval. Tu a tam prišiel do spoločenstva hostujúci rečník, ktorý údajne zažil s Bohom také veci, ktoré nás uvádzali do úžasu – ale nie do stavu, aby sme Boha tiež rovnako úžasne zažili. Potom som sa stretol s ľuďmi, ktorí sa snažili „nadopovať sa“ duchovnými ilúziami a citovou manipuláciou, ako sa neskôr ukázalo. Nebolo to presvedčivé, pretože keď show a hudba pominuli, okolnosti každodenného života dopomohli vyvolať na svetlo všetko to, čo sa tieto moderné religiózne show pokúšali skryť.

Nejaký čas som navštevoval jednu takú domácu skupinku. Zo začiatku som bol prekvapený ich zážitkami s Bohom, ich náhlymi veľkými prejavmi citov, ich vnútornými obrazmi a prorocktami, ktoré mali pre seba navzájom. Keď som však dlhší čas pozoroval

návštevníkov tejto domácej skupinky, nezostalo mi nič iné, iba spochybniť pravosť týchto fenoménov a jedného večera im povedať: „Mám dojem, že si tu vzájomne len niečo predstierate. Citovo sa navzájom vybičujete, ale to vás nenesie a nedrží ďalej. Raz príde chvíľa, keď sa zrútite.“ Ľudí v tejto skupinke veľmi nahnevalo moje hodnotenie (odhad ich stavu) a chceli mi vysvetliť, že mám negatívny postoj voči Duchu Svätému a ešte niektoré ďalšie veci. Asi o dva roky som stretol jedného z členov tejto domácej skupinky. Bez vytáčania mi priamo povedal: „Mal si pravdu. Z ôsmich členov domácej skupinky tam zostal už len jeden. Tí ostatní odpadli od viery a skoro všetci z nás berú drogy, dvaja dokonca heroín. Keď si to vtedy povedal, zasiahlo ma to priamo do srdca. Vedel som úplne presne, že sa to týka mňa. Naozaj sme chodili do zboru a na skupinku preto, aby sme sa „nadopovali“ Ježišom. Ale na druhý deň som bol vždy emocionálne úplne na dne a živoril som až do ďalšieho stretnutia. Myslel som si, že to takto prežívam iba ja. Chcel som byť ako ostatní. Dnes viem, že oni neboli na tom o nič lepšie než ja.“

Nie je to desivé a alarmujúce? Koľko zborov sa takto alebo podobne zlomilo a zničilo!? Ako dlho sa budeme vzájomne klamať a zvädzať emocionálnymi ilúziami?

Raz som si položil otázku, čo by robili „kresťania“, keby im ako „druhoradé“ boli odobraté ich cédečká, chváliace skupiny, ich show a konferencie, ich divadelné skupiny a iné aktivity, ich kresťanské plagáty a poznámky, jednoducho všetko! Čo by im ešte zostalo? Kto by ešte zostal? Je to skutočne len viera v Ježiša, ktorá nás zjednocuje, alebo sú to všetky tie ostatné veci? Niekedy mám dojem, že mnohí žijú len moderný náboženský život a doteraz neprekročili prah k pravému kresťanskému životu.

Čo všetko sme už v „zboroch“ nezažili!... Všetky tie negatívne zážitky s falošným prorokovaním, mocou a túžbou po peniazoch a sebarealizujúcimi sa vedúcimi alebo manipuláciou... radšej by som ušiel, než aby som sa otvoril tejto „Božej realite“. Ak má byť prebudenie to, čo tu mnohí predvádzajú... To nikomu nena-

padne, že Ježiš jasne varoval pred falošnými prorokmi, zvodmi a vlkami v ovčom rúchu?! Nedokážem pochopiť, čomu všetkému ľudia veria a čo považujú za „pravý kresťanský život“!

Mnohé skúsenosti z prostredia okolitých zborov vo mne vyvolali nasledujúcu predstavu: Videl som seba, ako sa snažím vo vyprahnutej púšti lopatou vyhádzať – vytvoriť – koryto rieky. Pritom som sa v neustálom pote tváre modlil, aby Boh do toho koryta, ktoré som vykopal, zoslal vodu, čím by tam vznikla rieka.

Keď som sa na tento obraz pozrel zvonku, pripadalo mi to nezmyselné! Je predsa jasné, že každá rieka si vyhlíbi svoje koryto sama, ak voda potečie z prameňa dostatočne silným prúdom. Pán mi tým ukázal, aké zbytočné je mnohé z toho, čo sa ja sám a my v zborech snažíme lopatou vyhádzať a vytvoriť.

Jedni sa zahadzujú aktivitami a projektmi a márne čakajú na požehnanie; iní sa zahltia jedným citovým opojením za druhým a vo svojom náboženskom sebaklame môžu byť jedine sklamaní. Ďalší sa prekopávajú suchou púšťou dávno prežitých tradícií. Vyprahnutosť sa len zväčšuje a frustrácia a ubitosť sú čoraz ošklivejšie.

Boh poslal prostredníctvom proroka Jeremiáša pre všetky časy posolstvo, ktoré hovorí, čo je tým problémom nepožehnaného „hádzania lopatou“:

„Dvoch zločínov sa dopustil môj ľud, mňa opustil, prameň živej vody, aby si vykopal cisterny, cisterny popraskané, ktoré neudržia vodu.“
(Jer 2,13)

V našich zborech máme veľké množstvo dobre vyzerajúcich cisterien, vecí, ktoré vyzerajú tak, akoby z nich muselo vziť požehnanie, ale nedávajú žiadnu vodu. Máme toľko vecí, ktoré toho toľko sľubujú! Môže pritom ísť o ľudí alebo o projekty a aktivity. Je úplne jedno, čo to je, pretože ak do tohto budeš vkladať svoju dôveru namiesto dôvery v Boha, potom sa ti niečo, čo nie je samo osebe zlé, môže stať mocnou pascou!

Boží ľud bol vždy v nebezpečenstve. Vtedy boli stále nablízku nepriatelia a Boží ľud bol v nebezpečenstve, že bude vyhladený.

V čo by mali dúfať? Odkiaľ, od čoho alebo od koho by mali očakávať pomoc? Prečítajte si, čo Boh odkázal svojmu ľudu:

„Beda odbojným synom, ktorí snujú plány, ale bezo mňa – znie výrok Hospodina – uzatvárajú spojenectvo, ale nie v mojom duchu, takže hromadia hriech na hriech. Zostupujú do Egypta bez toho, aby sa ma pýtali, hľadajú silu a útočisko u faraóna a skrývajú sa v tieni Egypta. Sila faraóna vám bude na hanbu a skrýša v tieni Egypta na potupu.“ (Iz 30,1–3)

Alebo o kapitolu ďalej:

„Beda tým, čo zostupujú po pomoc do Egypta, spoliehajú sa na kone, zakladajú si na vozoch, lebo ich je mnoho, a na jazdcoch, lebo sú veľmi mocní, ale u Svätého u Izraeli pomoc nehľadajú, Hospodina sa nedopýtajú.“ (Iz 31,1)

Boží ľud v tom čase hľadal pomoc v najmodernejšej vojenskej technike, v „sile muža“ a domnieval sa, že sa nachádza na istej ceste k víťazstvu. Boh ich však nazýva „odbojní synovia“. Hovorí o tom, že na tejto ceste vršia jeden hriech na druhý... Prečítaj si to pokojne ešte raz. Aj dnes je to rovnaké. Mnohí chcú budovať „Božie kráľovstvo“, ale spoliehajú sa pritom na svetské veci, a nie na Boha. Vkladajú svoju dôveru do svojho vzdelania, do svojich peňazí, do svojich stratégií, do svojich budov alebo do techniky... Ako som už povedal: robia všetko, čo vedia, ale nie to, čo by mali robiť. Keď som bol misionárom medzi motorkármi v Európe, zo začiatku sme robili tú istú chybu. Chceli sme ľudí získať pre Ježiša, ale spoliehali sme sa pritom na naše vlastné nápady. Mysleli sme si, že ľudí získame tým, že všetci budeme jazdiť na Harleyi, budeme potetovaní, budeme nosiť dlhé vlasy a hrať rockovú hudbu... zabudni na to! Po celom svete sa už pohybujú ľudia, ktorí sa spoliehajú len na vlastné plány. Pokúšajú sa napodobňovať nejakú megacirkev a keď to nefunguje, hľadajú inú megacirkev. Po celej Európe sa pohybujú ľudia so svojimi „megaprojektmi“ a sľubujú modré z neba, **ale kde sú tí modlitebníci, ktorí žijú v súlade s Bohom a chodia v skutkoch, ktoré Boh vopred pripravil?!** Kde sú tí ľudia, ktorí rovnako ako Eliáš prežívajú pravú Božiu moc prichádzajúcu z neba?! Jeden mnoho

sľubujúci megaprojekt prebýja druhý! Raz ma oslovila televízia, ktorá chcela natočiť reláciu o kazateľovi, ktorý pristál s lietadlom v Chebe, aby upozorňoval na detskú prostitúciu... Povedal som im, že to je nezmysel, pretože tým by sa tam začalo schádzať ešte viac pedofilov z celej Európy! Taká relácia už raz bola v televízii a potom sa na to miesto začali hrnúť plné autobusy pedofilov!!! Viem však o niekoľkých horlivých kresťanoch, ktorí pracujú na uliciach v Chebe a ktorých je možné podporovať... ale to nikoho nezaujíma, ak to nie je nejaká show. Práve z toho mi je najviac zle! Všade len nejaká show, ale ja mám už plné zuby kresťanského divadla! Najviac by sa im páčilo, keby som vyšiel na pódium na motorke a začal predvádzať svaly; ale jasné Božie slovo počuť nechcú! ... Už mám plné zuby moderného „kresťanstva“!!!

Z klamaní vzíde vždy iba sklamanie! Tisíce kresťanov sú sklamaní, pretože sa nestalo to, čo sa im prorokovalo z neba. Na stretnutí kazateľov sa mi jeden pastor zveril, že sú sklamaní: „Jeden zahraničný kazateľ nám povedal, že to musíme robiť tak a tak a potom budeme prežívať to isté, čo prežívajú kresťania na Filipínach, kde je momentálne veľký rast zborov.“ Urobili teda všetko podľa návodu, no nič sa nestalo... Z klamaní vzíde iba sklamanie. Už musíme konečne prestať hľbiť svoje vlastné riečne korytá! To nie je žiadny kresťanský život. Preberme sa konečne! Je tu iná cesta! Ak budeme žiť v dôvernom vzťahu s Bohom, potom nám On sám bude prameňom a plnosťou. Prúdy živej vody si samy mocne vyhlbia svoje riečne korytá. Namieste je celkom oprávnená otázka: Kde je možné zažiť toto jednoduché, ale uchvacujúce Božie konanie? Odpoveď je mnohým čoraz jasnejšia: Tam, kde sú ľudia uchvátení Bohom a v jednoduchej modlitbe od neho všetko očakávajú. Môže to vyzeráť akokoľvek dôležite a duchovne, ale ak sa to postaví na miesto Boha a modlitby, je to iba deravá cisterna! A to aj vtedy, ak ide o nabitú peňaženku alebo doktorský titul! Nevzíde z toho to, čo očakávame, aj keď to stále budí dojem, že z toho predsa len musí niečo vzísť. Svoj osobný vzťah s Bohom nemôžeš ničím nahradiť!

Úplne som sa zdesil pri čítaní niektorých bibliografií, keď som si uvedomil rozsah požehnaní, ktoré Boh mohol nechať prúdiť cez jednotlivcov, ktorí sa opravdivo modlili. Celé krajiny mohli byť čiastočne zmenené životmi jednotlivcov, ako napríklad životom kazateľa prebudenia Charlesa G. Finneyho. Cez neho boli prebudené nielen nespočetné zbory, ale s nimi aj celé dediny. Nečítal som nič, čo by ma oslovilo a vyzývalo viac ako jeho životopis *Životné spomienky* a ním napísaná kniha *Prebudenie*, v ktorej zhrnul princípy pre pravidelné prebudenie. Tieto prebudenie nespádli z jasného neba. Nebolo to tak, že by prišli sem a miesto vedľa by vynechali preto, lebo Boh je suverénny a nekoná inak ako suverénne. Nie. Finney mohol naozaj očakávať od Boha pravidelné prebudenie, pretože sa držal zjavených Božích princípov. Tajomstvo jeho jednoduchého, ale úchvatného a dojímavého života a služby bolo ukryté v jeho schopnosti modliť sa a v jeho jednoduchom, logickom a úprimnom zvestovaní, ktorým viedol zbory do modlitebného života. Účinky a dosah jeho života a služby boli v každom ohľade ohromné. Stovky tisícov ľudí prijali poslušnosť viery voči Bohu a vstúpili do modlitebného života. Nehľadáme práve toto?

Mnoho ľudí je dnes aktívnych, ale bez opravdivej hĺbky. Nechápate ma zle. Nemám nič proti zborovým aktivitám a menším či väčším misijným výjazdom, ak vychádzajú z Boha. Ale raz som sa vydesil nad nasledujúcim poznaním: Najlepšie maskovaným útekom pred skutočnou Božou požiadavkou je „služba“ pre Boha, ktorú si vybral človek sám. Mnohí ľudia nie sú si toho vedomí a namiesto, aby nasledovali Božie volanie a Jeho povolanie a realizovali Božiu vôľu, realizujú vo svojich zboroch len sami seba. Toto si musíme uvedomiť, ak máme zažiť skutočné prebudenie! V tomto bode žije mnoho ľudí v náboženskom sebaklame. Mnoho pracovníkov v zboroch, ktoré som navštívil, rozpoznalo túto situáciu a priznali sa k tomu tiež. Jeden mi povedal: „Od detstva som tu aktívny, v cirkvi uznávaný a tiež si veľmi prajem, aby sa moje deti rozhodli pre Boha; ale dnes poznávam, že vlast-

ne Bohu nedôverujem a všetkým tým, čo v zbore robím, chcem zostať od Boha v určitej vzdialenosti.“ Jeden kazateľ mi povedal niečo, čo som rovnako alebo podobne počul od mnohých iných ľudí a čo som aj sám zažil: „Náš zbor sa pomaly, ale isto rozpadol pre všetky tie takzvané prorocké a predpovede. Komplexmi menejcennosti zatažené ženy v domácnosti a ďalší ľudia s potrebou sebarealizácie chceli byť aspoň v nedeľu stredom pozornosti. Mnohí členovia zboru prezentovali svoje vlastné prania a predstavy ako zjavenie Božej vôle. Stokrát bolo zasľubované prebudenie – až nakoniec bola hromada črepov úplná. Až dnes dokážem vidieť tú katastrofu.“ Iný pastor na stretnutí kazateľov priznal: „Myslím si, že sa zamestnávame všetkými tými aktivitami len preto, aby sme nemuseli robiť to, čo vieme, že by sme robiť mali, pretože máme strach naplno sa priznať k Ježišovi alebo začať naozaj konať Božiu vôľu.“ Z mnohých kresťanských akcií mám ten dojem, že sa robia iba preto, aby sa nemuselo robiť to, čo je naozaj Božou vôľou!

Všetky ilúzie musia skôr alebo neskôr padnúť, aby človeku niečo napadlo! Cirkev sa musí v tomto prebudiť! Mnohí to myslia dobre, ale už nerozpoznávajú, že dobré je nepriateľom najlepšieho. Majú svoje dobre myslené prosby o Božiu vôľu a veľmi sa pritom mýlia, navyše tým ešte zvädzajú na scestie seba i druhých. Práve tí, ktorí tak často hovoria o prebudení, prebudenie sami naliehavo potrebujú; lebo prebudenie je to, čo sa stane, keď sa cirkev prebudí zo „snov“ – je jedno, akého druhu – a vstúpi do pravdy a Božej svätej prítomnosti.

POČÍTAJ S BOHOM

Boh si praje, aby sme v každom okamihu počítali s Ním a s Jeho zásahmi a konaním. Počítaniu sa treba naučiť! Kolko času sme potrebovali na pochopenie rozdielu medzi jeden plus jeden a jeden krát jeden? Keď sa učíme princípy modlitby, sme, podľa môjho názoru, ešte viac neochotní. Ale tak sa nepohneme z miesta.

U Boha si nemôžeme dovoliť chápať jeden plus jeden rovnako ako jeden krát jeden a myslieť si, že On nám požehná. Musíme sa naučiť v modlitbe počítať s Bohom! Nedivme sa, že modlitby zostanú nevypočuté, keď toto nerozlišujeme a prehliadame zjavené princípy. Ignorovať zjavené princípy modlitieb a myslieť si, že Boh nás nakoniec predsa len nejakým spôsobom vypočuje, to je pokúšanie Boha, pretože Boh nám tie princípy zjavil, aby sme ich v modlitbe uvádzali do praxe a zažívali tak vypočutia.

SATANOM OVPLYVNENÉ MODLENIE

Tvrdenie, že existujú princípy, ktoré stopercentne garantujú vypočutie modlitieb, môže u niektorých čitateľov vzbudiť nedôveru. Vychádza to zo skúsenosti mnohých, pretože Boh nevypočúva ich takzvané „modlitby“. Niektorí formulujú svoje priania do neba a keď to, o čo žiadali, nedostanú, pochybujú o užitočnosti modlitby. Po takýchto nevypočutých „modlitbách“ vzniknú nasledujúce myšlienky: „Boh neexistuje, pretože ma nevypočul.“ Alebo: „Boh existuje a určite vypočúva, ale mňa nechce vypočuť.“ Alebo: „Boh je, ale modliť sa je zbytočné a nezmyselné, pretože On aj tak urobí suverénne to, čo sám chce.“ Ak premýšľame takýmto alebo podobným spôsobom, satan dosiahol presne to, čo dosiahnuť chcel.

Pozor! K satanovej stratégii patrí nasledujúca taktika klamu: Vzbudí v nás túžby a priania, ktoré Boh určite nevypočúva, aby sme sa potom cítili Bohom sklamaní. Boh sám nám však hovorí: *„Prosíte, ale nedostávate, lebo prosíte zle; chcete to premárniť podľa svojich zlých žiadostí. Cudzoložnice, či neviete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvom proti Bohu? Kto teda chce byť priateľom sveta, prejavuje sa ako nepriateľ Boha.“* (Jak 4,3.4)

Nie je to šokujúce? Niektorí dokonca v modlitbe upevňujú svoje sebecké nepriateľstvo voči Bohu. Toho si musíme byť vedomí, aj keď to mnohí určite robia v nevedomosti – to však celú vec nezlepšuje. Za mnohými našimi prianiami a túžbami väzí

v skutočnosti satan, ktorý vládne na tejto zemi a počas nášho života sa bude pokúšať ovplyvniť naše myslenie, a tým aj naše vášne (Ef 2,1). Tým má mnoho našich prianí, a dokonca aj našich modlitieb svoj pôvod u satana. Satan ovplyvňuje sebecké myslenie a posieľa nás k Bohu s „ohavnými“ modlitbami, sústredenými na seba – a Boh ich nevypočuje. Satan sleduje touto činnosťou jeden konkrétny cieľ. Pretože sme ním boli oklamaní a poslaní do modlitby, môžeme byť jedine sklamaní. Lenže potom sme, žiaľ, sklamaní z Boha, pretože sme od neho nedostali to, čo sme chceli dostať. Následne začneme pochybovať o Božej existencii a Jeho priazni, alebo si prinajmenšom myslíme niečo o neužitočnosti a neefektívnosti modlitby – a to je práve to, čo chce satan dosiahnuť. Ak sa chceme modliť tak, aby nás Boh vypočul, musíme si byť vedomí týchto súvislostí a musíme pri modlitbe bdieť, aby sme neupadli do pokušenia a nemodlili sa za veci, ktoré chce satan.

Ak od Boha nedostaneme to, čo sme chceli, nie je to žiaden dôkaz o Jeho neexistencii alebo nezmyselnosti a neúčelnosti modlitby, ale ukazuje to na náš nedobrý postoj, v akom sa modlíme, a tým Bohu znemožňujeme, aby nás vypočul; alebo ten modlitebný predmet nemusí byť nevyhnutne spojený a zjednotený s Božím požehnaním. Môže to byť aj preto, že ešte nie sme zrelí na vypočutie modlitieb. Chcel by som to ukázať na niekoľkých príkladoch.

Ako malé dieťa som stále prosil svojich rodičov o pištoľ. Nechápal som, prečo mi ju nechcú dať! Oni to však vedeli! Čo som teda urobil? Dodnes si pamätám na šíp vystrelený z môjho luku, ktorý zostal trčať zabodnutý v ramene mojej sestry... Rodičia vedeli, prečo nevypočuli moju prosbu. Keby Boh vypočul všetky naše modlitby, už by sme tu dávno neboli! Niektoré veci nie sú vôbec zlučiteľné s Božou vôľou a na iné nás Boh zrejme musí najprv pripraviť. Stále znova prichádzam do rozhovoru s ľuďmi, ktorí sa modlia za to, aby dostali partnera a keď ho nedostávajú, pochybujú o Bohu. A ja mám zas niekedy pochybnosti o ich

zdravom rozume. Niektorí z nich totiž žijú taký úbohý život, že je otázkou, koho by mal Boh potrestať tým, že ho postaví po ich boku. Prepáčte mi, že to vyjadrujem tak drsne, ale veď to tak je! Ak si praješ, aby ti Boh dal partnera, daj si svoj život do poriadku! Vari má Boh dať človeku závislému od internetového sexu partnerku, aby ju neustále podvádzał? Má Boh dať partnera neporiadnemu človeku, aby potom musel po ňom celý život upratovať? Aký by to bol Boh, keby druhých takto trestal? Oni si však nedajú tú prácu, aby vystopovali, čo hovorí Boh o manželstve a aká je Božia vôľa a Jeho hodnoty... potom sa naozaj môžu dlho modliť... Takto to nebude fungovať.

Teraz sa pozrieme na jednotlivé princípy, ako sa modliť tak, aby nás Boh vypočul.

NA VYPOČUTIE MODLITIEB POTREBUJEME DUCHA MODLITIEB

1. PRINCÍP

Modlitba je duchovná záležitosť, preto potrebujeme Ducha Svätého, ktorého Boh zaslúbil.

*„Na Dávidov dom a na obyvateľov Jeruzalema vylejem Ducha milosti a úpenlivých prosieb. Potom budú hľadiť na mňa, ktorého prebodli.“
(Zach 12,10)*

Duch Svätý, ktorého získavame pri znovuzrození, je Bohom zaslúbeným Duchom modlitby. V podstate ide o prvú modlitbu, ktorá je u Boha vypočutá na 100 %, a to modlitba za milosť a odpustenie hriechov! Kto si uvedomí bezvýhodiskovosť svojej situácie, vo viere sa obráti k Bohu a prijme Ježiša do svojho života, ten sa modlí! Modlí sa, pretože Duch Boží na ňom pracuje a otvára jeho srdce na klopanie Pána Ježiša, ktorý vchádza dnu, v Duchu zaujíma miesto v srdci a praje si v ňom uskutočňovať svoje dielo, ktoré bolo dokonané na kríži. Život pravého kresťana sa začína modlitbou na základe viery a ak má zostať duchovným životom, potom musí zostať zároveň aj životom modlitby! Mnohí pri modlitbe spínajú ruky. To nie je nevyhnutné, ale je to dobrý príklad opravdivej modlitby. Pozri sa na svoju pravú ruku a skús si predstaviť, že symbolizuje Božiu vôľu. Ľavá ruka

zasa tvoju vôľu. Božia ruka je vždy aktívna nad твоjím životom aj v ňom, otázkou je, či ty s tým súhlasiš. Niektorí zovrú svoju vôľu do päste a bránia sa tomu, aby sa zjednotili s Božou vôľou. Takto sa život nemôže dariť. Obrátenie nie je žiadnym obrátením, ak sa človek neobráti k Bohu dobrovoľne a z presvedčenia tak, aby od toho okamihu žil posvätený život v súlade s Božou vôľou!

Niektorí sa domnievajú, že človek je už obrátený a spasený, keď „verí na Boha“. Ale nie je to tak. Adam vedel o Bohu úplne všetko. Osobne ho poznal! Ale stal sa odmietavým voči Bohu, Jeho prikázaniám a Jeho vôli. Chcel realizovať sám seba. Áno, on vedel o Bohu všetko, dokonca chcel byť ako Boh, ale bol na ceste von z raja a na ceste zahynutia! Je veľký rozdiel medzi poznaním a pravou vierou! Je rozdiel medzi vedomosťami z Biblie a životom v harmónii s Bohom! Spojiť tieto dve veci je, samozrejme, najlepšie, ale žiaľ, sú mnohí, ktorí niečo vedia, no sú zvedení a odvedení od toho, aby sa naozaj obrátili a začali žiť v súlade s Bohom.

Pri pravom znovuzrodení sa staneme živými z Boha a pre Boha a v modlitbe sa dostávame do čoraz hlbšieho a dôvernejšieho vzťahu s Bohom, naším Otcom, v ktorom by vypočúvanie našich modlitieb malo byť samozrejmosťou.

Všetky účinky Ducha Svätého v našom živote a službe majú dočinenia s našimi modlitbami a sú od modlitieb neoddeliteľné. Božou vôľou je, aby sme žili v plnosti Ducha. To tiež znamená, že Boh si praje, aby sme usilovali o naplnený a uchvacujúci modlitebný život. Je veľmi zaujímavé, ako všemožne sa o Duchu Svätom diskutuje, namiesto toho, aby mu bol daný priestor na konanie a by sa usilovalo o modlitebný život, ktorý by nás uchvátil. **Môžeme si nahovárať čokoľvek, čo by sme radi počuli, ale ak sa nemodlíme tak, aby nás Boh vypočul, ťažko budeme mať plnosť Ducha, akú máme mať – pretože Duch Svätý je tiež Duchom modlitby.** Ak nežijeme s Bohom v súlade alebo to vôbec nevnímame ako dôležité, potom pochybujem o tom, že v našom živote je čo i len gram Ducha Svätého, pretože Boh nám jasne

oznamuje, na aký účel nám posiela svojho Ducha. Nie preto, aby sme putovali z jedného emocionálneho opojenia hneď na ďalšiu konferenciu, ale:

„Dám svojho ducha do vášho vnútra a s spôsobím, aby ste chodili podľa mojich ustanovení, zachovávali a plnili moje nariadenia.“ (Ez 36,27)

Kto v harmónii s Bohom a Jeho zákonom žiť nechce, pre toho sa stáva zákonom skutočnosť, že jeho modlitby nebudú vypočuté.

IBA CEZ JEŽIŠOVU KRV MÔŽEME PRÍŠŤ K BOHU

2. PRINCÍP

Zaslúbenie Ducha modlitieb nie je možné oddeliť od toho „Prebodnutého“, na ktorého musíme hľadiť. Krv Ježiša je predpokladom na to, aby sme sa mohli priblížiť k Bohu. Pavol o tom píše:

„No vy, čo ste boli niekedy ďalekí, stali ste sa teraz v Ježišovi Kristovi blízky skrze Kristovu krv.“ (Ef2,13)

Je iba jedna cesta k Bohu a jeden modlitebný život s vypočutím. Tá cesta sa volá Ježiš Kristus: „*Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa.*“ (Ján 14,6) Len cez zástupnú smrť Ježiša na kríži máme odpustenie hriechov a tým voľný prístup k Bohu. Musíme si uvedomiť, že Boh nás nevypočúva v prvom rade preto, že to, o čo prosíme, tak veľmi potrebujeme, ale preto, že Boh vidí Kristovu krv. Naša bieda môže kričať až do neba, ale naša vina volá ešte hlasnejšie. Krv Ábela tiež volala k Bohu. Náš hriech a večné dôsledky v zatratení sú tou najväčšou biedou zo všetkých bied, v ktorých ľudstvo väzí. Klekárovi príde muž s malou rankou a prosí o náplasť. Lekár však rozoznáva pod tou rankou vážnu zlomeninu kostí a chce čo najrýchlejšie operovať. Čo má však robiť, keď povrchný pacient chce mať ošetrenú len tú ranu na povrchu a bráni sa dať súhlas na potrebný zásah? Tak je to často medzi nami a Bohom. Všetko, čo nami hýbe a pod čím trpíme,

nie je ničím v porovnaní s hriechom a jeho večnými následkami, z ktorých nás chce Boh ako Spasiteľ uzdraviť. Keby sme len verili nášmu Lekárovi a Vykupiteľovi! Ježiš tieto priority vyjadril veľmi jasne vo chvíli, keď ťažko chorému najprv odpustil hriechy a až potom, ako znamenie toho neviditeľného diania, uzdravil jeho telesnú chorobu, aby ukázal, že naozaj má moc odpúšťať hriechy. (Mat 9,1)

V súčasnosti sú na mnohých miestach tieto priority pozmenené. Už roky je moderné zvestovať ľuďom uzdravenie a bohatstvo namiesto evanjelia a odvrátenia sa od hriechov! Dnes žijeme v období iného vnímania reality, ako tomu bolo kedysi. Vo všetkých dobách hýbala národmi najmä otázka: „Ako môžeme znova nájsť súlad s Bohom? Čo môžeme urobiť, aby nám Boh odpustil a znova nás prijal?“ Vedomie vlastného hriechu bolo v mnohých národoch hnacím motorom! Všetky národy hľadali cesty späť k Bohu a dokonca kvôli tomu obetovali ľudí, také to bolo pre nich vážne! V čase, keď sa Ježiš stal človekom, bola otázka odpustenia hriechov ústrednou témou národa! Keď Ježiš vyhlásil: „Odpúšťajú sa ti hriechy!“ (Luk 5,20), trhlo to všetkými poslucháčmi. Ako si to mohol Ježiš dovoliť povedať? Iba Boh môže odpúšťať hriechy! Veď čo všetko je človek ochotný urobiť, aby sa mohol osvedčiť pred Bohom... – a Ježiš iba tak jednoducho povie: „Odpúšťajú sa ti hriechy“?! Ježiš však nehovoril žiadne prázdne slová. Za Jeho slovami nasledovali skutky! Ježiš vzal na seba naše hriechy a vyniesol ich na kríž. Ježiš trpel a zomrel za nás, preto mohol povedať: „Odpúšťajú sa ti hriechy!“ To je najdôležitejšia téma! Dnes však žijeme v pozmenenom svete. Satan zmenil stratégiu. Ľudia potláčajú svoje svedomie a idú naplno do tohto sveta. Satan hľadá kazateľov, ktorí budú zvestovať svetské „Evanjelium“: Uzdravenie pre všetkých, musíš iba veriť! Bohatstvo pre každého, stačí len zdvihnúť ruku a veriť v Ježiša! Na každej konferencii je 400 novoobrátených! ... Ako dlho ešte chceme veriť týmto klamstvám? Kde sú tí skutočne obrátení ľudia, ktorí aj v ťažkých časoch s vďačnosťou hľadajú na kríž a môžu

povedať: „Je jedno, ako to bude ďalej, pretože viem, že to, čo mám, je najdôležitejšie – odpustenie mojich hriechov a večný život u Boha! Budem ďalej nasledovať Ježiša a budem v Jeho sile aj v tejto situácii svedkom o Božej dobrotivosti a láske.“ Kde sú tí ľudia, ktorí Boha naozaj milujú a zachovávajú Jeho prikázania? Kde sú tí ľudia, ktorí vzdorujú diablu a hriechu a sú pravými nástrojmi pre Pána? Takého človeka z teba môže urobiť jedine kríž.

Veríš tomu, že k Bohu môžeš prísť iba cez Ježišovu krv? Tu na tomto mieste by sme mali vstúpiť do seba a skúmať sami seba, na akom základe vstupujeme do modlitby. Počujem, ako moja vina kričí k Bohu? Počujem, ako moje svedomie stená pod ťarchou hriechov a obviňuje ma? Som pripravený práve teraz v prítomnosti Ducha Svätého rozoznať svoju vinu, vyznať ju, prosiť o odpustenie a napraviť ju skôr, ako vstúpim do modlitby? V opačnom prípade ju Boh predsa nebude chcieť počuť.

„Aj keď vyzriete dlane, odvrátim od vás svoj zrak; aj keď sa budete veľa modliť, nebudem počúvať, lebo vaše ruky sú plné krvi. Obmyte sa, očistite sa, odstráňte mi pred oči vaše zlé skutky; prestaňte robiť zlo.“
(Iz 1,15.16)

Boh nám úplne jasne hovorí, že nevypočuje ani jedného! Kto sa úprimne neodvráti od zlého, ten sa môže modliť, ako dlho chce, pretože Boh si pred ním zakryje oči. Ale kto sa úprimne a v pokání obráti k Bohu, toho Boh určite neprehliadne!

FALOŠNÉ ZÁKLADY MODLITIEB

City. Modliť sa len vtedy, keď sa cítim dobre alebo len vtedy, keď sa mi nedarí – tam je stredom moje vlastné ego. Aj keď to môže vyzeráť zbožne, taká modlitba je iba súčasťou mojej sebeckej sebarealizácie.

Skutky. Niektorí chcú prísť k Bohu na základe svojich dobrých skutkov a výkonov a pyšne v skrytosti očakávajú, že za to dostanú slávu a odmenu. Nevidia, že svojimi tzv. dobrými skutkami nemôžu zakryť vinu, ktorá na nich leží a oddeľuje ich od Boha.

Mária. Niektorí sa domnievajú, že Boh ich vypočuje, ak sa budú modliť k tzv. „svätým“ alebo k Márii, matke Ježišovej. To sú však iba náboženské, sektárske falošné učenia. Také prosby Boh nevypočuje. Mária nám vôbec nijako nemôže pomôcť prostredníctvom modlitby. Žiadne „Mária, oroduj za nás“, lebo Mária bola v Božích očiach tiež hriešnica a musela byť najprv Bohom omilostená, než s Ním mohla mať niečo dočinenia (Luk 1,28). Boh si mohol zvoliť vo svojej milosti práve tak Janu Macháčkovú, aby priviedla Ježiša na svet. Žiadny svätý nám nemôže byť v modlitbe nijako užitočný. Učenie hlásajúce, že sú takí, ktorí vo svojom živote urobili toľko dobrého, že z toho teraz môžeme profitovať aj my, je falošným učením. Božie slovo hovorí opak – *že nieto spravodlivého ani jedného (Rim 3,10)*. Všetci potrebujeme odpustenie prostredníctvom krvi Ježiša a to platí aj pre nás.

Náboženstvo. V súčasnosti je veľmi rozšírený chybný názor, že všetky náboženstvá majú na mysli toho istého Boha. Ale Ježiš jasne hovorí: „*Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cez mňa.*“ (Ján 14,6) Nikto, to sú skoro všetci – a k tomu celý ten zostatok. Všetky náboženstvá majú svoj pôvod v ľuďoch, ktorí, „opustení Bohom“, premýšľali o tom, aký by Boh mohol byť a vytvárali si o ňom vlastné predstavy. Z toho sa vyvinuli falošné učenia, rituály a tradície, ktoré čiastočne prenikli celými spoločnosťami. Ale to, čo niekedy pôsobí silným dojmom, má hneď na začiatku chybu. Tam bol človek bez Boha – teda bezbožník – a preto môže byť výsledok vlastných predstáv iba „bezbožný Boh“. Boh je úplne antináboženský! Neznáša akékoľvek náboženstvá a opovrhuje nimi. Ako by sa mi asi páčilo, keby nejaký človek, ktorý ma v živote nevidel, rozhlasoval po celom svete, že som 150 cm vysoký, mám zelené vlasy a jazdím na mopede? Predstavte si, že by všade stávali sochy so zelenovlasým jazdcom na mopede! Ako by to na mňa pôsobilo? Boh opovrhuje náboženstvami, pretože tam ide o predstavy o Bohu od bezbožných hriešnikov. Mali by sme prestať s predstavovaním si Boha, pretože Boh sa zjavuje vo svojom slove a predstavuje sa v osobe Ježiša Krista.

Musíme si uvedomiť, že zástupná smrť Ježiša je pre nás tou jedinou cestou do vzťahu s Bohom. Ježišovu krv nepotrebujeme iba na modlitbu a obrátenie, ale potrebujeme ju každý deň znova, ak chceme udržať a zachovať svoj vzťah s Bohom, byť oslobodení od hriechu do väčšej hĺbky alebo ak sme znova doň upadli a tiež nato, aby náš vzťah nebol postavený na ilúziách.

MODLITBU PREDCHÁDZA REÁLNE VNÍMANIE BOHA

3. PRINCÍP

„Bez viery však nie je možné zapáčiť sa Bohu. Ved' kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú.“ (Žid 11,6)

Jeden človek bude čítať tento text a pochopí ho tak, že Boh mu splní všetky jeho priania. Iný sa naň pozrie pozornejšie a rozpozná, že tu ide o Boha! Chceš sa páčiť Bohu, alebo máš záľubu v čomkoľvek inom? Chceš prísť k Bohu, alebo ťa zaujíma len splnenie pozemských prianí? Hľadáš „Jeho“, alebo splnenie iných túžob? Chcel by si mať všetko možné alebo už vieš, že len Boh sám je ten, kto odmieňa a len On sám môže naplniť náš život Božou plnosťou? (Ef 3,14–21)

Pravá viera vníma Boha tak, ako sa Boh zjavuje vo svojom slove. Ten, kto naozaj verí, prestáva sa držať svojich vlastných, sebou vytvorených predstáv o Bohu. Modlitby žiadneho človeka nebudú vypočuté, ak nebude veriť tomu, že Boh je práve tu a že je práve taký, ako sa nám dáva poznať vo svojom slove. Mnohí veria v jediného Boha, ale nechcú ho prijať takého, aký je. Počas svojho modlitebného života budeme stále viac poznávať Boha takého, aký je, ak ho budeme chcieť prijímať takého, aký je.

Pre človeka, ktorý neverí v Božiu prítomnosť a všemocnosť, je nemysliteľné modliť sa. Keď sa chceme modliť, musíme

„*veriť, že Boh je*“. Môžeme síce potláčať myšlienky na Boha, ale pre život s Bohom sme stvorení. Jeden bývalý vojak cudzineckej légie mi to potvrdil: „V zákopoch nie sú žiadni ateisti,“ hovoril, „počul som tam volať k Bohu tých najväčších rebelov.“ My však často nechceme vnímať, že sme stvorení pre život s Bohom. Vnímaš Boha? „Vnímať“ Boha znamená predovšetkým prijímať ho ako pravdu, tak, ako sa nám dáva poznať vo svojom slove. Vnímať Boha znamená tiež: byť si vedomý jeho prítomnosti. V tom je základný prvok viery a modlitby. Aké dôsledky by to malo len pre nás a prostredníctvom nás, keby sme naozaj verili, že Boh je prítomný a že chce konať teraz, tu a cez nás? Mnohí ľudia tvrdia, že majú osobný vzťah s Bohom. Žiaľ, tieto tvrdenia sú často iba zdvorilostnou frázou. Zamyslite sa nad tým, čo si neveriaci človek predstaví pod vašim vyhlásením, že máte osobný vzťah so živým Bohom, so svätým Pánom nebeských zástupov, so všemocným a vševediacim Stvoriteľom vesmíru, s Tým, ktorý má kľúče od pekla aj od Božieho kráľovstva! Čo bude ten, ktorý to počuje, oprávnené očakávať v našom živote? Aké dôsledky by to teda malo mať? Mnohí sa nazývajú „Božie deti“, Peter však nepíše „Božím deťom“, ale „*poslušným Božím deťom*“ (1Pet 1,14) **Uveril by si v Ježiša, keby žil tak ako ty? Ak nie, prečo by potom druhí mali veriť tebe, keď hovoríš o Bohu?** Nie je načase žiť tak, ako žil Ježiš? Tieto dôsledky hľadá bezbožný v malých situáciách tvojho všedného dňa. Preto tiež Ježiš hovorí, že máme byť verní v mále. Žiaľ, je to tak, že mnohým chýbajú práve tieto „drobné“ dôsledky Božej prítomnosti v ich myslení, hovorení a konaní. Božia láska a morálka sú v životoch mnohých ľudí, ktorí sa nazývajú kresťania, nevybudovateľné! Mnohí hovoria o tom, že majú spoločenstvo s Bohom, ale v ich správaní v jednotlivých oblastiach života chýbajú prejavy svätej Božej prítomnosti a následne sú právom v očiach neveriacich považovaní za pokrytco – a môžu byť pritom ako chcú aktívni. Medzi vedením a vnímaním je rozdiel: Slepý môže vedieť, že existujú farby, ale ten,

kto vidí, dokáže tie farby vnímať. Živá viera vníma Boha za všetkých okolností a v každej situácii.

Otázka: Vnímaš Boha? Máš vedomie Božej prítomnosti? Čo si myslia tí stratení v tvojom okolí o pravosti tvojej viery? Pravé kresťanstvo nie je predovšetkým v aktivite, ale vo vnímaní Boha. Si živý pre Boha a pre Jeho hovorenie a konanie? „Čo sa narodilo z tela, je telo, čo sa narodilo z Ducha, je duch.“ (Ján 3,6) Čo tým Ježiš myslel? Telesným narodením (telo) sa staneme živými pre svet s jeho rozmanitými vzťahmi. Znovuzrozením (duch) sme oživení Bohom pre život v dôvernóm vzťahu s Ním.

Židia sa modlili v chráme, v „dome modlitby“, k Bohu. Samaritáni mali vrch, na ktorom sa modlili k Bohu. Náboženská modlitba tým bola obmedzená na určité miesto a pretrvávala tu neistota o tom, kde je vlastne správne miesto, na ktorom by sa mali modliť k Bohu. Keď sa rozprávala jedna žena pri studni s Ježišom o tých rôznych modlitebných miestach, On ju naučil niečo o lepšom mieste:

„Ale prichádza hodina – a už je tu –, keď praví ctitelia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď a Otec hľadá takých ctiteľov. Boh je Duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde.“ (Ján 4,23.24)

Ježiš dáva tej žene jasne najavo, že Boha nie je možné ohraňovať nejakým jedným miestom a že Boh si praje uctievať inej kvality – ľudí, ktorí budú Boha vnímať a uctievať takého, aký je – ako Ducha, a že ho budú vnímať a uctievať všade, kde sa budú nachádzať. Znovuzrozením z nás Ježiš robí chrám Ducha Svätého. Pavol preto hovorí:

„A vari nevíete, že nepatríte sebe, ale že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý vo vás prebýva a ktorého máte od Boha? Boli ste draho vykúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele.“ (1Kor 6,19.20)

Týmto sa každá životná situácia mení na Božiu chválu a dom modlitby prítomného Boha.

Nemusíme už jazdiť na konferencie chvál. Ty sám máš chváliť Boha svojím telom a životom! Dobrý skutok, ktorý preukážeš svojmu blížnemu, je chválou Boha! Ježiš povedal:

„Môj dom bude domom modlitby.“ (Luk 19,46)

Ty sám máš byť domom modlitby, v ktorom prebýva Boh vo všetkom, čo robíš. Ježiš povedal: „Boh si praje, aby ho ľudia takto uctievali.“ To je vôľa Božia! Kiež by si chcel byť takým uctievačom, ktorý vníma Boha vždy a všade. Nie je nič krajšie ako vnímať Boha rovnako vtedy, keď idem v noci na toaletu, alebo keď kážem evanjelium. Najkrajšie chvíle môžeme prežívať v pokoji s Bohom a to vždy a všade. Ježiš je tu! On naozaj vstal z mŕtvych a prebýva vo mne! Prečo by som teda mal behať po konferenciách za nejakými „hviezdными kazateľmi“? Tolíki behajú od jedného rečníka k druhému a u Boha sa nikdy nezastavia, pretože Božie evanjelium nepoznajú! Ježiš chce prebývať v tebe! On sa chce uskutočňovať v tebe a cez teba! V podstate nemám nič proti konferenciám (aby ste ma nepochopili nesprávne). Potrebujeme biblické vyučovanie a Boh ustanovil biblických učiteľov. Ale títo by nás mali viesť k tomu, aby sme žili v súlade s Bohom. Žiaľ, mnohí z nich majú iné zámery.

MODLITBA V DUCHU

„Modliť sa v Duchu“ v žiadnom prípade neznamená, že by sme sa nemali rozprávať s Bohom v našom jazyku. Zdôrazňujem to preto, lebo falošní učitelia tvrdia, že pri modlitbe nemáme používať slová svojho materinského jazyka, ale že sa máme modliť iba „v jazykoch“, pretože démoni rozumejú modlitbu v materinskom jazyku. Zažil som také spoločenstvo, kde aj modlitba pred jedlom bola odriekaná „v jazykoch“. To mi bolo veľmi cudzie, pretože Ježiš sa modlil vždy zrozumiteľne pre všetkých a pri modlitbe sa nestaral o démonov, ale o Boha, ktorý rozumel všetkým jeho modlitbám, nech už boli vyslovené nahlas, potichu, alebo len v myšlienkach. Robte to ako Ježiš. Nemám tu dost priestoru na to, aby som mohol napísať viac o téme „hovorenie v jazykoch“, ale chcel by som povedať len toto: Mnohí úprimne veriaci ľudia boli zneistení, keď im z ničoho nič bolo povedané,

že nie sú správni veriaci, pretože sa nevedia modliť v jazykoch. Pritom apoštol Pavol dáva jasne najavo, že nie každý veriaci má dar hovoriť v jazykoch:

*„Sú azda všetci apoštolmi? Sú azda všetci učiteľmi? Sú všetci divo-
tvorcami? Majú azda všetci dary uzdravovania? Hovoria všetci jazykmi?
Všetci ich vykladajú?“ (1Kor 12,29.30)*

Odpoveď je úplne jednoduchá: Nie. Všetci sa však môžu a majú modliť! Modliť sa úprimne a zapálene vo svojom jazyku. Nenechaj sa v tom nikým zastaviť!

VYPOČÚVANÉ MODLENIE HĽADÁ SKÔR „DARCU“ NEŽ DARY

4. PRINCÍP

„Bez viery však nie je možné zapáčiť sa Bohu. Ved' kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú.“ (Žid 11,6)

Najrozšírenejší omyl, čo sa modlitieb týka, spočíva v predstave, že modlitbou je možné dosiahnuť naplnenie svojich sebeckých prianí. Keď sa tento verš prečíta povrchné, je možné myslieť si, že Boh je tu len preto, aby nás odmieňal za naše modlitby, a to práve tým, čo si prajeme – pretože je predsa zaslúbené, že Boh je ten, kto odplatí. Tento verš má však jednu podmienku: *„... kto pristupuje k Bohu... tých, čo ho hľadajú.“* Spýtaj sa sami seba, aký je prvoradý cieľ tvojich modlitieb. Hľadáš v modlitbe Darcu alebo dar? Ženie ťa do modlitby túžba po Bohu, alebo zamernosť na seba? Chceš prísť k Bohu, alebo len získať naplnenie svojich sebeckých prianí? Boh povedal nášmu otcovi viery Abrahámovi niečo základné, čo platí pre každého, kto chce veriť a kto sa chce naučiť modliť: *„...Ja som tvoja hojná odmena.“ (1Moj 15,1)* Odmenou pre veriaceho je Boh v jeho živote, nie sebecké priania. Živá viera sa teší zo živého Boha. Cieľom veriaceho je byť bližšie Bohu a hlbšie v Bohu. Boh sa ponúka ako hojná odmena a nespočítateľné množstvo ľudí už v Božej blízkosti úplne prirodzene

našlo blažené naplnenie všetkých svojich prianí! Mnohí neveriaci ma ubezpečovali: „Keby Boh naozaj existoval, bolo by mi celkom jasné, že by potom nebolo nič dôležitejšie ako Boh.“ To človeku povie logika. Ale my sme takí zaslepení. Spíname ruky a chceme si vyprosiť niečo relatívne nedôležité a ani na myseľ nám nepríde, že sa práve obracame na svätého Boha, Pána všetkých nebeských zástupov! Čo z toho všetkého materiálneho, čo máš a o čo prosíš, by mohlo v tvojom živote nahradiť Stvoriteľa vesmíru? Čo iné než Boh by tá mohlo naplniť, keď si bol stvorený pre vzťah s Ním a si od Neho závislý? Boh osobne chce obohatiť tvoj život. Verím tomu, že Boh ma chce naplniť tak, aby som bol úplne spokojný? Táto otázka nemá byť zodpovedaná podľa situácie, ale správnu odpoveď máme dať Bohu v modlitbe a naše rozhodnutie musí prerásť do všetkých oblastí nášho života.

DAR VO VZŤAHU K DARCOVI

Chcem zdôrazniť, že Boh pozná naše prirodzené potreby a určite môžeme o ne prosiť. Darca sa predsa preto nazýva darcom, že chce dať dary. Mnohí však v tejto súvislosti nechcú vidieť a chápať skutočnosť, že nič na tomto svete nesmieme oddeliť od Boha a jeho návodov na použitie, ale že všetko môže byť požehnané jedine v správnom vzťahu k Bohu. Mnohí ľudia sa napríklad modlia za svojho manželského partnera. Ale ak má Boh splniť a vypočúť našu modlitbu o partnera, možno by sme mali najprv posvätiť náš prístup k druhému pohlaviu a mali by sme si najprv privlastniť a zažiť Božie meradlá pre život vo vzťahu so životným partnerom. Ak svoj vzťah nechcem žiť na Božiu slávu, nemusím vôbec prosiť Boha o partnera. Čo by si si prial? Ženu, ktorá spĺňa vonkajšie kritériá modelky alebo ženu, ktorú chváli Peter? (1Pet 3,3) A čo ty, žena, praješ si muža, ktorý jazdí vo veľkom aute a má nabitú peňaženku alebo takého, ktorý hľadá najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť? Áno, tu ide o to! My sa síce modlíme, ale za čo?

Keď Boh niečo dáva, ten dar má byť požehnaním pre nás a pre druhých. Ale žiadny vzťah a dar nemôže byť požehnaním, ak nie je orientovaný na Boha a na Jeho slovo a ak nie je prežívaný tak, ako to Boh zamýšľal. Boh musí byť centrom nášho života a všetkých jeho oblastí, ak má byť náš život požehnaním.

Boh chce byť našou hojnou odmenou. Hovorí: „... *nájdete ma, keď ma budete hľadať celým svojím srdcom.*“ (Jer 29,13) Veríš tomu? Chceš to? Ak nie, tak sa nemodlíš úprimne a nemôžeš sa diviť, keď tvoje prosby nie sú vypočuté. Ľudia, ktorí za tebou prídu len vtedy, keď niečo chcú, sú iba egoistickí príživníci a využívajú ťa, alebo nie? Kedysi dávnejšie som s jedným kamarátom organizoval narodeninovú oslavu. Prišlo na ňu veľa ľudí, ktorých som nepoznal. Najprv som si myslel, že to všetko sú kamaráti môjho priateľa. Potom prišla ku mne taká banda chlapov a jeden sa ma s plnými ústami spýtal, čo je to vlastne za oslavu. Z dialky počuli hudbu, mysleli si, že sa im tu podarí niečo ukoristiť a domnievali sa, že som tiež jeden z nich. Popadol ma hnev. Odtrhol som tomu chlapíkovi fľašu s pivom od úst a všetkých som vyhodil! To sa stalo vtedy. Ale ako je to teraz? Nechceme byť predsa sebeckými príživníkmi, keď prichádzame k Bohu, však nie? Bohu ide o dôverný vzťah. Ak niekto hľadá Boha celým srdcom, potom sa mu Boh dá nájsť a požehná jeho život. Ale bez Boha sa všetky „dobré“ dary stávajú preklatím. To vidieť v celom svete. Ľudia disponujú vecami, ktoré samy osebe nie sú zlé, ale pretože žijú bez Boha, všetko to prispieva k ich pádu. Môj priateľ si dlho sporil na svoje auto snov. Zomrel pri náraze do stromu v 180 km rýchlosti... Ten strom nemohol za to a auto tiež nie. Je to naša vina, že veci, ktoré nie sú zlé, používame nesprávnym spôsobom tak, že sa nám stanú preklatím. Ako keby manželstvo malo byť požehnaním iba preto, že sa svadba konala v kostole! Aby sa požehnanie mohlo stále prejavovať, je potrebné, aby tí dvaja žili v harmónii s Bohom!

DÔVERA V BOHA JE ZÁKLADOM VYPOČUTÝCH MODLITIEB

5. PRINCÍP

„Máme teda takúto dôveru v Boha skrze Krista.“ (2Kor 3,4) „Preto ne-strácajte dôveru, lebo bude bohato odmenená.“ (Žid 10,35) „Ja budem v neho dúfať.“ (Žid 2,13) Dôvera v Božiu priazeň a konanie je predpokladom úprimných modlitieb. Keď niekomu svitne svetlo a on pochopí, že tá najväčšia odmena je sám Boh, potom mu tiež dôjde, že najdôležitejšie je priniesť Bohu najprv samého seba, a nie najrôznejšie požiadavky – pretože v modlitbe ide najprv o dôverný vzťah s Bohom, ktorý sa musí stať cieľom nášho života. Otázkou je: „Dôverujem Bohu tak, že mu zverím svoj život vo všetkých oblastiach?“

Mnohí ľudia sa ľahko a hneď pustia do modlitieb za nejaký dar alebo požehnanie, ale v mnohých oblastiach života Bohu nedôverujú. Zostávajú voči nemu nedôverčiví. Táto nedôvera im bráni byť kresťanmi a žiť v dôvernom a úzkom vzťahu s Bohom. Zaoberajú sa síce témou Boh, ale nechcú k nemu prísť.

„Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o mne. Lenže vy nechcete prísť ku mne, aby ste mali život.“ (Ján 5,39.40)

Vždy sa našli takí, ktorí chceli mať z Boha nejaký úžitok, ale len málo z nich chcelo prísť k Ježišovi, patriť Jemu, Jeho počúvať, Jemu byť poslušný. Takí ľudia žijú život v úplnej nelogickosti. Rozum človeku hovorí: „Dôveruj predsa tomu, kto stvoril tvoj život. On musí najlepšie vedieť, ako sa tvoj život môže vydať.“ Dôverujeme predsa vo všetkých oblastiach života. Svoje rozbité auto zveríme servisu, chorobu zveríme lekárovi. Nezveríme všetko jednému človeku – tým by sme ho preťažili a sami by sme sa sklamali. Ale Boh stvoril celý môj život, preto mu aj môžem zveriť celý svoj život. Logika človeku tiež hovorí: „Dôveruj predsa Tomu, kto za teba zomiera, Ten ťa musí chcieť jedine zachrániť a myslí to s tebou dobre.“ Toto logické presvedčenie súhlasí so svedectvom Písma.

„Máme teda takúto dôveru v Boha skrze Krista.“ (2Kor 3,4)

Satan rozšíril o Bohu množstvo klamstiev, ktoré vedú k tomu, že ľudia majú z Boha strach alebo ho vnímajú ako nespravodlivého despota. Boh však dokázal svoju lásku a svoje dobré úmysly s nami v Ježišovi Kristovi! Čo viac by mal urobiť, aby vyvrátil tieto satanové klamstvá a prebudil v nás dôveru?

Je zvláštne, akí nedôslední sme v myslení. Modlíme sa a veríme, že je tu niekto, kto môže zasiahnuť cez čas a priestor, ale v tej istej chvíli tomu „niekomu“ nedôverujeme a máme pochybnosti o tom, že by sa život s ním mohol vydať. To je divné, nelogické, možno pochybnosť alebo nevera, no každopádne je to postoj srdca, ktorý nás vzdďľuje a odcudzuje od Boha. Taký postoj srdca pri modlitbe nedostane nič. *„Nech však prosíš s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania, lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlně, hnanej a zmietanej vetrom. Taký človek nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána.“ (Jak 1,6.7)* Kto nedôverčivo pochybuje o Božej добрote, nebude sa vedieť úprimne modliť. Ako má vzniknúť dôverné spoločenstvo s Bohom, keď chýba dôvera v Božiu osobu a v jeho moc v každej situácii? Či Bohu dôverujem úplne, vždy a vo všetkom, sa pozná to podľa toho, či mu dôverujem aj v tých najmenších oblastiach života a či na Neho dokážem čakať. Ide tu o náš

základný postoj k Bohu. Nemôžem povedať, že Bohu dôverujem v jednej oblasti života a v inej nie, alebo že sa mi zdá Božie slovo primerané pre jednu životnú situáciu a pre inú nie. Boh očakáva moju dôveru vo všetkých oblastiach života.

DÔVERA DANÁ VOPRED

Dôverný vzťah s Bohom je cieľom modlitebného života. V tomto ohľade sme každý deň nanovo vyzývaní dopredu dôverovať Bohu, pretože najrôznejšie výzvy vo všetkých oblastiach života sa nám nevyhnú. Vytrvať v Jeho nasledovaní môžeme iba vtedy, ak sa už dopredu rozhodneme dôverovať Bohu vždy a všade. Mnohí nasledovali Ježiša povrchrne a keď niečomu nerozumeli, jednoducho od Ježiša odišli (Ján 6). Otázka: Môžem dať Ježišovi dôveru už vopred, aj keď mu hneď úplne nerozumiem?

Aké krásne sú verše:

„Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef2,10)

Tu je reč o dvoch druhoch skutkov! Boh chce konať svoje dieło v tebe, a ak sa to deje, potom ty môžeš konať skutky, ktoré On dopredu pripravil. Boh sám najlepšie vie, ako môže tvoj život použiť na svoju slávu! Môže konať svoje dielo v tebe? Môže ťa na toto dielo pripraviť?

Dielo vykúpenia je dokončené, teraz má byť ešte inštalované do nás, veriacich modlitebníkov. Boh s nami zamýšľa život, v ktorom sa v nás a cez nás oslávi – ak mu budeme dôverovať. Pre človeka, ktorý pozná svoj skutočný stav, že totiž svoj život premárnil a premrhal bez akejkoľvek orientácie, môže byť sotva niečo povzbudzujúcejšie ako uistenie, že Boh má pre jeho život dobrý plán a že Ježiš je východisko z tejto bezvýchodiskovej situácie. Absolútnou dôverou v Boha sa môže aj ten najbezvýchodiskovejší bod stať bodom obratu. Vypočutie modlitieb je možné iba tam, kde dávame Bohu v modlitbe už dopredu plnú dôveru. Musím súhlasiť s Božím slovom a Jeho zámermi. To, čo

má Boh vo mne a cezo mňa v pláne, bude vždy prekračovať moje možnosti a schopnosti. Privedie ma to na najrôznejšie hranice a obmedzenia, ktoré sa v súvislosti s tým prejavia: hranice môjho charakteru, moje ohraničené možnosti a schopnosti, moja ohraničená dôvera. Keď sa dostaneme na toto miesto, je možné zmeniť – prehĺbiť našu obmedzenú modlitbu a zažijeme, ako Boh rozširuje (naše) hranice. Boh začína malými vecami a my mu musíme dovoliť byť Jeho dielom skôr, ako budeme môcť konať tie skutky, ktoré On sám pre nás pripravil. Chceli by sme sa vznášať v oblakoch, ale Boh začína v hĺbinách. Iba vtedy, keď si to priznáme a uvedomíme, prinesie to ovocie. **Veľká služba potrebuje veľký charakter, ale malé úlohy potrebujú ešte väčší charakter!**

Spomínam si, ako som v biblickej škole pri umývaní riadu vždy narážal na svoje hranice. A to najmä v čase konania veľkých konferencií, keď prichádzali tisíce návštevníkov. Bol som vnútorne napätý ako špagát a vybuchoval ako sadze. Vzduch plný pary, cingot riadu... moje nervy boli čoraz tenšie. Jeden stroj pri každej otočke zaškrípал, potreboval olej. Spolužiak vedľa mňa nezvládol tú situáciu a zajačal s červenou tvárou: „To nikto nepočuje ten škripot?!“ Nechal som sa tým vytočiť. Moje oslabené nervy v tej chvíli povolili a potom som dal svojmu hnevu voľný priebeh. Nastalo hrobové ticho. Iba ten stroj ďalej škripал. Niekoľko pokojne a oddane priniesol olej a ja som nemohol pochopiť, v akom pokoji duše, odovzdanosti a radosti niektorí súrodenci konali hodinu za hodinou svoju službu. Na jedného takého brata nikdy v živote nezabudnem. S nesmiernym pokojom a radosťou vykonával aj tú najšpinavšiu prácu. Pre mňa to bolo pokorujúce a zahanbujúce. Budilo to vo mne túžbu po úplne inom živote. Niekedy potom som sa pýtal Boha, čo on má také, čo ja nemám. Pán mi jasne povedal, že to vychádza z jeho postoja byť verný v tom najmenšom a verne slúžiť aj v maličkosti. Vtedy som poznal, že všetko veľké sa skladá z mnohých malých častí. Keď som chcel, aby sa diali veľké veci, musela byť moja poslušnosť a od-

danosť taká, aby si aj v malých veciach uvedomovala Božiu prítomnosť a vzdávala mu slávu a česť. Asi v tom istom čase bol v tej biblickej škole jeden „civil“, človek vždy radostný, vždy dobre naladený, vždy s piesňou na perách. Po nejakom čase mi tá jeho dobrá nálada začala ísť dosť na nervy. Dával som si otázku, čo vo mne nie je v poriadku, keď som stále taký mrzutý. Jedného krásneho dňa som sa ho spýtal, prečo je stále taký radostný. On sa na mňa pozrel s údivom a spýtal sa ma: „Ty nie si kresťan?“ – a šiel ďalej s radostným pískaním. Za tú jeho odpoveď by som ho bol najradšej zaškrtil, ale tá odpoveď sadla. Šiel som sa hneď modliť a uvedomil som si, ako nemožne plávam životom. Koľko radosti v Pánovi by mi bolo bývalo posilou, keby som si bol skutočne vedomý toho, čo všetko pre mňa Pán urobil. Koľko chvály by muselo byť na mojich perách, keby som bol naozaj veril tomu, že Boh je prítomný. Slovo Rimanom 12,2 sa pre mňa stávalo čoraz aktuálnejším. Pre Božie konanie a zásahy do nás a cez nás je potrebná primeraná a rastúca viera, presvedčivá, dopredu daná dôvera a lojalita voči Nemu. Bez modlitby sa nedostaneme ďalej.

Na mnohé z toho, čo nám Boh položí na srdce, nebudeme musieť hneď odpovedať našou vôľou, ale práve tu je prah k životu, v ktorom je možné zažiť Božie konanie! V takýchto chvíľach nás bude satan pokúšať cez naše sebecko, aby sme sa spoliehali len sami na seba. V pokušení nás bude chcieť zabrzdiť dôverou v naše obmedzené možnosti a bude chcieť doceliť to, aby sme vzali späť dôveru, ktorú sme dopredu dali Bohu. V modlitbe rozhodneme, ako sa tá vec bude ďalej vyvíjať. Ak budem Bohu dopredu dôverovať a ak sa spoľahnem na Jeho plány, požehnanie ma určite neminie. Keď sa stiahnem späť, zachovám sa voči Bohu vierolomne a budem pokračovať vo svojom živorení bez požehnania. To sa odohráva v mnohých malých situáciách. Boh mi napríklad povie, že sa mám určitej osobe za niečo ospravedlniť. Ako zareagujem? Alebo mi Boh položí na srdce, aby som daroval určitú sumu peňazí. Čo urobím? Žiadny strom nemôže zdravo rásť hore, ak zdravo nerastie do hĺbky. Ako by ste chceli

viest ľudí k tomu, aby si dávali do poriadku svoj život s Bohom aj s blíznymi, keď vy sami to nerobíte? Vidíme, že tu je jadro problému! **Nauč sa byť jednoducho verný v mále a pre Ježiša rob všetko zo srdca, pretože On je toho hoden a ty sa tým dostávaš na správnu cestu.**

Otázka dopredu dávanej dôvery bola pre mňa stále aktuálna. Keď ma pri jednej evanjelizácii Boh volal k životu s Ním, bolo to pre mňa výzvou, či mu chcem naozaj zveriť svoj život. Vtedy bola skutočne reč o zmene vlády a o odovzdaní života. Boh mi dá duchovný a večný život, keď budem pripravený postaviť sa úplne pod Jeho vládu. Toto rozhodnutie pre Boha som nikdy neľutoval. Napriek tomu sa každý deň znova objavujú situácie, keď musíme túto základnú teoretickú vieru zmeniť na vieru v Boha a Jeho slovo, na dôveru, ktorú Mu dávame dopredu. Začína to už tým, či máme klamať, alebo nie a pod. Aj vtedy, keď nás Boh vyzýva spoľahnúť sa na Neho. Nebol to jednoduchý krok, vzdať sa svojej finančnej istoty (o ktorej som sa domnieval, že ju mám), spoliehať sa na to, že Boh sa o mňa postará, keď to odo mňa žiadal. Až keď som sa v modlitbe spoľahol na Boha, zažil som, ako sa Boh úžasne začal starať o mňa a o službu. Teoreticky o tom môžeme hovoriť, ako chceme, ale prejsť tým musíme aj tak sami! V biblickej škole som chcel so všetkým praštiť, keď mi oznámili, že od štátu nedostanem žiadnu podporu na štúdiá. Ako by som teda mal pokračovať ďalej?! Jednoducho som nemal žiadne peniaze! Keď môj študijný vedúci povedal, že by som sa mal za to modliť, pomyslel som si: „Čo je to za hlúposť! Super, jasné, modliť sa, určite, proti tomu sa nedá nič povedať, tak sa teda budeme modliť...“ Ale v skutočnosti som nemal žiadnu vieru, že Boh naozaj niečo urobí. V nasledujúcich štyroch dňoch som dostal tri obálky s peniazmi! Bol som z toho v takom úžase, že som povedal Bohu: „Odteraz už nebudeme spolu nikdy hovoriť o peniazoch!“ Na vlastnej koži som zažil, že na Boha je spoľahnúť! Od tej chvíle nás Boh vždy finančne zabezpečil! Krátko potom mi „odišlo“ auto, keď som šiel niekam slúžiť a ja som si

len povedal: „Ak si Boh praje, aby som takto slúžil ďalej, dá mi iné auto.“ Neprešiel ani týždeň, a dostal som iné auto ako dar! Hneď som mohol pokračovať v práci. Pochybnosti o Bohu nič neprinesú! Viera v Božiu dobrotu nám pomáha ísť ďalej – v každej situácii! Pavol hovorí:

*„Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha...“
(Rim 8,28)*

Otázkou nie je, či je to pravda, ale či miluješ Boha preto, že On je, aký je. Nie preto, že by situácia bola práve ružová, ale aj vtedy, keď je cesta trnistá!

Boh nás chce a musí dostať tam, kde bude upevnená naša základná dôvera v Jeho a v Jeho slovo. Kvôli tomu zapletá do nášho života veci a okolnosti, ktoré sú pre nás výzvou, aby sme mu úplne a bezvýhradne dôverovali. Zažil som viac takých situácií. Jednej noci som stál pred budovou motokárskeho klubu rockero, ktorý sa podobal skôr na pevnosť. Plot z ostnatého drôtu, svetlomety a kamerové zabezpečenie. Ale tej noci bolo všetko tmavé a elektricky zabezpečené dvere boli pootvorené. Zdráhal som sa vojsť, pretože mi to pripadalo čudné. Potom som urobil pár krokov na ten pozemok a vtom som počul v nie príliš veľkej vzdialenosti chrčanie bojového psa plemena rottweiler. Zdesene som zistil, že tam behal úplne voľne, pretože ohrada tejto šialenej beštie bola na opačnej strane pozemku. V okamihu som sa ocitol na druhej strane dverí. Ten pes – ako som sa o tom presvedčil, už keď som ho videl predtým v kletke – bol zmanipulovaný psychopat, ktorého nebolo radno stretnúť. Už som chcel ísť preč, keď som jasne počul Božiu výzvu, aby som prešiel cez ten pozemok do toho klubu. Bol som udivený a zároveň šokovaný. Čo sa stane, ak si to len nahováram? Myšlienky mi lietali hlavou spolu s nedávnymi novinovými obrázkami pitbulla žerúceho dieťa. Modlil som sa. V modlitbe mi Boží duch pripomenul niektoré verše z Biblie, v ktorých je reč o moci Ježišovho mena. Áno, tomu som veril. Mnoho divov sa stalo v Ježišovom mene, ale muselo to byť práve teraz, dnes a tu? Povedal som Bohu, že verím, že

v mene Ježiš je moc. Ale Boh s tým nebol spokojný. On chcel, aby som Mu naozaj dôveroval. A tak som vošiel za ohradu pozemku.

Bola tma ako vo vreci a ja som sa opatrne prehmatával k domu. Asi po desiatich krokoch som začul krátke zavrčanie a vzápätí na mňa ten bojový pes skočil s takou silou, že som aj napriek svojej vtedajšej hmotnosti 120 kg takmer spadol. Zároveň sa ten pes zahryzol a ja som ešte stihol otočiť hlavu, takže zviera zahryzlo „len“ do mojej *Holy Rider* vest. Úžasné na tom však bolo, že Boh ma na to pripravil. Vďaka vnútornému pokoji a stabilite som dokázal kontrolovať svoje telo a preto som nereagoval rýchlymi pohybmi. V momente, keď som otáčal hlavu pri psom zahryznutí, som povedal: „V mene Ježiša choď dolu!“ Čeluste povolili, pes sa zo mňa skĺzol a stál tam ako baránok. Hlavou mi prebehla myšlienka: „A teraz rýchlo ujdí!“ Myslím, že to bol nepriateľ, ktorý ma chcel spanikáriť a roztriasť, aby ma potom ten pes roztrhal. Tak som sa opäť modlil. Ďakoval som Bohu za pokoj a pomaly som šiel do toho klubu. Pes pokojne cupital vedľa mňa. Keď som tam došiel, rockeri sedeli okolo stola a zízali na mňa, ako keby som sa vrátil z ríše mŕtvych. Ukázalo sa, že v ten deň dokonca zabudli psa nakrmiť. V tejto situácii som prežil, že Ježiš má moc zasiahnuť. Tým sa posilnil základ, bez ktorého by som sa v živote a v službe nikam nedostal. Prežil som, aké dôležité je duchaprítomne počúvať a poslúchať Boha. Bez tohto by v živote nefungovalo vôbec nič. Niektorí hovoria, že by tam neboli šli ani za nič. Ale prečo nie? Naša poslušnosť nesmie byť záležitosťou situácie a okolností. Otázkou predsa je, či Boh hovoril alebo nie, to ostatné nie je také dôležité. Keď Boh povie: „Postav koráb!“, tak je zbytočné proti tomu lamentovať. Keď Boh povie: „Obchádzaj sedemkrát Jericho,“ tak to tak je. Keď Boh povie: „Naprav krivdu a prestaň s týmto hriechom,“ tak je to presne to isté. **Otázkou nie je, čo Boh požaduje, ale či s tým budem súhlasiť. Základná dôvera v Boha musí byť upevnená – len tak mu budeme vždy ochotne dopredu dôverovať.** Okrem toho sa musíme veľmi zamyslieť nad jednou vecou: Prečo by to malo byť

istejšie pred tými dverami? Možno by ma bol pred tými dverami zabil padajúci konár alebo zastrelil krátkozraký poľovník alebo ešte horšie, musel by som sa doma dívať na televíziu, zatiaľ čo Boh by budoval svoje kráľovstvo bezo mňa! Všetko sa už stalo. Totálne sa mýlime, keď si myslíme, že svoju istotu si môžeme zabezpečiť. Najistejšia cesta je vždy tá úzka cestička v dôvere v Pána Ježiša. Určite povedie skôr alebo neskôr do večnosti, ale nie je to práve to, čo chcem?

VYPOČUTÁ MODLITBA JE MODLITBA PODĽA BOŽEJ VÔLE

6. PRINCÍP

Ján nám oznamuje: „*A máme k nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle.*“ (1Ján 5,14) Jeden kazateľ povedal: „Ak chceš to, čo chce Boh, ponechá ti tvoju vôľu.“ Tu sa dostávame do bodu, ktorý rozhoduje o tom, či Boh vypočuje naše modlitby, alebo nie: Prajete si žiť v súlade s Božou vôľou, nech to stojí čokoľvek?

„Rozhodujúca“ je vôľa: Nikto sa nemodlí, ak to sám nechce. To „rozhodujúce“, čím sa vyznačujeme ako zodpovedné osobnosti, je naša slobodná vôľa, a tým možnosť slobodného rozhodovania. Boh nás stvoril so slobodnou vôľou, pretože nás miluje. Pravá láska necháva vždy možnosť voľby tomu, koho miluje. Nemohol som predsa povedať svojej manželke: „Kúp si niečo poriadne na seba, zajtra o 14:00 musíš byť v kostole, aby si si ma vzala za manžela.“ Nie, to nechce žiaden milujúci muž! Chcem predsa, aby si ma moja manželka vzala zo slobodného presvedčenia: to je láska. Láska nechce a nemôže druhého nútiť, pretože ten druhý má ako zdravá a milovaná osobnosť vlastnú zodpovednosť za rozhodovanie. V slove „zodpovednosť“ je ukryté slovo „odpovedať“. Boh nás osloví, odpovedať musíme my. Len tak sa

dostaneme do zodpovedného života s Bohom. Boh nás miluje a ponúka nám všemožné motívy a dôkazy svojej lásky. „*No Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.*“ (Rim 5,8) Pretože nás Boh tak miluje a praje si, aby sa nám život po Jeho boku daril, čaká, že prevezmeme zodpovednosť a pristúpime slobodne a z presvedčenia na Jeho slovo. Kresťanom sa môžeme stať iba na základe slobodného presvedčenia. Kresťan je presvedčený o tom, že sa mu nemohlo stať nič lepšie než to, že môže poslúchať Boha. Ducha Svätého, teda Ducha modlitby, dostanú len tí poslušní (Sk 5,32). Znovuzrodený človek nevníma poslušnosť ako utlačujúcu alebo nepríjemnú povinnosť, ale ako jedinečnú výsadu. Predtým, kým sa obrátil, pochyboval o Božom slove a Jeho láske. Ale práve tu je ten rozdiel! Pochopil, že tým najlepším je poslúchať Boha a práve to bolo pre mnohých dôvodom obrátenia! Poslušnosť Bohu mu je teraz najkrajšou hudbou, pretože vie, že tadiaľ prúdi požehnanie v plnosti. Toto dobrovoľné presvedčenie je tým, čo musíme mať, ak sa chceme modliť tak, aby nás Boh vypočul. Inak je náš duchovný a modlitebný život očividne krehkejší a zostane nám iba mŕtve náboženstvo.

PREČO SME NEOCHOTNÍ A ZLOVOĽNÍ

Boh chce dobro a koná dobro. Boh má vôľu a tá je tým najlepším pre nás aj pre celé ľudstvo. Pretože Boh je láska, praje si len to dobré a správne. Nikdy nemôžeme oddeliť Božiu lásku od Jeho vôle. Božiu lásku však nemôžeme oddeliť ani od Jeho svätej morálky. Keby si Boh prial niečo, čo nie je v súlade s Jeho svätou morálkou, bol by už sám na satanovej ceste!

Satan si praje pravý opak toho, čo si praje Boh. Aby dosiahol svoje ciele, stále zasieva pochybnosti do našich myšlienok, takže Bohu dobrovoľne nedôverujeme a na jeho dobrú vôľu reagujeme neochotne alebo dokonca zlovoľne. To je naše spurné rebelantstvo. Naša vina spočíva v tom, že sa dobrovoľne nechávame

ovplyvňovať satanovými pochybnosťami a klamstvom a tým konáme jeho vôľu namiesto toho, aby sme konali Božiu vôľu a žili v Jeho požehnaní.

DOBROVOĽNE HREŠÍME A MUSÍME SA MENIŤ

Tolki ľudia hovoria: „Tak rád by som konal Božiu vôľu – ale nemôžem.“ V skutočnosti títo ľudia chcú len skryť svoju neochotu, nechúť alebo dokonca zlovôľu a ešte k tomu sa im od niektorých dostáva ľútosti. Ale „nemôžem“ neexistuje. Nútil ťa niekedy Boh konať automaticky dobro? Nie, to neurobil. Tak teda netvrd, že ti satan automaticky bráni a ty za to nemôžeš. Všetko, čo robíš, konáš dobrovoľne. Preto Boh očakáva, že zmeníme náš postoj voči Nemu a voči hriechu a budeme konať Božiu vôľu.

„Povzbudzujem vás teda, bratia, pre Božie milosrdenstvo, aby sme prinášali svoje telá ako živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľovania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“ (Rim 12,1.2)

Boh očakáva, že začneme používať svoj rozum a zmeníme svoje zmysľovanie na základe Jeho slova. Je obrovskou chybou s nesmiernymi dôsledkami, ak konáme s neochotnými a zlovoľnými rebelujúcimi hriešnikmi v cirkvi tak, ako keby sa nemohli zmeniť. Tým ich postoj jedine podporíme a zatvrdíme. Všetci hriešnici budú vždy zobrať o ľútosť a porozumenie pre svoje hriechy. Vždy sú na vine všetci ostatní a okolnosti. Radi by sa zmenili, ale hovoria, že nemôžu. To však nie je pravda. Nechcú sa zmeniť, ale chcú vo svojej samospravodlivosti zotrvať v hriechu. Niekedy nie je namieste prejavovať ľútosť a súcitu. Tomu alebo onomu by pomohlo, keby bol zo svojej neochoty alebo zlovôle vyvedený ráznym napomenutím.

Na prvý pohľad to môže znieť dosť tvrdo, ale stojí za tým jeden dôležitý poznatok. Popravde je to totiž takto: Človek sa môže zmeniť, ak má na to dôvod, alebo ak v tom vidí nejakú

hodnotu. Keď človek rozpozná hodnotu cieľa, za ktorým ide, je ochotný splniť podmienky, ktoré vedú k dosiahnutiu tohto cieľa! Napr. som presvedčený, že má veľkú cenu stať sa majstrom Nemecka v určitej športovej disciplíne, preto celý svoj život podriadim dosiahnutiu tohto cieľa. Spánok, stravovacie návyky, tréning, sociálne kontakty... všetko. Tu nemôže byť reč o obeti! Rovnako je to s Božím kráľovstvom. Práve na našom živote vidno, čomu naozaj veríme, čo signalizujeme svojmu okoliu, akým smerom sa v skutočnosti v živote uberáme. Ježiš povedal:

„Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá.“ (Mat 6,33)

Je to môj cieľ? Verím tomu? Ak áno, automaticky všetko podriadiť dosiahnutiu tohto cieľa. Ak ľuďom chýba vôľa, postoje a dôsledky, ukazujú tým len, že určité veci buď ešte vôbec nevedia, alebo im napriek svojim vedomostiam neveria. Isteže, viera prichádza z počutia slova! Ľuďom musí byť odovzdané poznanie, aká dôležitá je cesta posvätenia a aký reálny je koniec širokej cesty! Len ten, kto tomu uverí, bude podľa toho aj konať! Viera prichádza z počutia slova. Ľudia nestroskotávajú na nedostatku „sily“, ale často na nesprávnom pochopení Biblie a viery, ktorá z toho vyplýva.

ILÚZIE O BOŽOM KONANÍ VO VZŤAHU K NÁM

Keď sa znovuzrodíme a prijmem Ducha Svätého, nezmení Boh v tom okamihu automaticky alebo pneumatically našu podstatu a sklony, aby sme automaticky konali Božiu vôľu. Nedostaneme ani novú silu, ktorá by predtým nebola v nás prítomná, aby sme s pomocou tejto zvláštnej sily dodržiavali Božie slovo. Keby to tak bolo, keby nás Duch Svätý v podstate automaticky zmenil na svätých, neexistovalo by žiadne upadnutie do pokušenia ani žiadne odpadnutie od viery, od ktorého nás Boh chce chrániť tým, že nás vyzýva k duchaprítomnému bdeniu na modlitbách!

Niektorí si myslia, že Duch Svätý v nich jednoducho vypôsobí vieru a oni na to musia iba čakať. To však nie je pravda. Keby viera bola Božím suverénnym konaním v nás, tak by nikto nemohol odpadnúť od viery, ale Boh varuje pred odpadnutím. Ježiš vždy znova kritizoval malovernosť učeníkov, čo by bol nezmysel, keby bol Boh zodpovedný za našu vieru. Viera je niečo, čo Boh očakáva od nás. Viera je naša odpoveď na Božie slovo, a tým je v našej zodpovednosti. Keby to tak nebolo, Ježiš by sa nedivil takému nedostatku viery (Mar 6,5.6). Každý človek počas celého dňa niečomu verí! Je len otázkou, čomu verí?! Veríme tomu, že autobus príde v určitom čase a zariadime sa podľa toho; veríme tomu, že nám lekár pomôže, preto za ním ideme s chorobou... veríme celý deň! Ale keď nebudeme mať žiadne informácie o odchode autobusu, čo potom? Môžem veriť, mám vieru, ale neviem, čomu mám veriť!!! Tu je problém! Ľudia majú dosť viery, ale keď nevedia, čomu majú veriť, alebo keď z najrôznejších dôvodov nechcú veriť, pretože napr. „kresťania“ ich sklamali, potom vzniká problém! Preto je také dôležité, čo hovorí apoštol Pavol:

„Ako však budú vzývať toho, v ktorého neuverili? Ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa?“ (Rim 10,14)

Život v Božej pravde a rozumné zvestovanie Božej pravdy je preto také dôležité, aby ľudia našli dôveru, dostali odpovede, odvrátili svoju vieru od klamstva a ilúzií a všetku svoju dôveru dali Bohu!

MNOHÍ SI ZAMIEŇAJÚ POCITY S VIEROU

Mylne sa domnievajú, že musia najprv niečo cítiť, čo vzbudí vieru alebo umožní, aby verili. Ale Boh očakáva konanie z dobrovoľného presvedčenia a to nemá s citmi a pocitmi nič spoločné. Pocity nie sú nedôležité! Ale majú mať svoje miesto. Pripodobníť to k autu s príviesom. V aute je sila a pohon. Prívies ide jednoducho za autom, pretože je k nemu pripojený. Takisto je to s pocitmi a vierou. Vo viere je sila! Sila je presvedčenie, kto-

ré vychádza z pravdy. Ježiš povedal: „Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Ak veríme v pravdivosť Biblie, zodpovedajúce pocity prídu automaticky, pretože sú pripojené k našej viere. Keď napríklad verím tomu, že nebudem schopný uhradiť prichádzajúce účty, budem sa podľa toho aj cítiť. Ak mi môj brat vtláči do dlane potrebnú sumu a ja uverím, že tie peniaze som naozaj dostal, zmenia sa tým aj moje pocity. Naše pocity nasledujú naše myslenie a vieru. Preto je také dôležité, aby sme verili tomu, čo je správne! Potom budú nasledovať aj správne pocity! Ale keď si zameníš vieru za pocity, sám sa zahrabeš! Skús si niekedy zapojiť prívies pred auto a potom ho tlačiť ulicami. Nemôžeš chcieť najprv niečo cítiť a až potom veriť. To nezodpovedá tomu, ako my ľudia fungujeme a skôr alebo neskôr sa to skončí zle. Takým spôsobom sa nám nemôže v živote dariť. Preto tiež jednoznačne varujem pred zhromaždeniami, na ktorých je zvestovanie pravého Božieho slova nahradené „zvukovými vlnami“ alebo inými prvkami. Je nepochopiteľné, čo som už na nespočetných zhromaždeniach zažil. Často boli v ľuďoch vyvolané také pocity opojenia, že potom verili všetkému, čo sa im hovorilo a sľubovalo, a to aj tie najbláznivejšie klamstvá a manipulácie!!! Hádzali peniaze, ktoré im boli vymanipulované z vreciek a boli ochotní robiť všetko možné. Prebudenie z pocitového opojenia potom prežívali ako pád z oblakov. Poznám niekoľkých „kazateľov a pastоров“, ktorí takéto manipulácie používali úplne vedome a cieľene, a pritom dokonca tvrdili, že ide o Božiu múdrosť, aby ľudí „pozitívne ovplyvňovali“. Toto sú zvody poslednej doby. Nie je to tak dávno, čo sa v Amerike znova objavilo takéto „prebudenie“ a z celého sveta sa tam začali schádzať ľudia. Trasúce sa telá, kričiac „Božie pomazanie“ ... a davy v tisícoch a tisícoch prúdili na to miesto. Neskôr vyšlo najavo, že vodca tohto hnutia je alkoholik, žije v smilstve a ešte niečo viac, ale ľudia v tom videli ďalšie „prebudenie“. Hovorím vám, že tieto prebudenia sú od diavla. Bol som na takých konferenciách „prebudenia“ v rôznych krajinách. Z pódia tam zoskakovali apoštoli ohňa a poslucháčov

pováľali na zem tak, že im rukou zatlačili na čelo (ak ich rovno nemlátili!) a pritom stále revali: „Oheň! Oheň! Oheň!...“ To, čo bolo na týchto konferenciách zvestované, bola jedna lož a falošné proroctvo za druhým, ale ľud sa radoval. Takéto prebudenia posielal satan a Biblia nám to predpovedá:

„Príde totiž čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku, ale podľa vlastných žiadostí sa budú zháňať za učiteľmi, aby im štekľili uši, odvrátia sluch od pravdy a priklonia sa k bájam. Ale ty buď vo všetkom triezvy, znášaj útrapy, konaj dielo hlásateľa evanjelia a dôsledne plň svoju službu.“ (2Tim 4,3–5)

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyšháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte od mňa.“ (Mat 7,21–23)

„Prichádzajú k tebe, ako sa schádza ľud, pred tebou sedia ako môj ľud, počúvajú tvoje slová, ale nekonajú podľa nich. Veď svojimi ústami ukazujú mnoho lásky, ale v ich ústach je lož a ich srdce túži len po zisku. Hľa, ty si pre nich ako ten, čo spieva piesne o láske pekným hlasom a čo vie dobre hrať na strunovom nástroji. Počúvajú tvoje reči, ale nekonajú podľa nich. Keď sa toto splní, a určite sa to splní, spoznajú, že bol medzi nimi prorok.“ (Ez 33,31–33)

Nezodpovedá to mnohým zhromaždeniam, ktoré sa v súčasnosti organizujú?

Nechápte ma jednostranne. Emócie nie sú zlé! Vždy žasnem nad tým, ako kresťania v zboroch ďalej ľahostajne sedia, keď počujú o tom, že ľudia sa obrátili k Bohu! Neprejavia žiadnu radosť, keď sa im káže radostné posolstvo a žiadna zmena nenastane, keď sa im káže večné zatratenie... Kto verí tomu, čo je správne, ten sa podľa toho aj cíti! Je samozrejmé, že Bohu smieme vyznávať lásku, a to aj v piesňach. To nie je ten problém. Strnulosť v mnohých zboroch je neznesiteľná! Túto mŕtvolnú skostnatosť je však možné prebudiť len zvestovaním biblickej pravdy!

Ide mi iba o tento ústredný bod: Musí súhlasiť poradie! Pocity nesmú prevziať velenie, lebo tak sa začína manipulácia a lož! Stokrát som zažil, keď sa tvrdilo, že teraz pôsobí Duch Svätý. Hlúpost! Je rozdiel medzi nadšením a Duchom Svätým? Nenechaj sa oklamať a zmanipulovať!

DOBROVOLNOSŤ V NEBI

Často počujeme, ako ľudia hovoria: „Nemôžem konať Božiu vôľu.“ Ale: nie je mnoho tých, ktorí by tvrdili, že by v nebi nemohli konať Božiu vôľu. Potom teda neplatí ich výhovorka ani pre existenciu na Zemi, pretože ani v nebi nebudeme automaticky svätí, aj tam budeme žiť morálne svätým životom na základe vlastného slobodného presvedčenia. Prostredníctvom zmŕtvychvstania budeme mať nové telo, ktoré bude dostatočné na nároky večnosti. Dokonalosť v nebi však nie je vo „svätej funkčnosti“, ale v slobodnom odovzdaní sa človeka Bohu z lásky a presvedčenia. Tak môže Boh rozvíjať svoje sväté bytie v nás. Božia vláda nespočíva v sile, ktorá umožní človeku fungovať automaticky, ale v morálnej sile, ktorú má človek už dnes za dobrovoľnú poslušnosť. Popremýšľajme nad tým, kto je skôr dokonalým človekom: Ten, do ktorého je implantovaný prístup k dobru a on potom ani nemôže konať inak? Alebo ten, ktorý chce slobodne a dobrovoľne, z vlastného presvedčenia konať dobro? Tá vec je celkom jasná. Boh nechce žiadnych robotov, ale zodpovedných ľudí, ľudí na svoj obraz. Ježiš sa modlil k Otcovi: „Nech sa stane Tvoja vôľa ako v nebi tak, aj na zemi.“ Ako sa deje Božia vôľa na nebi, tak sa má diať aj na zemi. Ako budeme v nebi konať Božiu vôľu z lásky a presvedčenia, tak ju máme konať aj tu na zemi, s rovnakým prístupom a postojom. Nikto nepríde do neba, ak už tu na zemi nekoná z vlastného presvedčenia podľa Božej vôle. Čo by taký človek chcel v nebi, keď nechce byť svätý už tu? Je to skôr tak, že mnohí ľudia o také nebo vôbec nestoja. Jasné, chcú ísť do neba, aké si vysnívali vo svojich zbožných ilúziách, ale nie

do neba, kde ľudia dobrovoľne a zo slobodného presvedčenia konajú Božiu svätú vôľu.

Peter hovorí o tom, aký postoj majú k týmto veciam praví kresťania:

„Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v páľave? Podľa jeho prislúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť.“ (2Pet 3,11–13)

Preskúšaj v tomto bode sám seba. Je svätý život a zbožné bytie to, čo určite chceš? Zaslúži si tvoj postoj voči Bohu svätosti a Jeho vôli certifikát „dychtivé očakávanie“, ako to formuluje Peter? Ako sa môžeš chcieť modliť k svätému Bohu bez toho, aby si chcel to, čo pre teba chce On?

„Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie...“ (1Tes 4,3)

„Usilujte sa o pokoj so všetkými a o posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ (Žid 12,14)

Skús si pripevniť na starý sveter sto cukríkov a povedz deťom, že ak tie cukríky chcú zjesť, musia ťa najprv chytiť. Uvidíš, ako po tebe pôjdu! S radosťou! Posvätenie nie je niečo úbohé, je to sladkosť neba! Ale satan mnohých ľudí zmietol takým spôsobom, že si myslia, že posvätenie je niečo, čo robí náš život úbohým a nezaujímavým.

Ježiš celý čas hovoril o tom, že prišiel, aby konal Božiu vôľu (Ján 6,38). Že to nebola samozrejmá ani pre Ježiša, poznávame najneskôr v modlitebnom zápase pred jeho umučením a smrťou. Ale zároveň tým Ježiš tiež dokázal, že je nevyhnutné a možné konať Božiu vôľu aj v tých najmenších situáciách. Niektorí očakávajú lenivo a nečinne na to, že Boh zošle z neba nejaké „nadprirodzené sily“, ktoré im dopomôžu k poslušnosti a vôbec sa necítia byť oslovení, keď Boh vyzýva k zmene nášho prístupu a k obnove myslenia podľa Písma svätého, k bdeniu, modlitbám a poslušnému odovzdaniu sa Bohu. Môžu čakať studenú alebo vlažnú aj do súdneho dňa na Božie „pôsobenie“, no potom sa vydesia na

večnú smrť, pretože je rebelantstvom očakávať od Boha to, čo On výslovne požaduje od nás. Sú veci, ktoré koná Boh, ale sú tiež veci, ktoré od nás Boh očakáva – totiž to, že budeme bdieť, modliť sa a meniť. Ale my radšej ďalej spíme ako učeníci, upadáme do hriechov, keď na to príde a nahovárame si pritom, že sme skvelí kresťania!

MODLITBA A NEVIERA

Tí ľudia, ktorí tvrdia, že nemôžu, v skutočnosti nechcú, a to možno preto, že nepoznajú Božie slovo lepšie. Preto sa tiež nechcú modliť. Ich neochota ich drží vzdialených od Boha.

V (komplikovanej) situácii plnej výziev sa dostaneme veľmi rýchlo na dno nášho charakteru alebo schopností. Najneskôr vtedy by sme sa mali vedome modliť. Ale žiaľ, nerobíme to. Radšej hrešíme a ťaháme sa s tým s námahou ďalej. Keď sme potom kvôli našej neochote oslovení, ukážeme navyše ešte aj svoju zlosť. Taký stav má dočinenia s nevierou. Niežeby ľudia v Boha neverili, ale neveria iným podstatným „detailom“. Mnohí neveria, že diabol obchádza ako revúci lev a zvedie nás do hriechu, ak nás nájde v nebedelom stave. Ako rýchlo by sme zatvárali dvere a okná a upchávali každú škáru, keby nás zastihla správa, že z miestnej zoo utieklo niekoľko divých zvierat, hady, levy, medvede, pavúky a hmyz a smerujú k nášmu domu? Keby táto správa bola pravdivá a my by sme jej verili, konali by sme odhodlane a dôsledne. Keď satan osobne obchádza ako revúci lev, hľadá, koho by zožral, nebudeme s rozhodnosťou bdieť a modliť sa? To je nevier a v detaily. Neveríme duchovným skutočnostiam, a preto sa nemodlíme, a preto žijeme neduchovne, preto v pokušeniach padáme a zdráhame sa vstúpiť do modlitby, keď je to potrebné. Musíme sa naučiť veriť v detaily a reagovať duchapritomne modlitbou. Tolkí ľudia hovoria o svojej viere v Boha, ale neveria v detaily a neveria v situáciách, keď je to dôležité. Musia sa prebudiť do reality skutočného života! Sú viac než príliš zapletení do tohto „sveta“. Takí

Ľudia možno „veria v Boha“, ale neberú ho naozaj vážne a žijú len v náboženských predstavách o ňom. Berú Boha na vedomie, no vôbec nerozoznávajú, čo sa deje. Aj tu potrebujeme prebudenie!

Pavol nám ukazuje, ako v nás pôsobí Božie slovo:

„A preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že keď ste prijali Božie slovo, ktoré ste počuli od nás, nie ako ľudské slovo, ale ako Božie slovo – akým naozaj je. Ono pôsobí vo vás veriacich!“ (1 Tes 2,13)

Pavol si je vedomý toho, že Božie slovo rozširuje v nás svoje pôsobenie, ak mu veríme. Takým spôsobom Boh mocne premieňa náš život! Ale bez lásky a viery v Boha a Jeho slovo a bez rozhodnej poslušnosti z dobrovoľného presvedčenia nemôže byť žiadny človek kresťanom a modliť sa tak, aby bol vypočutý. Tu tiež rozoznávame určité súvislosti. Čím silnejšia je viera, tým intenzívnejší je modlitebný život. Nech si nikto nenahovára, že rastúca viera môže vynechávať modlitbu, ale práve naopak! – veriaci žije v čoraz väčšom vedomí Božej prítomnosti a je s Bohom v rozhovore tak, ako to bolo v prípade Ježiša.

ČO OD NÁS BOH OČAKÁVA

Boh očakáva od všetkých ľudí, že v pokání dobrovoľne zmenia svoje postoje, hodnoty, ciele, priority a motívy podľa Jeho slova a zo slobodného presvedčenia. Na tomto základe Boh očakáva, že budeme žiť prebudení a neupadneme znova do bezvedomia. Volá nás: „Bďte a modlite sa!“ „Miluj Boha a svojho blížneho ako samého seba.“ Dobrovoľné odovzdanie sa je láska, ktorú Boh požaduje. *„Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok.“ (Ján 14,23)* Že Boh v nás môže bývať, v nás a prostredníctvom nás sa rozvíjať, to sa nedá oddeliť od našej lásky k Jeho slovu. *„Kto hovorí: Poznám ho, ale nezachováva jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy.“ (1 Ján 2,4)*

Ježiš zdôraznil, že sa máme modliť v Duchu a v pravde (Ján 4,23). Logicky mysliacemu človeku nebude ťažké pochopiť, že

nemôžeme žiť s Bohom, ak máme nesprávny postoj voči Jeho slovu.

AKO NÁS BOH MENÍ

Samozrejme, je to Boh, kto nás mení, pretože samotná sila vôle na to nestačí. Odkiaľ by som asi mal vedieť, čo by som „mal chcieť“, keby mi to Boh nepovedal v Jeho slove? Božie slovo nám ponúka obsiahle informácie potrebné na našu zmenu. Boh nás nemení substanciálne alebo fyzicky „tým, že na nás zostúpi“, ale Boží Duch pracuje cez Božie slovo v nás a vyžaduje a podporuje našu poslušnosť vo viere. Boh chce svojím slovom očistiť tvoje myslenie, upevniť, rozšíriť a prehĺbiť pravé duchovné presvedčenie. Božie slovo ti ponúka Božie ciele a zmysluplný obsah života a chce tým posvätiť tvoje hodnoty, priority, úmysly a celý tvoj život. Boh nám ponúka sväté motívy, ktoré potrebuje naša vôľa na správne smerovanie.

Naším problémom je nedostatok času. Neurobíme si čas na uvedomenie si Božieho slova a na dôsledné premýšľanie niektorých vecí. Tu, na polárnom kruhu, kde v tomto období bývame, je cez zimu vo dne aj v noci takmer úplná tma. Na poludnie, keď je jasno, môžete zazrieť niekoľko snečných lúčov, ale znova zmiznú, pretože slnko vôbec nevyjde. Zem sa s nami otočí opäť do tmy. Niektoré biblické pravdy na nás pôsobia ako svitanie – svitá v nás duchovne. No namiesto toho, aby sme si urobili čas na modlitbu a odpoveď na túto tému, aby nám naozaj vzišlo svetlo, zostaneme len pri svitaní. A tak zostávame v tme. V lete je to tu presne naopak. Slnko vidno vo dne aj v noci. Vôbec nezapadá! Tak by to malo byť v našom živote – aby sme chodili v Božom svetle! Ježiš povedal:

„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života.“ (Ján 8,12)

Boh na nás pôsobí svojím Duchom s láskou cez svoje slovo a nezanedbáva ani neprehliada našu vôľu. Božie slovo oprávnene

hrozí trestom a chce tak umŕtvovať naše zlé motívy a úmysly. Božie slovo získava človeka s láskou – chce získať našu dobrovoľnosť. Božie slovo nám dáva najvyššie ciele, sľubí najcennejšiu odmenu a prebúdza v nás najsvätejšie motívy, aby zmenilo našu neochotu na rozhodný a odovzdaný život. Cez svoje slovo v nás Boh pôsobí chcenie a konanie podľa Jeho dobrej vôle. Ale aj my sa na tom podieľame, a to tým, že svoje spasenie s bážňou a trasením meníme na skutok (Fil 2,12). Toto tvrdenie sa mnohým ľuďom nepáči. Na mnohých miestach počúvam lož, že Boha sa netreba báť. Kto však zo slobodného presvedčenia nechce robiť presne to, čo chce Boh, má ako rebel dobrý dôvod báť sa Božieho hnevu – v tom nám Boh nedáva žiadne falošné nádeje. To je čudné. Boha sa neboja, ale boja sa, keď majú vyznať Boha pred ľuďmi. Bázeň pred ľuďmi sa im zdá normálna, ale bázeň pred Bohom nie? Toľko ľudí evidentne „verí“ v Boha! Každopádne verí satan (Jak 2,19). Ale mení kvôli tomu svoje skutky? Nie. Jakub jasne hovorí, že bez skutkov je viera mŕtva. Ešte raz to zdôrazňujem. Nenechajte sa viesť tými, ktorí tvrdia, že nemôžu, ale ukážte im zblízka Božie slovo a dajte im tým podklad, aby sa chceli zmeniť. *„Hlásaj slovo, naliehaj v priaznivý i nepriaznivý čas, presvedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a s ponaučením.“* (2Tim 4,2) Nebezpečenstvo spočíva v tom, že niektorí odpadnú od viery a zostanú pozadu. Preto je dôležité, aby sme sa každodenne napomínali a aby sme denne počúvali hlas Božieho Ducha (Žid 3), keď k nám Boh hovorí prostredníctvom svojho slova alebo cez súrodencov vo viere.

Ducha Svätého nie je možné oddeliť od Božieho slova. Ježiš povedal: *„Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život.“* (Ján 6,63) *„No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.“* (Ján 14,26)

Duchovný život žije človek, ktorý žije v súlade s Bohom. Nejde iba o to, „mať pravdu“, ale tiež konať správne! Na to potrebujeme Božiu múdrosť a lásku!

Boh nikdy neprehliada našu slobodnú vôľu. Informuje a vyučuje nás, pripomína nám učenie a minulé udalosti a pôsobí v nás

i na nás a ide až tak ďaleko, že môžeme dobrovoľne a z presvedčenia konať Božiu vôľu. Tak dávame Kristovi priestor v našom živote. Existujú v nás morálne sily, ktoré stačia na to, aby sme zanechali hriech a konali Božiu vôľu z presvedčenia, ak ju poznáme a chceme ju konať. Tu sa modlitba stáva kľúčom k víťazstvu! Kto bdie a modlí sa, nemusí upadnúť do pokušenia. Ježiš vedel, čo mu pomohlo k víťazstvu!

AKO JEŽIŠ VÍŤAZIL V POKUŠENÍ

Nikto z čitateľov nebude pochybovať o tom, že Ježiš žil v plnosti Ducha a mal najsilnejšiu vieru. Ale ani pre neho to neznamenal „automatické“ vykonávanie Božej vôle. Ježiš mal slobodnú ľudskú vôľu, ktorá bola tiež stále pokúšaná byť sebeckou, neochotnou, alebo dokonca zlou – „*vo všetkom bol skúšaný ako my*“ (Žid 4,15). Ježiš zakúsil protivenstvá a pokúšanie tak reálne ako my, ale veril a duchaprítomne sa modlil, kým my často veríme iba na základnej úrovni a modlíme sa len vtedy, keď je to nevyhnutné. Kto má plnosť Ducha, ten sa modlí duchaprítomne. Dokázate si predstaviť, že Ježiš bol v pokušení poriadne si „prihnúť“, keď ho všetko štválo? Že bol v pokušení podľahnúť nečistým myšlienkam? Že bol v pokušení ušetriť učeníkom zopár faciiek, pretože ho zradia a predajú...? Niektorí čitatelia si teraz pomyslia: „Nepredstaviteľné! Čo sú to za nápady?!“ A predsa nám nepomôže ignorovať pokušenia, ktorými prešiel Ježiš. Naopak! Veľmi by nám pomohlo uvedomiť si tieto skutočnosti, aby sme si mohli položiť úprimnú otázku: Ako teda mohol Ježiš zostať pevný a obstať? Mnohí chcú mať Ježiša automaticky svätého, lebo tak majú výhovorku, že predsa „nemôžu inak, iba hrešiť“. Potom je možné pokrytecky chváliť Ježišovu úžasnú svätosť a vzápätí ľutovať sám seba, že ja ako malý a úbohý človek musím stále hrešiť. Ale tento trik nefunguje. Ježiš bol vo všetkom pokúšaný rovnako ako my! Vo všetkom znamená vo všetkom! A čo je skutočná bomba, Ježiš aj napriek pokušeniam, ktoré na neho útočili, nezhrešil!

Ako to dosahoval? Ježiš robil to, k čomu nás vyzýva. Ježiš bol bdelý a modlil sa. „*Bedlite a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia. Duch je síce ochotný, ale telo je slabé.*“ (Mar 14,38) Duch je odhodlaný a chcel by, ale telo je slabé. Bez duchaprítomného súhlasu v modlitbe sa bude náš život vyznačovať slabosťou a hriechom. Keď sa v stave bdelosti dostanem do pokušenia, je otázkou, či budem duchaprítomne súhlasiť v modlitbe s Božou vôľou, alebo nechám veciam voľný priebeh. Bdiť a modliť sa! Byť bdelý na impulzy Ducha a vedome na ne odpovedať – to je možné pri každej príležitosti a za všetkých okolností. Ježiš bol pokúšaný, keď z neho chceli urobiť kráľa, a utiekal sa do modlitby. Keď mu šlo na nervy, že sa učeníci pri skúsenosti rozmnoženia chleba (nasýtenia päťtisícového zástupu) nestali o nič múdrejšími a ich srdce zostalo zatvrdené, nahnal ich do lodky a sám bdel nasledujúce hodiny v modlitbách. Keď bol vo vedomí svojho blížiaceho sa mučenia a zabitia, vyzval učeníkov, aby bdeli a modlili sa, ale oni si radšej vybrali spánok. A tak nikoho neprekvapí, že učeníci svojím správaním ešte zväčšovali pokušenie Ježiša a on šiel vo veľmi krátkom čase tretí raz na kolená, aby sa modlil. Duch je odhodlaný, ale telo slabé, preto sa Ježiš modlil čoraz duchaprítomnejšie a v dôslednej rozhodnosti. Základ vypočutia modlitieb môžeme študovať v rozhodnej Ježišovej modlitbe: „... *no nech sa stane nie moja, ale Tvoja vôľa!*“ (Luk 22,42) Ježiš vedel, že duchaprítomná modlitba bola potrebná na to, aby uviedol vlastnú pokúšanú vôľu do súladu s Božou vôľou. Ježiš mal vedomie o Bohu a zdravú Božiu bázeň. Kľáčil pred Bohom, aby nemusel ísť na kolená pred hriechom. Jeden kazateľ položil otázku, ktorú si musíme klásť všetci, ak chceme byť kresťanmi: „Čoho sa bojíš viac? Hriechu, alebo smrti?“ Smrť by nás dostala okamžite do Božej slávnej večnosti, na miesto, kde nebudú slzy ani utrpenie. Naša smrť by mohla byť „utkaná“ (pripravená) Bohom, aby bola Bohu vzdaná česť, ako to napríklad bolo v prípade Petra (Ján 21) a nespočetných mučeníkov až do dnešných dní. V protiklade s tým hriech ničí náš život, životy našich blízkych aj naše svedec-

tvo o Bohu a má tendenciu priviesť nás do večného zatratenia. Buď teraz úprimný sám k sebe: Čoho sa bojíš viac? Hriechu, alebo smrti? Tu sa naozaj viera dostáva do tvrdej skúšky! Skutočne ľutujem hriech? Verím naozaj vo večný život s Bohom? Naozaj žijem na Božiu slávu? Mám svoj cieľ a obsah života z Boha a Jeho večného kráľovstva? Ako je možné byť kresťanom bez toho, aby si človek zodpovedal tieto otázky? Mnoho ľudí sa obáva následkov hriechu, nie však samotného hriechu! Určitý hriech by nikdy nezanechal, keby nemali strach, že budú pristihnutí. V tom sa však prejavuje obrovský nedostatok poznania. Taký človek neverí. Neverí Bohu, že ten hriech je skutočne taký škodlivý a zaslúži si smrť a neverí, že s tým Boh bude konať rázne. Neverí ani mnohým ďalším veciam, takže nedôjde k pravému obráteniu. Keď je pristihnutý, hanbí sa až po strop, práve tak ako mnohí súčasní politici, ktorí boli pristihnutí pri manželskej nevere. Čo im je však ľúto? V podstate iba to, že prišli o kariéru a povesť. Mnohí sa obracajú ako faraón, keď na neho dopadol Boží súd a len čo utrpenie ustúpi, opäť sú ako predtým. V tomto modernom náboženstve žijú mnohí bez pravej viery, ktorá vedie k rozhodnému obráteniu.

ODHODLANÁ MODLITBA ZA BOŽIU VÔĽU

Pre Ježiša, ktorý na náš úžas konal celý svoj život Božiu vôľu, to nebol žiadny modlitebný proces od neposlušnosti k poslušnosti alebo od zlovoľnosti k dobrej Božej vôli, ako je to v našom prípade. Ježišovi šlo v modlitbe vždy o zotrvanie v harmónii s Bohom. My všetci prichádzame, na rozdiel od Ježiša, zo stavu hriechu a modlitba nás vedie cez pokánie k tomu, aby sa naša pokúšaná vôľa dostala do súladu s Božou svätou vôľou a do následného zotrávania v nej. Aj keď je východzí bod pre Ježiša a pre nás rozdielny, princíp je pre nás ten istý ako pre Ježiša. V rozhodných modlitbách uvádzame našu vôľu do súladu s Božou vôľou a cez rozhodnosť ju z presvedčenia potom konáme. To, čo nám dnes

v zboroch chýba, sú rozhodní kresťania s odhodlaným konaním, pretože odhodlaná modlitba sa zanedbáva. Modlitba je dobrovoľná príležitosť a záležitosť presvedčenia. Základným cieľom duchaprítomnej modlitby je priviesť vlastnú pokúšanú a možno neochotnú či dokonca zlovoľnú vôľu do súladu s Božou svätou vôľou, aby sme ju potom mohli konať. Nikto sa nebude úprimne modliť modlitbu odovzdania, ak nebude chcieť celým srdcom, skutočne a z presvedčenia konať Božiu vôľu. Nikto nemôže obstať v pokušení, ak nechce svoju pokúšanú vôľu uviesť duchaprítomnou modlitbou do súladu s Božou vôľou. Nikto nemôže pokročiť v posvätení, ak nechce vrastať hlbšie, širšie a vyššie do plnosti Boha a Jeho vôle (1Tes 4,3; Ef 3,18.19).

Nikoho nepovedie Duch Svätý životom po úzkej ceste a úzkou bránou do večnosti, ak tam nebude chcieť nasledovať Ježiša. Nikto nezažije Boží pokoj, ktorý prevyšuje každé poznanie, ak sa nenaučí v modlitbe vchádzať do súladu s Bohom a Jeho vôľou a zostávať v nej. Nikto nebude mať ovocie Ducha, ak sa nenaučí v modlitbe zostávať v Božej vôli. Nikdy sme sa správne nemodlili, ak toto nebolo súčasťou našej modlitby. **Nebudeme robiť nič duchovné a neskoncujeme s ničím hriešnym, ak nebudeme v Božej vôli!** A môžeme sa vzájomne klamať „kresťanskými aktivitami“, ako len chceme. Božou vôľou je, aby sme sa vedome duchaprítomne modlili v Jeho prítomnosti, aby sa On v nás a cez nás mohol prejavovať, kedykoľvek to bude potrebné.

BOŽIE VEDENIE V ŽIVOTE PROSTREDNÍCTVOM MODLITBY

Boh sa môže zdieľať v dôvernóm vzťahu cez svoje slovo a cez Ducha a tým naznačovať, čo chce alebo zamýšľa konať v našom živote, čo je pre nás dôležité alebo aké plány a úmysly má s nami. Niektorí si prajú dostať od Boha nejaké znamenie, či majú študovať, alebo vycestovať do zahraničia, alebo niečo iné, a Boh im to môže ukázať. Predpokladom však je, aby sme aj morálne žili

v súlade s Božou vôľou a aby budovanie Božieho kráľovstva bolo našou životnou prioritou. Musíme sa jednoducho naučiť byť verní v mále, potom nás Boh bude môcť začleniť do svojho diela!

Keď si uvedomíme Božiu vôľu, sme vyzývaní vedome premyslieť tú situáciu a ujasniť si, či naozaj chceme súhlasiť s Božou vôľou. „Naozaj dôverujem Bohu? Som pripravený pustiť sa do toho? Zmením svoje priority kvôli tomu, aby som konal to, čo chce Boh? Som pripravený zaplatiť za to určitú cenu? Budem robiť jedno a zanechám druhé? Vedieť, čo chce Boh teraz, chápem ako najvyššiu výsadu, alebo to beriem ako zatažujúce bremeno? Chcem byť poslušný, alebo neposlušný?“ Keď potom úprimne súhlasíme s Božou vôľou a z dobrovoľného presvedčenia prosíme o to, čo Boh s nami alebo pre nás zamýšľa, potom to na 100 % vypočuje, pretože to bola Jeho vôľa, ktorú nám dal poznať.

Pracujeme medzi tzv. okrajovými skupinami. Bez predchádzajúceho dohovoru dozrelo v niektorých členoch pranie mať vlastnú budovu, kde by sme mohli prijímať týchto ľudí z okrajových skupín a starať sa o nich. Samozrejme, nešlo to hneď a bez ničoho. Najprv sa museli vyjasniť mnohé otázky. Je to naozaj Božia vôľa pre nás? Ako sa to má finančne zvládnuť? Máme prestať pracovať? Máme sa sťahovať? Kam? Čo bude s deťmi, so školou a pod.? Tieto otázky nás viedli do modlitieb. Bolo čoraz jasnejšie, že Boh niečo zamýšľa. Rodina, ktorej táto záležitosť veľmi ležala na srdci, dala v pevnej viere výpoveď na svojom doterajšom istom pracovnom mieste. Keď sa ani napriek tomu nenašiel žiadny vhodný dom, rozhodli sa, že sa o to budú týždeň modliť a poistiť. Na konci tohto týždňa sme sa zišli a prosili sme Boha: „Ak je to Tvoja vôľa, aby sme vybudovali a prevádzkovali taký statok, ukáž nám ho.“ Na druhý deň sme mali motorkársku bohoslužbu. Jeden muž prišiel za mojou manželkou a pýtal sa jej, na čom práve teraz pracujeme. Odpovedala: „Hľadáme nejaký statok.“ On na to: „My taký máme.“ A tak mi zavolali. Povedal som mu: „Veď ty vôbec nevieš, čo tam chceme robiť. Chceme sa tam starať o ľudí zo scény (drogovej, motorkárskej, kriminálnej)

a z lapáku.“ Odpovedal: „Už nejaký čas sa modlíme za skupinu kresťanov, ktorí by na našom statku začali nejaký taký projekt.“ Boh už všetko dopredu pripravil. Ak skutočne chceme konať Božiu vôľu, Boh nás nechá chodiť v tom diele, ktoré on pripravil (Ef 2,10). Potom zažijeme veci, keď sa budeme stále dookola diviť a Boh sa bude môcť osláviť.

Princíp: *Len ten, kto je pripravený súhlasiť s Božou vôľou, môže sa modliť tak, aby bol vypočutý.*

Princíp: *Naplánovaný a dopredu rozvrhnutý čas na modlitbu nemôže nahradiť duchaprítomnú modlitbu.*

BOŽIE ZASLÚBENIA MUSÍME OČAKÁVAŤ NA MODLITBÁCH

7. PRINCÍP

Postoj mnohých ľudí k Božím zaslúbeniam a proroctvám je naozaj udivujúci. Neveriaci sa stavajú k Božím zaslúbeniam s neveriou. Dokonca aj takí, ktorí sa nazývajú kresťanmi, sa často stavajú k Božím vyhláseniam a sľubom ľahostajne a bez záujmu.

PROROCKÝ CHARAKTER BIBLIE

Ustavične musíme pamätať na, že Biblia nie je len jednou jedinou knihou, ale pozostáva zo 66 kníh. Červenou niťou, ktorá sa tiahne celým Písmom, sú zaslúbenia a ich naplnenia, proroctvá a iné udalosti. Z počtu 31 176 veršov Biblie má 6 408 prorocký obsah a mnohé z nich sa už naplnili. Žiadne z nich nevyšlo naprázdno a naplnenie niektorých očakávame v budúcnosti. Mnohé naplnenia proroctiev sú historicky podložené a zapísané do dejepisných kníh. Miesto Ježišovho narodenia bolo preukázateľne oznámené 400 rokov dopredu (Mich 5,1). Dôvod Ježišovej smrti bol predpovedaný 700 rokov dopredu prorokom Izaiášom (Iz 53). Detailné naplnenie týchto predpovedí je červenou ceruzkou, ktorá výrazne podčiarkuje skutočnosť, že Boh sa nám zjavuje

prostredníctvom Biblie. Boh nič nenechal na náhodu alebo neveriu. Mnohí hovoria, že veria iba tomu, čo vidia. Keby sa tak pozreli do Písma! Keby si uvedomili ten prorocký rozmer! Keby si pred očami podržali všetky tie konkrétne naplnenia! Potom by museli zaprieť svoju logiku aj rozum, aby neverili (čo, žiaľ, mnohí robia). Boh stále znova opakuje vety ako:

„Hľa, prvé veci sa splnili, ja však oznamujem nové, zvestujem ich skôr, ako vyklíčia.“ (Iz 42,9)

To je predsa možné vedecky preskúmať. Ježiš nespadol iba tak náhodou z čistého neba, ale Jeho príchod, pôsobenie a smrť boli do detailov predpovedané. Aj Ježiš sám pokračuje v tejto línii zaslúbení a prorociev:

„Hovorím vám to už teraz, skôr ako sa to stane, aby ste uverili potom, keď sa to stane, že Ja som.“ (Ján 13,19)

Ježiš nehovorí: Musíš veriť vo mňa a v správnosť Biblie. On vie, že ľudia v dnešnej dobe musia pochybovať a musia si klásť kritické otázky! Sám varoval pred falošnými prorokmi a zvodmi a neočakáva, že ľudia budú veriť nekriticky. Ale Ježiš dokazuje pravdivosť Biblie a božstvo svojej osoby. Moderný človek hovorí toto: „Ak Boh existuje, mal by dokázať svoje božstvo!“ Je to oprávnený nárok. Boh je všemohúci, je vševediaci..., nech teda dokáže sám seba! A Boh to robí. On dokazuje svoju vševeducnosť tým, že predpovedá určité detaily svetových dejín až do ich konca a svoju všemohúcnosť dokazuje tým, že zabezpečí, aby sa tieto veci naplnili a aby tak Boh dosiahol svoj cieľ – novú Zem, v ktorej bude vládnuť spravodlivosť! Každý, kto v Biblii vidí tieto súvislosti medzi prorockými a ich naplnením, jasne rozoznáva v Písme Božiu vševeducnosť a všemohúcnosť! Všetko, čo Ježiš predpovedal, sa stalo. Tvárou v tvár týmto skutočnostiam nám nezostáva iné než veriť.

Túto tému tu nemôžem dostatočne vyčerpať. Napriek tomu by sa malo povedať toto: Veľa Božích prorociev a zaslúbení sa má naplniť na tebe a prostredníctvom teba! Nemôžeme na naplnenie Božích zaslúbení iba čakať. Ak ich chceme zažiť, musíme

ich očakávať s modlitbou. Pasívne čakanie je ľahostajný postoj voči Božím zámerom. V Písme často vidíme postoj modliaceho sa v očakávaní. Napr. Daniel čítal knihu proroka Jeremiáša a v úžase zistil, že predpovedaná doba zajatia Božieho ľudu, Izraela, sa práve naplnila. Čo urobil? Vari povedal: „No, počkáme a ak je to pravda, dožijeme sa toho“? Nie. Pozrite sa, aký postoj v ten deň zaujal (Dan 9). Nevieť, či nám je dostupná naliehavejšia modlitba pokánia než tá Danielova. Daniel 21 dní zotrval v úpenlivej modlitbe pred Bohom. Robil pokánie za hriechy ľudu a úpenlivo prosil o naplnenie zaslúbení. Keď sa potom u neho objavil Boží posol, nepovedal, že bol poslaný preto, lebo Boh pred 70 rokmi niečo sľúbil, ale Pánov posol napodiv výslovne zdôraznil, že bol poslaný od Boha, keď sa Daniel začal modliť:

„Keď si sa začal modliť, vyšlo slovo a ja som prišiel, aby som ti ho oznámil, lebo si vzácný Bohu.“ (Dan 9,23)

Nie je to skúsenosť, ktorá otvára oči? Suverenita Boha neznamená, že pôsobí bez ohľadu na nás a sám si plní nejaké zaslúbenia. Boh si praje, aby sme sa spolupodieľali na naplňaní tým, že budeme v modlitbe očakávať zaslúbenia a potom vedome zažijeme ich naplnenie. Očakávaš v modlitbe Božie zaslúbenie pre teba a tvoje okolie?

Tento princíp môžeme študovať aj v zaslúbení Ducha Svätého. Ježiš stále znova zasluboval príchod Ducha. Pred svojím nanebovzatím vysvetlil učeníkom, aká dôležitá je misia, ale že nemajú začínať so žiadnymi aktivitami, kým sa nenaplní toto zaslúbenie a oni neprijmú Ducha poslaného od Otca. Čo následne robili učeníci? Šli do najbližšej kaviarne a chvíľu čakali? Alebo sa najprv starali o iné veci, aby neprekážali Božej suverenite? Nie!

„Všetci títo sa jednomyselne a vytrvalo modlili spolu so ženami, s Máriou, Ježišovou matkou a s jeho bratmi.“ (Sk 1,14)

Učeníci boli všetko iné, len nie ľahostajní a bez záujmu k Ježišovmu zaslúbeniu. Desať dní sa modlili za naplnenie tohto zaslúbenia, až jednoznačne dostali to, čo Ježiš sľúbil: Ducha Svätého.

Aj v tejto udalosti môžeme veľmi jasne vidieť tento princíp – totiž to, že Božie zaslúbenia sa musia očakávať s primeranou modlitbou. Už si v modlitbe a vo viere dostal Ducha Svätého? Aj koniec sveta a s tým spojený druhý príchod Pána Ježiša nás ešte čaká. Peter k tomu píše: „*Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a žioly roztopia v pálave?! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť.*“ (2Pet 3,11–13) Tu je opísaný veriaci a úprimný postoj srdca kresťana k Božím zaslúbeniam: „túžobne očakávať príchod Jeho prisľúbenia.“ Ani tu nešlo o „vyčkávanie“, ale o „očakávanie“. Kto niečo očakáva, ten prosí! Túto túžbu veriacej duše vyjadril Ján veľmi krátko a stručne: „*Amen, príd, Pane Ježišu!*“ (Zj 22,20)

Aj v tvojom živote sa má naplniť mnoho Božích zaslúbení, keď ich budeš očakávať v modlitbe a vo viere. Tu môžeme zažiť 100-percentné vypočutie modlitieb, ak sa budeme modliť s úprimným srdcom a budeme chcieť prijať to, čo nám Boh zaslúbil. K tomu musíme vo viere čítať Písmo a rozpoznať, čo chce Boh na nás vykonať vo svojej milosti, láske a добрôte. Ide tu napríklad o všetky duchovné poklady, ktoré pre nás Boh dokonal na kríži: odpustenie viny, život vo vedomí Božej prítomnosti a v plnosti Ducha, oslobodenie od moci hriechu, služba v plnej moci duchovných darov a mnohé ďalšie požehnania.

Princíp: *Nikto nezažije požehnanie vo forme vypočutých Božích zaslúbení, ak ich nebude očakávať v prosbách.* To sa týka najmä tých zaslúbení, ktoré chce Boh naplniť na každom jednotlivcovi zvlášť: odpustenie hriechov, znovuzrodenie, posvätenie. Iné zaslúbenia, ako napr. druhý príchod Pána Ježiša, zažijú všetci, aj tí, ktorí ho neočakávali – pre nich však nebude druhý Ježišov príchod požehnaním. Kto totiž pochybuje o tom, že Ježiš znova príde, alebo kto toto zaslúbenie neočakáva s posvätením a netúži po ňom v modlitbe, pre toho bude ten deň dňom zúfalstva – aj to Boh nechal pre nás zapísať.

Čítajme Bibliu vždy znova a dôverujme Bohu, že to, čo povedal a zaslúbil, chce na nás a cez nás naozaj uskutočniť. Prečo by to mal uskutočňovať na množstve ľudí po celom svete v tejto generácii, a nie na tebe? Otázka je, či tomu veríš a či to chceš. Chceme to? Modlime sa tiež za naplnenie prorociev v našich zboroch a vstupujme do príhovorných modlitieb za stratených ľudí s rovnakým postojom rozhodnosti, ako to robil Daniel. Veríš tomu, že Boh chce zachrániť stratených ľudí okolo teba? Veríš tomu, že Boh chce práve pre tú záchranu prebudiť teba a tvoj zbor? Božia vôľa je aj v tejto veci jasná a zreteľná. Otázkou je, či si to budeme v modlitbách priať aj my.

V MODLITBE SA MUSÍME NECHAŤ VIESŤ SVÄTÝM DUCHOM

8. PRINCÍP

Bez Ducha Svätého nie je možné modliť sa. To však neznamená, že máme čakať na nejaký väčší nával pocitov, ktoré by nás vtiahli hlbšie do modlitby. Sú to skutočnosti, ktoré nás vtahujú do modlitby, nie pocity! Ako som už zdôraznil, Boží Duch nás motivuje a vedie prostredníctvom Jeho slova do modlitby. Na začiatku som sa zmienil, že Boh zaslúbil Ducha modlitby.

„No na Dávidov dom a na obyvateľov Jeruzalema vylejem Ducha milosti a úpenlivých prosieb. Potom budú hľadiť na mňa, ktorého prebodli.“ (Zach 12,10)

Ježiš je ten prebodnutý. On jasne povedal, že už prišiel čas, kedy majú praví uctievači uctievať Otca v Duchu a v pravde.

„Ale prichádza hodina – a už je tu – keď praví ctitelia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov. Boh je Duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde.“ (Ján 4,23.24)

Ježiš zaslúbil Ducha Svätého, ktorý je tiež Duchom modlitby a jasne nám hovorí, že Boh rád dáva Ducha:

„Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čomkoľvek dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Luk 11,13)

Ježiš však tiež zdôraznil, že Ducha Svätého dostanú len tí, ktorí milujú Jeho slovo a dodržiavajú Jeho prikázania. „*Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok.*“ (Ján 14,23) Vždy prijali Ducha Svätého len tí, ktorí sa rozhodli pre život v poslušnosti Bohu. „...*Duch Svätý, ktorého dal Boh tým, čo ho poslúchajú.*“ (Sk 5,32) Boh hovorí, že Boží Duch nám svedčí a pôsobí v nás to, že sme Božími deťmi. „*Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.*“ (Rim 8,16) Pavol mohol s istotou povedať, že tento zasľúbený Duch modlitby pôsobí a je v kresťanoch prítomný. „*Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Veď nevieme ani to, za čo sa máme modliť. Ale sám Duch sa za nás prihovára nezvysloviteľnými vzdychmi.*“ (Rim 8,26) Boží Duch nás cez znovuzrodenie vedie do hlbšieho a dôverného modlitebného života s Bohom. Skutočnú modlitbu nemožno oddeliť od skutočného života!

BREMENO DUCHA V MODLITBE

Ako môžeme rozumieť tomu, že Duch Svätý nám pomáha v našej slabosti a že v nás vzdychá? Mnohí modlitebníci to už zažili, že ich tlačí nejaké bremeno, ktoré nevedia vyjadriť slovami. A tak vstupujeme do modlitby a skúmame, či sme niekde neklamali Ducha Svätého. Ale v tomto zvláštnom prípade ťarcha neodíde, aj keď napríklad odhalíme hriech a robíme z neho úprimné pokánie. Potom je veľmi pravdepodobné, že Boh nám chce niečo položiť na srdce. Vtedy sa potrebujeme Boha úprimne opýtať, aké má úmysly. Boh nám môže položiť na srdce jedného človeka alebo nejaký národ, za obrátenie či prebudenie ktorého sa máme modliť. Alebo môže chcieť niečo vložiť do nášho života – nejakú službu a možno jej rozšírenie. Boh nám tiež môže chcieť oznámiť, čo zamýšľa urobiť, aby sme sa na tú udalosť mohli pripraviť. Pravdepodobne to bol spôsob, akým Boh dal Eliášovi najavo, že na zem privedie hlad, ale tiež dážď a oheň z neba. Len v modlitbe dospejeme k presvedčeniu – ktoré v nás vzbudí Duch – o tom, čo

Boh detailne zamýšľa vykonať. Keď máme na základe Božej reči jasno v tomto bode, sme vyzvaní pustiť sa do toho so všetkými nevyhnutnými dôsledkami. Môže sa celkom ľahko stať, že na začiatku nám bude Boží zámer proti srsti, alebo že to bude pre nás príliš veľká výzva, ako to bolo v prípade Eliáša, keď sa mal postaviť tvárou v tvár bezbožnému kráľovi. Len v modlitbe sa môžeme posunúť z nášho obmedzeného sebavedomia a sebadôvery do primeraného Božieho vedomia a dôvery v Boha. Len v modlitbe môžeme odložiť svoju neochotu a nechať sa preniknúť tým, že to, čo má Boh v pláne, chce uskutočniť v nás a cez nás, aj keď sa to z ľudského pohľadu zdá úplne nemožné. Ale väčšinou je toto práve to, čo Boh od nás chce, aby mohol byť On oslávený. Spoliehanie sa na seba nás od zdravého vedomia Boha redukuje na nás samých a dôvera v nás samých nás obmedzuje na naše možnosti, takže nepočítame s Božou pôsobiacou a pôsobivou Všemohúcnosťou.

Ale práve tam nás chce Boh dostať, aby sme boli ľuďmi, ktorí žijú s Božím vedomím a s dôverou v Boha. Potom Mu dovolíme, aby vložil svoje plány a možnosti do nášho života, ako to Boh urobil v prípade Ježiša.

Spomínam si na jednu príhodu. Začínali sme novú službu a potrebovali sme obytný prives. Prezerali sme si teda niektoré v obchode. Pri jednom sme ja aj moja manželka mali dojem, že tento máme mať, no nemali sme naň dost peňazí. Šiel som sa teda domov za to modliť a Boží Duch mi ukázal, že ten prives mám objednať a že peniaze naň dostanem na budúcom zborovom stretnutí starších. Vo viere som teda objednal prives a peniaze som naozaj dostal od jedného zo starších, a to presne tú potrebnú sumu! To mám na mysli.

Len keď sme stále pripravení robiť pravé pokánie z našich hriechov, môžeme byť schopní rozoznať a rozlíšiť modlitebné bremeno od ťarchy hriechov a správne s tým zaobchádzať. Kto s ťarchou hriechov zaobchádza ľahkomyselne a popudzuje tým Ducha Svätého, ten sotva bude mať otvorené uši a srdce pre

„bremeno modlitieb“ spôsobené vzdychmi Ducha, keď k nám bude chcieť Boh prehovoriť. Aj tu opäť vidíme, aké dôležité je prichádzať na modlitbu k Bohu v pripravenosti robiť pokánie, na základe krvi a odpustenia.

Konkrétne nasmerovanie na Božiu vôľu a Jeho zámery s nami môže tiež prísť cez prorocké slovo alebo cez slovo múdrosti. Niektorí budú mať v tomto bode námietky a budú hovoriť, že je možné myliť sa veľmi rýchlo a ľahko, pretože už mnohí týmto spôsobom zišli z cesty. To môžem len potvrdiť. Žiaľ, stáva sa to, dokonca veľmi často, najmä vtedy, keď sa nič kriticky neskúma na modlitbe a verí sa každej predstave, ktorú má človek sám alebo ktorú iní prezentujú ako proroctvo. Mnohí sa mýlili a domnievali sa, že sú znovuzrodení, aj keď neboli. Znamená to, že pravé znovuzrodenie nie je možné? Prestane kvôli tomu presvedčujúce pôsobenie Ducha v momente znovuzrodenia a hneď potom? (Rim 8,6) Nie. Tak je to aj v otázke vedenia Duchom Svätým cez modlitbu alebo proroctvo. Áno, mnohí ľudia sa vážne mýlia. V tomto nebezpečenstve sa nachádzame všetci! Mnohí mylne pokladajú svoje dobré prania za Božiu vôľu alebo si v pozitívnych či negatívnych návaloch pocitov nahovárajú veci, ktoré nie sú z Ducha, ale z duše. Tým škodia sebe aj ostatným. Preto je také dôležité byť v úprimnom, k pokániu otvorenom a dôvernom vzťahu s Bohom, aby sme sa nemýlili a nezviedli ostatných, ale aby sme pod vedením Ducha dosiahli pravé, Duchom spôsobené presvedčenie.

Chcel by som teraz uviesť konkrétnu udalosť z môjho života, ktorá sa vzťahuje na túto tému. Počas môjho teologického vzdelávania, v jednom skúškovom období, ma „ťažila“ skutočnosť, že by som mal ísť do zahraničia na dôležité stretnutie ohľadom misie. Veľmi som tam chcel ísť a tiež to bolo veľmi dôležité, no zároveň som potreboval čas na štúdium a prípravu na skúšky. S touto ťarchou, s týmto bremenom som šiel do modlitieb. V modlitbách mi Boh ukázal, že na toto stretnutie mám ísť a v modlitbách som dospel k presvedčeniu, že na skúške v škole

bude Boh stáť pri mne. Keď som sa z toho stretnutia vrátil, dostal som pokarhanie, dokonca napomenutie, pretože som, podľa mienky učiteľov, premrhal osem dní určených na prípravu. Tieto výčitky nijako neposilnili moju koncentráciu na učenie, ale naopak, priviedli ma do pochybností a zúfalstva, či som naozaj konal správne. Ale nehodil som cez palubu presvedčenie, že Boh mi pomôže. Prišiel deň skúšky a mne sa „parilo z kečky“. Boli totiž na rade cirkevné dejiny a pamätať si dátumy a mená je mojou jasnou slabou stránkou. Ráno som vstal a šiel som sa modliť. Povedal som: „Pane, ak to naozaj bola Tvoja vôľa, že som mal byť na tom stretnutí, tak mi teraz pomôž!“ V tom okamihu sa mi v hlave po mnohých dňoch objavila jasná myšlienka: „Augustín!“ Ešte dnes si to pamätám ako vtedy, ako som tam sedel v nemom úžase. Potom som si rýchlo vzal učebnicu a ešte raz som sa pozrel na látku o Augustínovi a celé som sa to naučil. Asi som musel žiariť radosťou, pretože pri raňajkách sa na mňa jedna sestra pozrela a povedala mi: „Ty máš ten najmenší dôvod radosť sa, ty si sa totiž vôbec neobťažoval s dôkladným učením!“ Ja som jej len povedal: „Augustín.“ Prišla skúška a ja som si musel vybrať jednu z mnohých tém. Na mojom vytiahnutom papieriku bolo napísané: „Augustín.“ Boh mi dal už vopred toto „modlitebné bremeno“. V modlitbe dozrelo presvedčenie o tom, čo mám urobiť a že ma Boh nenechá v štichu. Ale neočakával som, že bude až tak výrazne hovoriť do môjho života, to by som nepovažoval za možné. A predsa to Boh môže urobiť, ak sa úprimne a skutočne modlíme. (Nech si však teraz nikto nenahovára, že sa nemusí učiť. Boha nesmieme pokúšať! Lenivosť Boh ešte nikdy neodmenil.)

MODLITBA VIERY

9. PRINCÍP

Kto sa ponorí do dôverného a úprimného modlitebného vzťahu s Bohom, tomu sa v mnohých oblastiach stane, že mu Boží Duch zjaví Božie zámery.

To môže Boh urobiť prostredníctvom svojho slova z Biblie, cez prorocké slovo alebo slovo múdrosti, „prezrením“ – pochopením (Boh mi zjavuje, čo pre mňa zamýšľa), prostredníctvom sna alebo cez okolnosti, do ktorých sa dostaneme. Ide o osobnú realitu, ktorú prežívame a pri ktorej získavame jasno v tom, čo Boh zamýšľa. Keď modlitebník dôkladným skúmaním dôjde k presvedčeniu, že ide naozaj o Božiu vôľu a nie o ilúziu, je vyzvaný, aby sa vo viere držal tohto Božieho sľubu. V pevnom „držaní sa“ dôjde vo viere k Duchom spôsobenej istote, ktorá ho ubezpečí o tom, že dostane, za čo prosí. Tu je však nevyhnutné vedieť sa modliť v súlade s Božou vôľou, odlíšiť od nej svoje vlastné prania a predstavy a podriaďiť sa jej.

„A máme k nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle. A ak vieme, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme, vieme aj to, že už máme, o čo sme ho žiadali.“ (1Ján 5,14.15)

Mnohí už zažili skúsenosť, keď v modlitbe dospeli k presvedčeniu, že určitý človek, za ktorého sa modlili, už uveril a oni sa za neho mohli prestať modliť. Neskôr sa to potvrdilo pri porovnaní dátumu obrátenia s dátumom nadobudnutia tejto istoty. Modlitba je veľmi dôležitá, ak chceme budovať Božie kráľovstvo

z Božích možností. Raz sme sa dostali s motorkárskou misiou do finančnej tiesne a nemali sme peniaze na nové vydanie motorkárskych Biblií. Pretože som nevedel, čo mám robiť, šiel som do modlitieb. Boh mi ukázal, že mám objednať výtlačok motorkárskych Biblií za určitú peňažnú sumu a zároveň vo mne rástlo presvedčenie, že táto potrebná suma sa vyrieši na jednej konkrétnej akcii. Pevne som sa toho vierou držal a objednal som nové vydanie motorkárskych Biblií. Potom sa stalo, že Biblie boli dodané presne na tú akciu a že sme tam tiež dostali to potrebné množstvo peňazí. Vo viere sme mohli podľa toho sľubu začať s prípravami a vo viere očakávať na modlitbách naplnenie zaslúbenia. Boh dodrží slovo. Inokedy ma zasa „ťažila“ myšlienka na moju motorku. Keď som to predložil v modlitbách, rástlo vo mne presvedčenie, že by som ju mal darovať. Pýtal som sa teda Boha, kto by ju mal dostať, ale nedostal som žiadnu odpoveď. No počas modlitby vo mne dozrelo presvedčenie, že Boh mi v pravý čas povie, kto má byť tým príjemcom. Pevne som sa toho vierou držal aj vtedy, keď chcel jeden človek moju motorku kúpiť. Nepredal som ju. Mal som vo viere istotu, že jedného dňa sa objaví ten pravý človek, ktorému ju dám. O niekoľko mesiacov neskôr, na jednej motorkárskej akcii, prišiel za mnou neznámy muž a ja som zrazu pocítil, ako mi Duch hovorí, že práve on má dostať moju motorku. Oslovil som ho a ukázalo sa, že je aktívnym misionárom medzi motorkármi na Ukrajine. Spýtal som sa ho, či pre neho môžeme niečo urobiť. Najprv povedal: „Nevyhnutne potrebujeme na Ukrajine nejaké motorkárske Biblie.“ Pomyslel som si: „Tak to nebolo ono.“ Spýtal som sa ho teda druhý raz: „A môžeme vám ešte nejakو pomôcť? Povedal len, že sa máme za neho modliť, pretože pre svoju službu potrebuje motorku a žiadnu nemá. Situácia bola teda jasná a ja som mu odovzdal kľúče. Boh nás v modlitbe pripravuje na určité situácie, aby sme potom vo viere robili to, čo On chce. Nie je otázkou, či k nám Boh bude hovoriť, ale či sme pripravení poslúchnuť ho! Najprv musíme Bohu patriť, načúvať Mu, počuť Ho a potom poslúchnuť.

Zdôrazňujem najmä to, že tieto veci nesmieme brať na ľahkú váhu a nesmieme zaobchádzať ľahkovážne a neopatrne s vnútornými „dojmami“ a „hlasmi“. Ľahko môžeme zmýliť seba aj iných, najmä keď sme práve nabití emóciami alebo keď nás ľudia pre niečo nadchnú a my nedokážeme rozlíšiť naše nadšenie od Ducha Svätého. Naše dobré priania ešte zďaleka nie sú to isté ako Božia vôľa. Dobré je vždy nepriateľom najlepšieho. Ale fakt, že existujú ľudia, ktorí sa mýlia, nemení nič na skutočnosti, že existujú Duchom vypôsobené presvedčenia, s možnosťou ktorých máme vo viere počítať – naopak, obidve skutočnosti majú iba prehĺbiť našu modlitbu.

BOH VYPOČÚVA IBA VRÚCNE MODLITBY

10. PRINCÍP

„Veľa zmôže účinná modlitba spravodlivého.“ „Opravdivá modlitba úprimne veriaceho má veľkú moc.“ (Jak 5,16) Toto je princíp pre náš modlitebný život, ktorý treba brať vážne. Opravdivosť je primeraný postoj, prístup a správanie sa voči určitému predmetu. Často niekto rozozná vážnosť situácie a musí napomenúť ostatných, ktorí sa správajú neprimerane: „Teraz sa končí zábava, budme vážni a poďme späť k veci.“ Pri opravdivosti hrá veľkú úlohu, či si chceme uvedomiť určité skutočnosti a vziať si ich k srdcu, napr. svätú Božiu prítomnosť, zaobchádzanie s hriechom, nebezpečenstvo, v ktorom sa nachádzajú stratení, situáciu, v ktorej sú prenasledovaní kresťania, ťažkosti, v ktorých väžia misionári...

Môže nám byť jasné, že Boh nevypočuje modlitby, ak nie sú myslené naozaj vážne. Na modlitbe obrátenia môžeme zdôrazniť, čo znamená „opravdivo“ sa modliť. Rozpoznáva stratený človek ten začarovaný kruh, v ktorom ako odsúdený hriešnik uviazol, a naozaj verí, že bez Ježišovej krvi bude stratený na večné časy? Uvedomuje si, že je skrz-naskrz skazeným hriešnikom? Mrzí ho jeho vina? Spolieha sa ten hriešnik len a len na Ježiša? Chce byť Bohu skutočne poslušný v presvedčení, že sa mu nemohlo stať nič lepšie? Už som počul mnohých ľudí, ktorí sa

modlili modlitbu „odovzdania sa“. Pri mnohých z nich som pochyboval, či to naozaj bola opravdivá, úprimná modlitba. Často v týchto prípadoch ďalší priebeh života potvrdil, že nešlo o skutočné znovuzrodenie. Tie „správne slová“ a zopnuté ruky nestačia na záchranu. Hriešnik musí zmeniť svoj postoj srdca, ak ho má Boh vypočuť. Charles G. Finney v súvislosti s touto témou napísal: *„Prebudeniu pomáhajú dve veci: ovplyvnenie ľudí pravdou a modlitba, ktorá pohne Božou rukou. To ale neznamená, že naša modlitba zmení Božie zmýšľanie a charakter; modlitba pôsobí zmenu v nás, takže Boh môže zasiahnuť dôsledne, čo by inak (= bez modlitby) nešlo. Keď hriešnik robí pokánie, môže mu Boh odpustiť na základe stavu jeho srdca. Za tejto podmienky mu je Boh vždy pripravený odpustiť. Ak hriešnik zmení svoj postoj a ak koná úprimné pokánie, nie je potrebná žiadna „zmena Božieho zmýšľania“, aby mohlo byť hriešnikovi odpustené. Ak sa Božie deti vrúcne modlia, sú v správnom vnútornom rozporení, ktoré umožňuje Bohu, aby ich vypočuť.“* (Charles Finney, *Modlitebný život veriaceho*; nakladateľstvo Freundesdienst CH; 4. vydanie 1993, str. 4). Postoj nášho srdca k Bohu a k modlitebnému predmetu je rozhodujúci. Podľa toho Boh rozhoduje, či môže našu modlitbu vypočuť, alebo nie. Ak náš vnútorný stav nesúhlasí s tým, o čo prosíme, Boh nás nevypočuje. Ak modlitba za záchranu nevychádza z úprimného a primeraného postoja srdca, Boh ju nebude môcť vypočuť. To isté platí aj pri modlitbách prebudenia. Boh chce prebudiť cirkev, ak táto zmení postoj svojho srdca a bude sa opravdivo modliť za prebudenie. Chceme uviesť jeden príklad, ktorý trochu prehnaným spôsobom ukazuje, že náš postoj a naše správanie často nie sú v poriadku. Pri evanjelizáciách my kresťania očakávame, že sa hriešnici obrátia. Zdá sa nám primerané, že pri výzve prídu dopredu a v prítomnosti Ducha Svätého, možno dokonca aj so slzami, vyznajú hriechy a budú činiť pokánie. To tiež nie je neprimerané, lebo vzhľadom na vážnosť situácie, v ktorej sa hriešnici nachádzajú, a vzhľadom na premáhajúce posolstvo lásky od samotného Boha a Ježišovo zástupné utrpenie je to naozaj namieste. Buďme však teraz úprimní. Keď považujeme takúto

hriešnikovu opravdivosť v modlitbe za primeranú, prečo potom rovnaká opravdivosť chýba v osobných a spoločných príhovoroch zboru? Očakávame, že stratený bude robiť pravé a úprimné pokánie, ale my sa nechceme modliť s rovnakou opravdivosťou a úprimnosťou práve za týchto stratených. Najlepšie by bolo, keby ten stratený šiel na kolená a žiadal o milosť, ale kto však v našich zhromaždeniach ide na kolená a vzlyká za stratených a prosí o milosť, ako to robil Daniel, keď prosil za hriešny ľud (Dan 9)? Mojou skúsenosťou je, že hriešnici vyslovujú **modlitbu** vydania sa Bohu s rovnakým postojom srdca, s akým sa zbor modlil za obrátenie hriešnikov. Cirkev sa nemôže diviť, že obrátenie je rovnako povrchné a že sa naň zabudne tak rýchlo, ako na modlitby za obrátenie. Často sa „kresťania“ modlia rovnako povrchno za obrátenie druhých, ako sa modlili pri svojom vlastnom obrátení. A tým je oprávnená otázka, či sú to naozaj kresťania. Často sa na modlitebných stretnutiach pýtam sám seba, či tí ľudia, ktorí sa tu modlia za obrátenie druhých, sú naozaj sami obrátení. Zdôrazňujem to ešte raz: Tu nejde o slová, ale o vnútorný postoj, z ktorého tie slová vychádzajú. Existuje mnoho tradičných modlitieb za stratených, bez výhľadu na vypočutie, keď modlitebníci sami nerobia pokánie. Iba skutočná modlitba bude vypočutá. Len skutočná modlitba viery povedie k prebudeniu zboru a k záchrane stratených. Preskúšajte sami seba. Očakávali by ste, že Boh vypočuje hriešnika, keď bude vyslovovať modlitbu obrátenia s takým istým postojom srdca, aký máme pri svojich modlitbách za stratených? U stratených očakávame postoj srdca voči Bohu, aký oni sami na nás nevidia, a tým sa z nás v ich očiach stávajú pokrytci a navyše ich to odrádza od viery. Často som bol pozvaný ako evanjelista na „kresťanské akcie“. Organizátori hovorili, že chcú získať ľudí pre Ježiša. Ale samotný rámec programu to už dosť často úplne znemožňuje. Hovoria sa vtipy, všade samá zábava a smiech, rozprávanie o „hlúpostiach“ – a odrazu niekomu povie, že bude naveky zatratený, ak sa neobráti. Niet divu, že tomu nikto neuverí. Medzi vtipmi na party má byť

niekomu jasne vysvetlený význam Ježišovej krvi. To je úplne neuveriteľné a smiešne v očiach tých, ktorých „prevtipkovávame“ do pekla. Predstav si, že za tebou príde niekto vysmiaty, povie ti vtip, trochu s tebou pošpásuje a skôr, než zas pôjde od teba ďalej, zrazu ti povie, čo ti vlastne chcel povedať už dávno – totiž to, že tvoj dom je v plameňoch, pred dvadsiatimi minútami ti auto prešlo psa a tvoji rodičia sú na smrť chorí. Je to trochu iritujúce, nie? Presne tak sa často cítia stratení ľudia. Pretože so stratenými nezaobchádzame s primeraným citom, s opravdivosťou a láskou, nezažijeme to, aby hriešnici našli v našich radoch pravé pokánie. Mnohí organizátori to vlastne ani nechcú. S Ježišom musí byť zábava a on musí byť naším „kamošom“. Potom niet divu, že nikto sa skutočne nemodlí a tiež niet divu, že stovky ľudí prichádzajú dopredu (ale v skutočnosti sa vlastne nikto neobrátí). Div znovuzrodenia sa nekoná, aj keď to bol pekný, a zdá sa, že aj „úspešný“ večer. Nemusíme si nič nahovárať. Boh sa nenechá klamať tak ako my. Boh vypočúva len opravdivé modlitby.

To, čo potrebujeme v zboroch, je prebudenie a jedinou cestou k nemu je opravdivá, úprimná, vrúcna modlitba. Cirkev si musí znova uvedomiť Božiu svätú prítomnosť a tým aj svätú pozíciu, ktorú má pred Bohom a pred ľuďmi. Cirkev si musí znova uvedomiť, čo znamená byť stratený a na akej ceste sú všetci tí stratení! Cirkev musí pocítiť túto núdzu, tú naliehavosť a vážnosť situácie! Cirkev sa musí prebudiť zo svojich ilúzií, dávno prežitých tradícií a zo svojej vlažnosti, aby sa mohla stať Božím národom, ktorému Boh môže požeňať. Často sa nemodlíme úprimne, preto nás Boh ani nevypočuje. Naš postoj k strateným nie je taký, aký by umožňoval Bohu vypočuť naše modlitby. Netúžime skutočne pomôcť týmto ľuďom. Keby ľudia prišli k viere, mnohí z nás by sa radovali z rozmnoženia radov miestneho zboru a z plnšej modlitebne na zhromaždení, ale sme pripravení na zmenu svojich priorít? Sme pripravení platiť cenu? Chceme tu byť pre ľudí, ktorí potrebujú našu pomoc? Chceme ich trpezlivo a milosrdne sprevádzať, aby mohli duchovne rásť? Zachytíme ich s milosťou

a láskou, keď padnú? Modlíme sa za „našich milých“, alebo aj za „našich nepriateľov“?

„Veď keď budete milovať iba tých, čo vás milujú, aká vám patrí odmena? Či to isté nerobia aj mýtnici?“ (Mat 5,46) Niekedy mám pred očami obraz potápajúceho sa Titaniku. Ľudia tretej spoločenskej triedy tam boli zamknutí v podpalubných priestoroch lode a tým odsúdení na utopenie, iní sa kričiac hádzali do ľadovej vody a tých niekoľko poloprázdnych záchranných člnov sa vzdalovalo preč! Tak sa správajú mnohé zbory tvárou v tvár krutej núdzy a biede. Každý deň umierajú tisíce a státisíce a my sedíme v našej lodi, ktorá sa nazýva zbor a oslavujeme vzájomne sami seba. Boží národ, v mene Ježiša Krista, prebuď sa a rozpoznaj realitu! Namiesto toho, aby sme oslavovali sami seba, mali by sme vstúpiť do modlitieb vo vrecovine a v popole!

Boh môže pridávať k cirkvi každý deň a On chce denne pridávať, a preto chce na to pripraviť aj naše srdcia, keď sa budeme úprimne modliť. Často som bol na zhromaždeniach, kde sa modlili za obrátenie stratených a keď bol koniec zhromaždenia, tí stratení, ktorých som so sebou priviedol ja, boli prehliadaní (jemne vyjadrené). Ak v tomto nebudeme robiť pokánie, nečakajme žiadne prebudenie.

Viem o jednom zbore, do ktorého prišiel hosťujúci rečník prezlečený za mestského povalača a sadol si do poslednej lavice. Po piesni a nervóznom vyzeraní pozvaného rečníka prišiel jeden zo starších k domnelému povalačovi, vtlačil mu do ruky päťeurovku a povedal: „Na, tu máš, choď si vypiť, tu to nie je nič pre teba. „Pane, zmiluj sa!

Neviem, ako často som bol ja sám pozvaný ako rečník a zažil som podobné momenty. Videl som pyšné pohľady návštevníkov zhromaždenia, ktorí sa pýtajú, čo je to za človeka – iba preto, že sme prišli na motorkách. No správne pohoršení začali byť vo chvíli, keď som šiel za kazateľnicu a oni pochopili, že „tento asociál“ je tým očakávaným pozvaným rečníkom. Neviem, koľkokrát za mnou po kázaní prišli kresťania a ospravedľňovali sa

mi za svoje správanie voči mne pred kázaním. „Keby som bol vedel, že vy ste tým pozvaným rečníkom, tak by som...“ Ale pri tom sa všetci modlia za obrátenie stratených hriešnikov! Boží národ, prebuď sa!

Jeden môj známy, poľnohospodár z povolania, sa presťahoval a hľadal nový zbor. Mal na sebe pekný nedeľný oblek a keď sa zhromaždenie skončilo, prišiel za ním niekto a počas rozhovoru mu ten niekto povedal: „Vytvorili sme si v našom spoločenstve určitý profil a vieme, koho chceme zasiahnuť. Sedliakov tu mať nechceme.“ Nie je to krutá hanba? Toto má byť úroveň zboru? Kto potom otvorí dvere všetkým tým hľadajúcim ľuďom z okrajových skupín, keď prídu? Kto pre nich v Európe vyvinul zborový profil? Ak sa v tomto bode zbory neprebudia a nebudú robiť pravé pokánie, pôjde to ďalej tak, ako doteraz. Záchranné člny krúžia okolo a hľadajú medzi stratenými takých, ktorí sa im hodia a ktorí zapadajú do ich spoločenstva. Príbeh milosrdného Samaritána a Ježišova výzva milovať svojich blížnych sa potápa spoločne s mrznúcimi a topiacimi sa ľuďmi. To, čo potrebujeme, je skutočné prebudenie!

BOH CHCE KONAŤ TU A TERAZ

Nikto z veriacich čitateľov nebude pochybovať o tom, že Boh čaká, že hriešnici prídu k Bohu tu a teraz a že Boh chce tu a teraz spôsobiť zázrak znovuzrodenia, ak hriešnik príde s úprimným srdcom. Prečo však potom toľko ľudí váha, či Boh chce dať tu a teraz v našom zbore (cirkvi) prebudenie? Teraz hneď! Boh je na to pripravený teraz, On nás chce teraz prebudiť. Boh nás chce dnes vtiahnuť do života vo svojej prítomnosti tak, aby sme vo vedomí Božej prítomnosti žili svätý, atraktívny život v bratskej jednote a láske. Je však naozaj hanbou, že hriešnikovi vždy znova hovoríme, že Boh je pripravený prijať ho práve teraz, ale sami ako cirkev nechceme veriť, že nás Boh chce práve teraz prebudiť. Môžeme sa snažiť ako chceme, môžeme navštevovať akcie

a konferencie, prebudenie dá Boh iba vtedy, keď ho budeme brať vážne a keď sa budeme opravdivo modliť. Na mnohých miestach sme sa uspokojili s modlitebným životom úplne bez úrovne. To som si uvedomil až vo chvíli, keď som sa stretol so zbormi, ktoré sa modlili vrúcne. Ako mladý evanjelista som bol pozvaný na jednu skupinu mládeže, ktorá organizovala pouličnú evanjelizáciu v rámci mestskej slávnosti. Keď mi ukázali pódium a všetko ostatné, uviedli ma do miestnosti, kde sa tí mladí zhromaždili na modlitby. Niečo také som nikdy predtým nezažil. Mládežníci zápasili na kolenách v slzách a plači za stratených ľudí v tom meste. Menovali svojich priateľov a známych a prinášali ich v „pôrodných bolestiach“ pred Pána, aby boli znovuzrodení. Bol som ako skamenený. Hlavou mi vírili najrôznejšie myšlienky: „Je dovolené takto sa modliť? Musí to byť? Nedá sa to trochu decentnejšie?“ Bolo mi trápne modliť sa rovnakým spôsobom. Nebol som toho schopný. Ale svedectvo Ducha bolo veľmi silné a zreteľné. Zo všetkých prítomných som bol ja ten, kto mal pokazený prístup k službe, k zboru a k strateným. Boh ma tam hlboko pokoril. Odvtedy som sa stretol s mnohými zbormi v Európe a môžem povedať, že som tu a tam stretol súrodencov s podobným Duchom modlitby a horlivosti. Na tých miestach bolo prebudenie v plnom prúde.

EMÓCIE PRI MODLITBE

Nie je žiadnym znamením svätej úrovne, keď si kresťania v zboroch pri modlitbách zachovávajú svoju zdanlivú dôstojnosť. V skutočnosti ide len o vnútornú skostnatenosť a strach modliť sa naozaj a úprimne ukazovať primerané emócie. Často nemajú títo ľudia problém ukázať svoje emócie v inej oblasti života, napr. keď futbalové mužstvo vyhrá alebo prehrá, keď im niekto poškriabe lak na aute alebo keď je rozhádzaná obývačka. Ale emócie pre stratených ľudí nemôžu ukázať. Je v tom neúprimnosť a neoprávdivosť. Je celkom zrejmé, že takáto cirkev

(zbor) je skôr pokrytecká, opravdivo a úprimne sa tam asi modlí len nemnoho ľudí a ešte sa im za to smejú a vyhýbajú sa im. Pozrite sa na Ježiša, ten plakal nad Jeruzalemom; dojalo ho, keď videl malomocného, a tak ho uzdravil. Boh chce milosrdenstvo namiesto obetí a náboženskej dôstojnosti. Pozrite sa do Starej zmluvy, ako často tam ľudia vo svojej biede kričali k Bohu! Keby sme si uvedomili núdzu, v ktorej sa nachádzajú naše zbory a tí stratení, tiež by sme kričali a neprestali by sme, dokiaľ by nás Boh nevy počul.

Na druhej strane som v mnohých „moderných“ zborech počul kresťanov oprávnené hovoriť o prežitých tradíciách. Lenže mnohí pritom vôbec nepostrehnú, že ich moderný spôsob sa im tiež stal zákonníctvom. Beda, keď niekto zostane pri chválach sedieť, hneď je označený za „neduchovného“. Stalo sa tradíciou, že človek sa musí vždy cítiť dobre, musí mať vždy dobré pocity a náladu a tváriť sa príjemne. Mnohí sa nechajú zvieŕť k tomu, aby robili veci len naoko, pretože je to v zbore taká tradícia. Do tohto prostredia je možné pritiahnúť mnoho pokrytcov a pretvarujúcich sa ľudí. Často je na mnohých modlitebných zhromaždeniach zjavná až hmatateľná bázeň pred ľuďmi a tá, žiaľ, dokonca (ďaleko) prevyšuje bázeň pred Božou prítomnosťou. Namiesto zdravého vedomia Boha majú mnohí pri spoločných modlitbách len nezdravé sebavedomie a sú stále zamestnaní sami sebou a tým, čo si asi druhí pomyslia, keď sa teraz budú nahlas modliť vrúcne a úprimne. Prebudenie preč od sebavedomia a smerom k Božiemu vedomiu, je nevyhnutné, ak má Boh vypočuť!

K MODLITBE PATRÍ ODDANOSŤ

11. PRINCÍP

Po predchádzajúcej kapitole by mohol niekto povedať, že na základe Božej suverenity sa predsa máme modliť s oddanosťou. Pritom býva panujúca povrchnosť alebo ľahostajnosť tak často zamieňaná s oddanosťou. Ale úprimnosť, vrúcnosť a oddanosť sa v každom prípade nevyklučujú. Pozrime sa na niekoľko biblických miest, kde môžeme študovať skutočnú oddanosť a vrúcnu, úprimnú modlitbu.

Dávid sa vrúčne modlil za život svojho práve narodeného syna, pokým ešte žil. Dávid sa pritom postil, ležal pred Bohom v plači a náreku na zemi. Bolo mu úplne jedno, čo si o tom bude myslieť jeho kráľovské okolie a aj keby bol býval tušil, že ho budú v Biblii pozorovať celé generácie po ňom, ako leží v náreku v prachu a bojuje za život svojho syna, nebol by to urobil inak. Pre neho to bolo veľmi vážne! Až potom, keď bolo nezvratne jasné, že Boh si napriek všetkému vzal dieťa k sebe, oddal sa Božej vôli a nehádal sa s ním. Vstal, ukončil pôst a v odovzdanosti Bohu šiel do každodennej práce. Dávid to však nevzdal skôr, než bolo rozhodnuté.

Pavol sa modlil, aby mu Boh vzal z tela osteň. Tiež nedostal to, o čo prosil. Modlil sa ďalej a nepovolil, až kým po tretej modlitbe nedostal odpoveď, ktorá ho uistila o Božích zámeroch. Keď

si Pavol uvedomil Boží zámer, vydal sa do Božej vôle; nie však skôr, pretože skôr nepoznal Božiu vôľu pre svoju situáciu. Pavol mohol byť odovzdaný až vtedy, keď mu bolo jasné, že Boh chce byť silný a mocný v slabostiach.

Tu poznávame, že vrúcna a oddaná modlitba patria k sebe. Naozaj oddaný modlitebník sa modlí vrúcne a vytrvalo dovtedy, kým mu nie je jasný Boží zámer, na ktorý pripravené a odovzdane pristúpi. Ak sa prestaneme vrúcne modliť bez toho, aby sme dostali to, o čo prosíme alebo nejakú odpoveď od Boha, pokúšame Boha. Potom sa nemodlíme oddane, ale ľahostajne, pretože nám je jedno, či Boh bude konať, alebo nie, či nám odpovie, alebo neodpovie. Mnohé z toho, čo je nazývané „oddanosťou“, je v skutočnosti ľahostajnosť, povrchnosť a strach z ľudí pri modlitbe.

Mnohí formulujú slová do neba, ale vlastne nerátajú s tým, že Boh skôr alebo neskôr odpovie, keď sa budú vrúcne, opravdivo a oddane modliť. Môžeme vidieť, ako Abrahám zápasil s Bohom za Sodomu. Nebolo to zbytočné. Neprestal skôr, kým si nebol istý Božím sľubom. Tiež Mojžiš volal v púšti k Bohu za hriešny ľud. Ani on neprestal skôr, kým si nebol istý tým, že Boží ľud bude zachovaný. Oddanosť alebo vernosť – to je pokorný postoj skutočného modlitebníka. Oddanosť je bezvýhradný súhlas s Božou vôľou, keď je jasné, čo Boh zamýšľa urobiť.

K MODLITBE PATRÍ DOSTAŤ TO, ZA ČO SA MODLÍME

12. PRINCÍP

*„Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám. Ved' každý, kto prosí, dostáva, kto hľadá, nachádza a tomu, kto klope, sa otvorí.“
(Mat 7, 7.8)*

Ježiš nás uistuje, že skutočná modlitba dostane odpoveď. Mnohí sa modlia a nečakajú žiadne vypočutie svojich modlitieb. Keď sa ich niekto spýta, za čo sa to modlili, po krátkej chvíli už často ani nevedia. Kto by si v obchode prosil 200 gramov syra a odišiel by skôr, ako by ten syr dostal? Kto by v situácii, keď mu horí dom, volal o pomoc a prestal by skôr, ako bude požiar uhasený? Kto prosí Boha o niečo a je spokojný, keď zostane bez odpovede? Napodiv mnohí!

Je toľko ľudí, ktorí sa dívajú na modlitbu ako na duchovné cvičenie a modlia sa len povrchne, namiesto toho, aby sa modlili s pravou úprimnosťou. Keby sme prosili nejakého nášho známeho o pomoc, pokúšali by sme sa zároveň z jeho tváre vyčítať, ako bude reagovať. Pokúsili by sme sa zistiť, či bude ochotný pomôcť nám alebo nie. Takéto skúmanie potrebujeme aj v modlitbe, aby sme rozpoznali Božiu vôľu a aby sme potom prijali to, čo nám dá On.

Kto sa vrúcne modlí, tomu Boh určite odpovie buď konkrétnym vypočutím jeho modlitieb, alebo zjavením svojej vôle, no vždy tak, že si je istý Jeho odpoveďou. V tejto oblasti som zažil mnoho zázrakov.

Keď ma Boh povolal na biblickú školu, oznámili mi, že budem potrebovať počítač. V tom čase som žiadny nemal a ani som žiadny mať nechcel. A tak som sa šiel neochotne, proti svojej vôli, modliť. V modlitbách ma Boh presvedčil, že pre Božie kráľovstvo je dôležité vedieť zaobchádzať s počítačom. Súhlasil som teda a prosil som Boha o počítač, pretože som nemal žiadne peniaze na jeho kúpu. Vedel som, že Boh niečo urobí. Na druhý deň stál pred mojimi dverami jeden brat a povedal, že Boh mu položil na srdce, aby mi priniesol počítač. Mal všetko so sebou.

Inokedy som zasa premýšľal nad tým, ako máme zorganizovať evanjelizačný výjazd, ktorý sa mal konať v zahraničí a mal trvať niekoľko mesiacov. V modlitbe dozrelo vo mne presvedčenie, že riešením je cestovanie s obytným prívosom. Vybral som sa teda hľadať prívos, ale všetky obytné prívesy, ktoré spadali do nejakej rozumnej a únosnej cenovej triedy, nemali funkčné vykurovanie. A pretože sme ten prívos potrebovali na zimu, žiadny bez kúrenia nám nemohol vyhovovať. U jedného obchodníka sme síce videli obytný prívos presne podľa našich predstáv, ale ten bol nezaplatiteľný. Doma som sa však pri modlitbe nemohol zbaviť myšlienky, že mám kúpiť ten obytný prívos. Nemali sme však naň ani náhodou peniaze. Potom som si spomenul na jedno zasadanie, ktoré sa malo konať na ďalší týždeň. Vedel som, že na toto stretnutie majú prísť starší zborov, ktorí mi chcú zaplatiť nejaké cestové za zborový týždeň. Ani vo sne som si nemyslel, že by mi títo bratia dali peniaze na obytný prívos, možno nejakú malú časť – a napriek tomu som zavolať tomu obchodníkovi a oznámil som mu, že na budúci týždeň budem mať peniaze na ten obytný prívos. Myslel som si, že dovtedy sa možno otvorí nejaké iné možnosti. Aký som bol prekvapený, keď starší zboru na tom stretnutí povedal, že mu Pán položil na srdce, aby mi dal určitú

peňažnú čiastku. A bola to presne tá suma, ktorá bola potrebná na zaplatenie toho obytného privesu! Znova a znova sme zažívali, že Pán je verný a že dáva, ak sme pripravení konať Jeho vôľu.

Modlil som sa však aj za veci, pri ktorých som skôr alebo neskôr musel pochopiť, že Boh má v pláne niečo iné. Vďaka Bohu za to, že neplní každé naše prianie, pretože by sme mali veľmi zamotaný život!

Nezriedka som, žiaľ, zistil, že som sa nechal oklamať a následne sa veci veľmi nevydarili. V takých prípadoch musíme byť pokorní a rozumní. V zlyhaní nejde o to, že sme prosto „iba ľudia“ alebo že „nikto nie je dokonalý“, ale o to, aby sme poznali, že sme zanedbali modlitbu a dovolili sme si brať na ľahkú váhu veci, ktoré sú pre Boha dôležité. Nezdarmi musíme dôjsť cez pokánie k väčšej múdrosti. Tá predstava, že na jednej strane zažívame výpočutie modlitieb a na druhej strane, ak sa nemodlíme, stojíme nad hromadou rozbitých črepov, by nás mala hnať do modlitieb.

VYTRVALÉ MODLITBY BUDÚ VYPOČUTÉ

13. PRINCÍP

„V súžení buďte trpezliví, v modlitbe vytrvalí.“ (Rim 12,12) „V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitbách a prosbách. Pritom vytrvalo bedlite a prihovárajte sa za všetkých svätých.“ (Ef 6,18) K pravej modlitbe, ktorá chce dosiahnuť vypočutie a odpoveď od Boha, patrí modlitebná vytrvalosť. V dôvernom vzťahu s Bohom a v úprimnej modlitbe sa deje niečo, cez čo nás Boh pripravuje na vypočutie. Často musí Boh najprv posvätiť náš postoj k modlitebnému predmetu, aby nás mohol vypočuť a aby vypočutie našich prosieb bolo pre nás požehnaním, nie prekliatím. Napríklad, niekto sa modlí za svojho životného partnera. Chce to teraz hneď. Ale ten človek možno nevidí, že niektoré jeho prístupy a postoje k opačnému pohlaviu bránia tomu, aby Boh mohol požehnať vzťah a manželský zväzok. Keby mu dal partnera hneď teraz, mohlo by mu to byť kameňom úrazu. Niektorí sa modlia za prebudenie, ale nikdy si nenechali od Pána ukázať, čo vlastne je prebudenie. Modlia sa, pretože je to taká móda. Pritom nás Boh chce v modlitbe pripraviť na prebudenie. Vytrvalá modlitba je čas, kedy nás Boh posväcuje, vedie nás hlbšie a pracuje na nás. Tu sa ukážu pravé motívy a vyjdú na svetlo skutočné zámery srdca. V tomto bode sa odкрýva minulé správanie, pokánie je tu nevyhnutné. Tu sa stanovujú priority, myšlienky

sa zhustia, stane sa z nich presvedčenie, v mysli sa opäť vynoria pravdy, človek si ich znova uvedomí a na základe toho dospeje k dôsledným rozhodnutiam. Tak nás Boh pripravuje na vypočutie modlitieb. Ak nám Boh položí na srdce nejaké pranie, chce nás aj vypočuť.

Princíp: *Ak sa vytrvalo modlíme, Boh nás v modlitbe pripravuje na vypočutie modlitieb, aby sme s nimi potom vedeli správne zaobchádzať. Ak prerušíme vytrvalú modlitbu, berieme Bohu možnosť dokončiť v nás a cez nás svoje dielo a vypočutie modlitieb za nekoná.*

To, že vytrvalá modlitba nás mení, môžeme veľmi viditeľne študovať na príklade Petra. Ježiš dal Petrovi úlohu v Božom kráľovstve: „*Pas moje baránky.*“ (Ján 21,15) „Pravdaze, Ježiš! Praca s deťmi – to robím rád! Tejto činnosti v cirkvi sa budem rád venovať.“ Ježiš však svoju úlohu rozširuje: „*Pas moje ovce!*“ „Výborne, Ježiš mi dokonca zveruje aj cirkev.“ Otázka však je: „Má Peter vôbec to správne presvedčenie a správny postoj k duchovnej službe? Miluje Peter Ježiša opravdivo? To znamená – stavia Peter Ježiša nad všetko? Je pripravený čtiť Boha dôsledne zo svojho presvedčenia v každej situácii a za každých okolností?“ Ježiš Petra poznal. Ježiš poznal jeho veľké slová a sluby, aj jeho slzy. Ale zmenil Peter naozaj svoj postoj? Ježiš chce vo svojom kráľovstve odhodlaných a rozhodných služobníkov – nie takých, ktorí mnoho nasľubujú, ale potom, keď na to príde, nič nedodržia. Ježiš následne Petrovi hovorí, že aj on bude ukrižovaný. „*To povedal, aby naznačil, akou smrťou oslávi Boha.*“ (Ján 21,19) „Ako prosím? Vzdať Bohu česť svojou smrťou?“ S tým Peter nerátal. Pravdepodobne sa v ňom všetko zovrelo. Alarm nedôvery, ktorý interpretuje Ježišovu požiadavku ako niečo zlé! Peter sa neochotne obzrel, pozrel sa na Jána a povedal: „*Pane, a čo bude s týmto?*“ To predsa nejde, aby on (Peter) musel trpieť, kým ostatným sa bude vodiť dobre... Ježiš mu hovorí: „*Ak ho chcem nechať, kým neprídem, čo tá do toho? Ty ma nasleduj!*“ (Ján 21,21.22) Ježiš sa bránil hovoriť s Petrom o ostatných. To nebola tá chvíľa, v ktorej by sa malo s Ježišom hovoriť o druhých. Raz príde deň, v ktorom od nás Ježiš

začne očakávať, že budeme schopní ujať sa veci úplne sami, nie sa stále porovnávať s druhými.

Nahlas zaznieva otázka: Naozaj dôverujem Bohu, alebo mu vlastne až tak úplne nedôverujem? Napriek tomu, že samotný najväčší zázrak stál pred Petrom – ten Vzkriesený (!), ktorý premohol smrť (!), Petrovi to znova zmizlo z pamäti. Pre samé stromy nevidel les. Pre lásku k Ježišovi a myšlienku na svoju službu už nevidel to podstatné: Božiu slávu vo večnosti a dôsledné a odhodlané odovzdanie sa Bohu! Opäť sa všetko točilo len okolo neho a jeho života – samozrejme, aj so službou, samozrejme, so sľubom lásky. Ale teraz šlo o otázku: „Naozaj verím vo večný život? Verím tomu, že nasledovanie Ježiša ma privedie priamo do Božieho večného sveta? Chcem to vôbec? Som pripravený stať všetko na Božie kráľovstvo a nasadiť preň všetky svoje sily? Chcem chváliť Boha svojím životom aj smrťou za každých okolností? Chcem dávať ďalej len svoje rybíe kostičky, alebo – keď na to príde – aj svoje vlastné (kosti)?“ Nikto nemôže byť pripravený vykonávať duchovnú službu, kým si vedome a dôsledne nezodpovie tieto otázky. Musíme ich Bohu zodpovedať. Ak nie sme rozhodnutí, nemôžeme ísť do diela s očakávaním, že Boh nám požehná. Ježiš určite hovoril o tejto záležitosti aj s ďalšími učeníkmi. Kým si nevyjasnili otázky, ktoré ich zťažovali, boli pre stratené duše nevierohodní, a tým nepoužiteľní a neschopní služby. Mali síce rozkaz začať misiu, ale zároveň prísny zákaz začať skôr, ako prijmú Ducha Svätého – a jedno je na tom všetkom jasné: Duch Svätý nebude daný nerozhodným, neochotným alebo nedôveryhodným ľuďom, ale iba tým, ktorí vo vytrvalej modlitbe získavajú voči Bohu taký postoj, aký môže Boh požehnať Duchom Svätým. Ježiš im povedal, čo sa ďalej bude diať s tými, ktorí prijmú Ducha Svätého: svetová misia! Ale najprv zákaz aktív! Boh nemôže požehnať nerozhodných a neochotných ľudí a ani ich nemôže použiť vo svojom kráľovstve. Niektorí si myslia, že keď prijmú Ducha Svätého, určite budú chcieť Bohu slúžiť úplne a naplno. Čakajú na to, že Duch Svätý zmení ich postoj.

Veľmi jasne však vidíme, že Ježiš očakával zmenu postoja od učeníkov – aby mohli prijať Ducha Svätého. Tri roky prežité spoločne s Ježišom neboli dosť dlhé na to, aby mohli slúžiť Bohu; muselo to byť odovzdanie sa Duchu Pána, ktorý chce byť prítomný v živote nasledovníkov.

Ani osobné stretnutie so Vzkrieseným nestačilo na to, aby táto dobrá správa mohla byť ďalej odovzdávaná, pretože život kresťana sa musí vyznačovať osobným, dôverným vzťahom k Pánu Ježišovi Kristovi, prítomnom v Duchu. Otázkou bolo, či chceli prijať Ducha Svätého. Vykúpenie bolo úplne dokonané, ale priali si učeníci, aby vykúpenie bolo v nich dokonale zabudované a uskuťtočnené? Ježiš zomrel za naše hriechy a stratení môžu v pokání opäť prísť k Bohu – ale priali si učeníci hlásať takéto evanjelium, nech to stojí čokoľvek? V správe o Božom kráľovstve ide o koniec sveta v ohni a o zánik, ale tiež tam ide o novú Zem, v ktorej bude vládnuť spravodlivosť. Chcel Peter staviť úplne všetko na toto a usilovať sa o túto novú Zem svätým životom a zbožným bytím, ako to neskôr aj skutočne urobil? (2 Pet 3) Ešte nie. Ešte nebol v stave, kedy by mohol napísať Petrove epištoly. Na to ešte nemal moc. Peter musel najprv napísať svoj vlastný testament, aby vznikol Nový testament s Duchom naplnenými Petrovými epištolami, a síce na záchranu miliónov a miliónov ľudí! Peter mal najprv pred očami iba svoju smrť, Boh však videl večný život miliónov! Čo vi-
diš a na čo sa dívaš ty, keď ťa Ježiš vyzýva nasledovať Ho?

Peter ešte nič netušil o požehnaní, ktoré bude Boh pôsobiť práve cez neho. Peter bol nechotný, nepoddajný. Prejavila sa jeho pravá povaha. Odkedy zaprel Pána Ježiša, zmenilo sa mnoho na jeho charaktere a postojoch. Slzy ako hrachy a sľuby lásky, ale žiadny nový postoj srdca k Pánu Ježišovi a k večnosti. A práve to sa muselo zmeniť, ak chcel Peter dostať Ducha Svätého. Tu neboli platné žiadne ilúzie a márne utešovanie. Peter musel v tejto chvíli urobiť rozhodnutie. Aj my všetci sa raz dostaneme do bodu, keď budeme musieť prestať ustavične hľadiť na druhých ľudí a orientovať sa podľa toho, čo robia iní.

Príde okamih, keď nám vzkriesený Ježiš Kristus dá neomylné a jasne najavo, že sa nemôžeme orientovať podľa ľudí okolo nás, ale že sa musíme dívať len a len na Neho, ak Ho máme nasledovať. Potom nám bude jasné, čo od nás Boh očakáva. Nikde nie je povedané, že nám to bude príjemné. Som pripravený konať Božiu vôľu? Je Kristus môj život a je pre mňa smrť ziskom? (Filip 1,21) To je otázka, ktorá nás spolu s Petrom ženie do modlitby: *„Chcem nasledovať Ježiša so všetkými dôsledkami? Nech to stojí čokoľvek? Už dnes má byť svet pre mňa ukrižovaný a ja svetu? Chcem stavať všetko na Večného a na večnosť, aby som bol požehnaním pre druhých?“*

Po takýchto rozhovoroch sa učeníci modlili desať dní o vylíatie Ducha Svätého. Často som sa pýtal, prečo práve desať dní? Prečo neprišiel Duch Svätý skôr? Dnes si už viem predstaviť odpoveď. Jeden vážny dôvod je určite ten, že po deviatich dňoch učeníci ešte nemali ten vnútorný postoj, ktorý by Boh Otec mohol požehnať Duchom Svätým. Boh bol určite pripravený vyliať Ducha Svätého hneď v prvý deň, keby sa boli učeníci dopracovali k správne mu postoju voči Bohu a Duchu Svätému už v prvý deň. Ale učeníci museli najprv poznať, že Boh nedáva Ducha Svätého ľahostajným, vlažným, polovičatým, povrchným, nedôsledným, nedôverčivým, pokryteckým alebo pochybujúcim ľuďom. Tento čas modlitby bol tiež čas na to, aby si položili úprimné otázky, spočítali si výdavky, viedli rozhovory. Viem si predstaviť, že Peter v tých dňoch napríklad viedol rozhovor so svojou ženou: „Žena, Ježiš mi povedal, že určite budem raz ukrižovaný a tým vzdám Bohu chválu a česť. Čo budeme robiť?“ Znásobila manželka jeho nedôveru? Alebo mu dodala odvahu? Možno o tom hovoril s Jánom, preto Ján spomína Petrovo ukrižovanie tak detailne. Nemôžeme však o tom povedať nič presnejšie. Každopádne Peter s tým počítal – z ľudského pohľadu –, že už nebude dlho žiť, že sa stane „svedkom“ prostredníctvom Ducha Svätého. V meste, kde ešte ku všetkému ukrižovali Ježiša, bude on ako ďalší. Niečo také sa muselo premyslieť a prediskutovať. Aj na to bolo treba týchto desať dní.

Boli to dni nájdenia nového smeru, bol to čas vstúpiť do pravdy a následkov pravého nasledovania, čas obrátiť sa úprimne a z presvedčenia k Bohu, aby mohli prijať Ducha Svätého so všetkými dôsledkami. Desať dní vytrvalých modlitieb. Desať dní na zmenu z povrchných sľubov lásky a neochotných postojov k pravému odovzdaniu sa a k úprimnému vzývaniu na oslavu Boha. Učeníkmi trvalo desať dní, kým sa naozaj, z presvedčenia viery odovzdali zaslúbeniu Ježiša – Duchu Svätému, ktorý je daný len tým, ktorí chcú byť Bohu poslušní (Sk 5,32)! Vidíme, aké dôležité bolo, že sa učenici za to vytrvalo modlili; aké dôležité bolo, že tieto dôležité otázky neodďaľovali. Z desiatich dní mohlo byť pokojne aj desať rokov. Mohli sa po siedmich dňoch prestať modliť bez toho, aby dostali zaslúbenie a mohli sa pustiť do budovania cirkvi alebo do svetovej misie. A čo by to bolo prinieslo? Peter by mohol chrániť baránky a starať sa o ovce. Požehnal by to Boh? Učenici mohli konať podľa svojich prostriedkov, schopností a možností. Ale mohli by pritom počítať s Bohom?

Zasa by stáli pred 5 000 hladnými krkmí, spočítali by svojich pár korún a opäť by zistili, že je to na nich príliš veľa – a čo by boli potom robili? Počas tých desiatich dní vytrvalých modlitieb sa v učeníkoch niečo zmenilo – niečo, čo Bohu umožnilo následne v krátkosti nechať vyrásť zbor s 5 000 ľuďmi, ktorí boli sytí z chleba života! Počas tých desiatich dní Peter skoncoval so svojou sebarealizáciou a rozhodol sa, že chce realizovať Ježiša v celom svojom živote. Bol pripravený odovzdať sa Bohu celkom a úplne. Svoje rozhodnutie uskutočnil v modlitbe. Bol rozhodný a dôsledný, a tak Boh mohol vypočúť jeho úprimnú modlitbu. Tento zmenený postoj srdca mohol Boh požehnať vyliatím Ducha Svätého. Peter bol potom tiež ten, kto z plného presvedčenia a plný Ducha Svätého zvestoval evanjelium v uliciach Jeruzalema. Nebral si žiadne servítky. Duchapritomne, odvážne, aj s vedomím trestu smrti, v plnej moci a bez akéhokoľvek strachu z ľudí hovoril im otvorene o ich vine a hriechu. A všimnite si, ako sa Boh postavil k tomuto ohromnému kázaniu. Duch Svätý

prúdil a 3 000 ľudí prišlo v ten deň k Pánovi, krsty Duchom a krsť vodou nemali konca a všetko to bolo bez show, bez umelosti, jednoduché – ale úchvatné! Čoskoro ich už bolo 5 000! Nezačovali sa nám správy o tom, že by s tým Peter počítal. Dobré, môže byť pravda, že si myslel, že dodýcha hneď, keď otvorí ústa na svedectvo – a teraz niečo také...? Na svoj nesmierny úžas žil Peter ešte nejaký čas v plynúcom požehnaní Pána a v Božej sile. V modlitbe a duchaprítomne zvestoval ešte roky evanjelium s divmi a znameniami, ktorými Boh svoje evanjelium sprevádzal!

Čím chceme nahradiť toto zaslúbené Božie pôsobenie v našich zboroch a na našich evanjelizáciách? Akými „aktivitami a formou bohoslužieb“ chceme nahradiť to, čo tam a vtedy dozrelo počas modlitieb? Som presvedčený o jednej veci: Kto sa odovzdá na 99 % Bohu, ten ho zažije na 1%. Kto sa však Bohu odovzdá na 100 %, ten zažije Boha na 100 %. Kto Bohu dôveruje na 99 %, ten to jedno percento zažije vždy tak, že Boh ho bude vyzývať, aby sa odovzdal na 100 %. Milý čitateľ, nechcel by si byť tiež na 100 % kresťanom? Nemal by konečne skončiť ten predstieraný svätý život? Nemala by sa konečne skončiť tá služba pri ovciach a baránoch, ktorá nemá žiadnu silu? Životy mnohých prebiehajú v šialenej, nepredstaviteľnej a neuveriteľnej nočnej more a musia byť z toho prebudení!

Ježiš povedal: „*Po ich ovocí ich teda poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nezyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa.*“ (Mat 7,20–23) Neorganizovali sme mnoho akcií? Neurobili sme toto...? A neurobili sme tamto...? Neurobili sme ...? Stále len to, čo sme robili my. Pýcha, sebarealizácia, ja, ja, ja. Ak sa prebudíme z toho až vtedy, keď budeme vzkriesení z mŕtvych pre posledný súd, bude neskoro. Nechajte sa prebudiť dnes! Má Boh možnosť uskutočňovať sa v tebe a cez teba? Vo svätom bytí, v ovocí Ducha, v slove

a v skutku? Ak nechceme vstúpiť do dôverného vzťahu s Bohom, máme veľký problém.

Problém je totiž toto: „*Nikdy som vás nepoznal. Odíďte od mňa.*“ Peter by si to tiež bol musel vypočúť na konci svojho pozemského života, keby sa nebol modlitbou prebojoval k primeranému, zodpovedajúcemu postoju ku Vzkriesenému a keby nebol prijal Ducha Svätého. Čo by sa bolo stalo, keby Peter nebol premýšľal, zvažoval, ale len jednoducho bez premýšľania by začal službu baránkom a ovciam? Čo by sa bolo stalo, keby Peter odsúval toto rozhodnutie a najprv vyčkával? Možno by sa bol veľmi namáhal, asi by ho brali vážne, určite by bol niekoho získal na svoju stranu – ale bolo by to to, čo chce Boh? Alebo s ním mal Boh omnoho väčší plán? Nechcel sa Boh v Petrovi a na Petrovi prejavíť vo svojej moci a v nepredvídateľnej plnosti? A nechce to Boh aj pre teba? Napriek tomu dnes toľko ľudí behá sem a tam a robia všetko možné, čo je v ich silách, len nie to, čo naozaj majú robiť. Robia všetko, čo je v ich silách, ale nič z Božej sily. „Kresťanské akcie“ sú plné takých ľudí, ktorí sa považujú za kresťanov, ale pritom žijú len vo veľkom klame. Koľko ľudí sa baví pri bohoslužbách chvál, ale ak majú prísť na modlitebnú hodinu, odrazu sa im nechce. Vedia spievať a je im pritom dobre, ale keď sa majú vážne modliť, odrazu to nejde – tam predsa niečo nie je v poriadku. Ako dlho chceme podporovať takéto ilúzie? Podnecovať city áno, ale žiadny skutočný modlitebný život, žiadne posvätenie, žiadne odovzdanie sa do služby a dôslednosť v kresťanskom živote. To je moderná zbožnosť. Kto je ale pripravený nasledovať Ježiša?

Z rozhodnutí počas tých desiatich dní v modlitbách sa vykryštalizoval život, ktorý vzdáva Bohu slávu. Peter už určite nechcel zanedbávať modlitby. Keď bola práca v zbore v Božom požehnaní čoraz väčšia, Peter zdôraznil: „*My sa však budeme pilne venovať modlitbe a službe Slovom.*“ (Sk 6,4) Na druhej strane vidím problém v tom, že na mnohých miestach nie je modlitebný život veriacych taký, aby boli modlitebné stretnutia navštevované s radosťou. Ak

nie je modlitebný život v zbere pilierom, niet divu, že celý zbor je postavený nakrivo. Nikto síce nebude učiť, že modlitba je iba pre tých „starších“ a aktivity sú iba pre tých „mladších“, ale prax v zboroch vychováva deti už tak, že od malička „vedia“: Modlitba je hlavne pre starých – pretože deti obyčajne vidia modliť sa iba starých ľudí. Aj v tom sa musíme prebudiť! Jednotne ako celý zbor musíme dať priestor Duchu modlitby.

Aby sme si nerozumeli nesprávne – nemám vôbec nič proti tomu, keď sa starší a starí súrodenci modlia – naopak, zažil som požehnané hodiny v modlitebnom spoločenstve so staršími súrodencami. Ale modlitebné zhromaždenia by mali byť tým najatraktívnejším v zborovom živote. Hovoriť s ľuďmi o Bohu je úžasné. Hovoriť Božie veci ľuďom tiež. Ale tá najúžasnejšia výsada je predsa spolu môcť hovoriť s Bohom osobne! Keď sa modlitebné hodiny zredukujú na stretnutia seniorov, alebo dokonca na rutinné dianie, tak prebudenie je úplnou nevyhnutnosťou.

Nasledujúci pravdivý príbeh by nás mal vyburcovať zo spánku! Kazateľ prebudenia Charles G. Finney rozprával zaujímavú anekdotu z čias, keď ešte nebol kresťanom: *„Jedného dňa, keď som opäť navštívil modlitebné stretnutie, spýtali sa ma, či by som si neprial, aby sa niekto modlil za mňa osobne. Ja som však takú ponuku rozhodne odmietol a stále dookola som vysvetľoval, že od modlitieb a príhovorov takých ľudí, ktorých modlitby Boh očividne ešte nikdy nezypočul, si neslubujem žiadny účinok. 'Viem dobre, že by som takú príhovornú modlitbu nevyhnutne potreboval,' hovoril som, 'pretože cítim tárchu svojich hriechov; ale čo môžu pomôcť vaše príhovory? Stále sa modlíte a nikdy nič nedostanete! Odkedy som tu, stále sa modlíte za prebudenie a ešte z toho nevidno ani to najmenšie. Aj keď ste o dar Ducha Svätého prosili čo najnaliehavejšie, musíte pravdivo priznať, že ste ho nedostali. Vyslali ste k Bohu toľko prosieb, odkedy chodím na toto stretnutie, že by ste dávno museli vyhnať diabla z Adamozho mesta, keby vaše modlitby mali nejakú silu. Ale vy sa modlíte a modlíte a zostávate stále na tom istom mieste.“* Je veľmi pokorujúce počuť také slová z úst neobráteného človeka. Charles G. Finney sa nenechal odradiť od ďalšieho hľadania Boha a keď

Mu úplne a so všetkým odovzdal svoj život, mohol ho Boh zmocniť pre nespočetné prebudenia.

Vytrvalá modlitba je dôležitá aj v iných súvislostiach.

Prekážky v duchovnom svete: Daniel musel napríklad prosiť o odpoveď 21 dní, pretože Bohom vyslaný anjel bol zadržíavaný démonickými silami.

Zvítaziť nad vnútorným nepokojom: V Getsemanskej záhrade sa Ježiš musel trikrát modliť vytrvalú modlitbu, pretože ho veľmi znepokojovali prichádzajúce udalosti a samotní učeníci ešte zväčšovali pokušenie.

Pretože Boh má iné plány, ktoré nám chce zjaviť: Pavol sa trikrát vytrvalo modlil, pretože nedostal uspokojivú odpoveď na svoje problémy. Keď bol pripravený pochopiť, prečo nebude uzdravený, Boh mu to mohol zjaviť.

Aby sme zmenili vlastný postoj voči Bohu: Učeníci sa modlili desať dní, pretože museli uviesť do poriadku svoj postoj k Duchu Svätému.

Vidíme, aká dôležitá je vytrvalá modlitba a aké osudné by bolo nemodliť sa vytrvalo. Koľko požehnania vyjde navnivoč, pretože sa nemodlíme vytrvalo a opravdivo!

BOH RÁD DÁVA DUCHA SVÄTÉHO

14. PRINCÍP

„Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia.“ (Luk 11,13)

Boh nám rád dá svojho Svätého Ducha, ak Ho budeme prosiť so správnym postojom. Ježiš za nás zomrel na kríži, aby sme mohli prijať odpustenie hriechov a Ducha Svätého. Pozrite sa, ako strašne trpí Ježiš na kríži! A tak veľmi si praje, aby si bol rozhodný a odhodlaný kresťan a žil v plnosti Ducha Svätého. No ak Boh tak rád dáva Ducha Svätého, musíme si položiť otázku, prečo ho teda má tak málo ľudí?

Nevedomosť: Mnohí nepoznajú Božie slovo a ani ho nechcú bližšie poznávať (Ef 4,18).

Neviera: Mnohí nechcú veriť, že Boh chce dnes dať Ducha Svätého – Ducha modlitieb a sú o svojom postoji presvedčení (!) (Rim 8,16; Žid 3) Mnohí už vôbec neveria tomu, že existuje miesto večného trestu, kde budú každopádne tráviť večnosť, ak neprijmú Ducha Svätého. Mnohí tiež s pocitom vlastnej dostatočnosti neveria tomu, že bez prijatia Ducha Svätého nie sú schopní slúžiť Bohu.

Samospravodlivosť: Mnohí nesúhlasia s tým, že sú úplne stratení v hriechu. Niektorí majú určité vedomie vlastnej viny a aj najväčší pohan sa ospravedlní svojmu priateľovi, keď mu stúpi na

topánku. Nemáme však rozpoznávať ako hriechy jednotlivé činy. Boh od nás očakáva, že odhalíme a rozpoznáme naše skrz-naskrz hriešne a bezbožné bytie a že dáme priestor presvedčeniu, že sme v moci satana. Jedine tak sa môžeme odvrátiť od násilia satana k Bohu a dostať odpustenie hriechov (Sk 26,18). Hriechom je všetko to, čo nie je na úrovni Božej svätosti a čo sa nedeje na slávu Boha alebo čo bráni Božiemu požehnaniu. Do toho spadajú aj všetky naše myšlienky, motívy a zámery. Mnohí nechcú vo svojej samospravodlivosti nazvať hriechom to, čo Boh nazýva hriechom. Duch, ktorého Boh zaslúbil, je Duch Svätý. Mnohí si to správne neuvedomujú, keď prosia o Ducha Svätého. Chcú zostať takí, akí sú a nechcú sa nechať posvätiť. Nechcú sa s nasadením vôle a odhodlane odvrátiť od hriechu a nechať sa očistiť a pomazať.

Pokrytectvo: Mnohí sú kresťanskými teplomermi, ktoré merajú duchovnú teplotu vo svojom okolí, ale chýba im dôverný vzťah s Bohom v posvätení a zodpovedajúci, primeraný modlitebný život. Mnohí nábožne krasorečnia pri modlitbe ako pokryteckí pohanania a tiež nimi – pohanmi – sú, namiesto toho, aby sa usilovali o pravý, úprimný modlitebný život v Duchu a pravde (Mat 6,5; Ján 4,23).

Svetskosť: Mnoho ľudí má myslenie sveta, majú radi a páči sa im ich život vo svete – pozdáva sa im to viac ako poslušnosť Pánu Ježišovi (Jak 4,3; 1 Ján 2,15). Ich morálne meradlá, podľa ktorých žijú v jednotlivých oblastiach života, sú zo sveta, ktorý je odsúdený na smrť, nie z orientácie na Boha. Preto aj títo ľudia zostávajú vo svojej svetskosti obmedzení na to stratené bytie na svete, tu, v prítomnosti, bez toho, aby sa stali vykúpenou súčasťou Božieho kráľovstva.

Pýcha: Mnohým je sláva a česť u ľudí dôležitejšia ako sláva a česť u Boha. Mienka ľudí je pre nich viac ako to, čo si o nich myslí Boh. Tak zostávajú od Boha vzdialení. Preto sa Boh stavia proti nim (Jak 4,6).

Ľahkovosť: Mnohí ľudia sú veľmi ľahkovážni, to znamená, že duchovné veci berú na ľahkú váhu a sú s nimi hneď hotoví.

Keď si vypočujú kázanie, vôbec sa nad ním nepozastavia a svoju pozornosť obracajú k iným veciam, akoby to duchovné bolo len niečo vedľajšie, namiesto toho, aby si dôsledne urobili čas na premýšľanie nad vlastným životom a na preskúmanie svojho života vo svetle Písma. Sú ľahkovážni aj vo svojich modlitbách. Na modlitebných stretnutiach učeníkov by boli s modlitbami veľmi rýchlo hotoví, a preto by nedostali Ducha Svätého.

Ľahkomyselnosť: Niektorí premýšľajú o duchovných veciach úplne nedôsledne. Nieкто povie: „Viem celkom presne, aká je Božia vôľa v tejto záležitosti, ale aj tak to teraz urobím, ako ja chcem; no iba tento raz, potom už nie.“ Predstavte si, že by Eva mala v raji nejaké svoje kamarátky a že by im povedala: „Viem, že toto ovocie nesmiem jesť, ale raz ho ochutnám a potom už nikdy viac, pretože jeden raz je skoro ako žiadny raz.“ Čo by jej na to povedali jej priateľky? Čo by sme jej dnes povedali my? Predstavte si, že by všetky generácie, ktoré kedy žili na svete, mohli v tejto chvíli Eve niečo povedať. Ako by to znelo!? Od všetkých tých týraných a sužovaných? Od všetkých tých znásilnených a okradnutých? Od všetkých tých zavraždených vo vojnách, od tých, ktorí zomreli v plynových komorách v koncentrákoch, od tých, ktorí boli zamorení následkom atómových bômb? Priestorom a časom by mocne znelo z tých miliárd a miliárd hrdiel: „NE-ROB TO!“ Lenže mnohí majú taký ľahkomyselný postoj ako Eva. Vzhľadom na Boha a hriech neurobili žiadne rozhodnutie, ktoré by Boh mohol požehnať. Sú rebelmi proti Božej vôli, a tak sú tými najlepšimi diablovými poskokmi. Tu jedno „núdzové klamstvo“, tam priehrada? Práve tento ľahkomyselný postoj je výsledkom diablovho pôsobenia, keď najprv zasial pochybnosti a neposlušnosť. Boh očakáva jasný a odhodlaný postoj k hriechu od tých, ktorí chcú byť znovuzrodenými kresťanmi. Kresťanom je len ten, kto je na 100 % presvedčený o tom, že to najlepšie, čo sa človeku mohlo stať, je byť poslušný Bohu.

Nedôslednosť: Mnohí chcú Ducha Svätého, ale nechcú sa ani ospravedlniť druhým za svoju vinu, ani byť zodpovední za

škodu, ktorú spôsobil ich hriech. Myslia si, že obrátenie ich priviedie do istoty neba a nechcú vidieť, že Boh hovorí vážne a jasne žiada dôsledné konanie. Ježiš nám objasnil, že nám bude odpustené len vtedy, keď odpustíme druhým. Keď vieme alebo cítime, že by niekto mohol mať niečo proti nám, máme ísť za ním a vyjasniť si to. To znamená zmieriť sa alebo vrátiť lup, nahradiť škodu a pod. Kto to nechce urobiť, nie je úprimný a nemôže si myslieť, že Boh ho prijme. Naša vina pred Bohom a pred ľuďmi sa nemeria len tým, čo sme urobili zlé, ale tiež tým, čo dobré sme zanedbali, keď šlo o to, aby sme konali Božiu vôľu a dobro.

Sebectvo: Mnohí chcú byť zachránení sami pre seba, aby sa pridali na bezpečnú stranu. V skutočnosti však chcú ďalej realizovať sami seba. Zbor nepotrebujú. Seberealizácia je však pravý opak toho, keď sa vzkriesený Kristus môže realizovať v nás a cez nás. Bez sebazaprenia nemôže existovať a žiť žiadny kresťan (Luk 9,23).

Povinnosť alebo výsada: Človek, ktorý dospel k postoju, aký Boh môže pozhnať, zastáva presvedčenie, že sa mu nemohlo stať nič lepšie než to, že uskutočňuje Božiu vôľu vo všetkých životných situáciách. Taký človek sa pozerá na vzťah s Bohom a na poslušnosť vždy ako na výsadu. Kto v niektorom bode nedôveruje Bohu alebo sa na poslušnosť pozerá ako na utláčajúcu povinnosť, ten dokazuje svoj zlý postoj voči Bohu: je to rebélia nedôvery.

Zanedbávanie povinností: Mnohí nedostanú Ducha Svätého, pretože majú v súvislosti s ním nesprávne očakávania. Myslia si, že Duch Svätý zmení ich podstatu alebo že nadprirodzene či automaticky zmení ich postoje. Myslia si, že až dotedy môžu celkom pokojne žiť a hrešiť ako doteraz. Ale keby to tak bolo, keby prijatie Ducha posvätilo našu podstatu a automaticky by nás násilne zmenilo, tak by nás Boh nevyzýval tak naliehať a modliť sa, aby sme neupadli do pokušenia a hriechu. Potom by Boh nevaroval pred odpadnutím od viery. Je vzburou a rebéliou očakávať od Boha to, čo vyžaduje od nás. A On hovorí:

Bdejte a modlite sa. Boh od nás očakáva, že zmeníme svoje postoje – a síce vedome, dobrovoľne a z presvedčenia. A práve tu môžeme vidieť, akí sme neochotní, zlovoľní a ako sa naša vôľa vzpiera, keď ide o to, aby sme konali Božiu vôľu. Tento postoj vôle musíme od základu zmeniť, ak chceme prijať plnosť Ducha Svätého a zažiť prebudenie.

Boh je pripravený dať Ducha Svätého: Boh je práve teraz pripravený dať úprimným a k pokániu ochotným hriešnikom odpustenie a prijať ich. Boh je takisto pripravený prebudiť nás ako cirkev, ak skoncuje s lenivosťou a prázdnyimi výhovorkami a budeme sa k Nemu úprimne a celým srdcom modliť.

MODLITEBNÝ ŽIVOT SA ZAČÍNA V PREBUDENÍ SPOLOČNE

15. PRINCÍP

Keď sa Ježiš vracal späť k svojmu Otcovi, nezanechal svetu žiadnych aktivistov, ale ľudí s výzvou, ktorí chceli očakávať a v modlitbách vyprosovať to, čo Boh zaslúbil. Ježiš nezanechal svetu žiadnu cirkevnú organizáciu, aj keď cirkevné zbory musia byť organizované, ale zanechal svetu prosté, no uchvacujúce modlitebné zhromaždenie s úprimnými, pravými a vytrvalými modlitebníkmi. Učeníci nešli s Ježišovou výzvou domov, aby si tam každý sám pre seba rozmyslel, ako to bude ďalej, ale zostali spoločne na modlitbách. Práve na príklade Petra je zjavné, že tá výzva šla ku každému osobne; ale k zamysleniu by nás mala viesť tá skutočnosť, že Duch Svätý bol potom vyliaty na všetkých tých, ktorí sa modlili – teda na všetkých spolu, nie na každého individuálne v „jeho vlastnej“ situácii.

Tiež vtedy, keď ich udalosti presahovali a tisíce nových ľudí prichádzalo k viere, učeníci vedeli, čo v žiadnom prípade nesmú nechať padnúť, ak to má pokračovať ďalej: železnou silou sa držali spoločenstva a spoločných modlitebných chvíľ (Sk 2,42). Učeníci vedeli, prečo. V spoločných modlitbách bolo centrum ich sily a hlavný ukazovateľ cesty, pretože v ich centre bol Boh.

Výziev bolo dosť. Diakoni museli byť nasadení do práce, bolo treba otvoriť kurzy vyučovania základov viery, spolupracovníci boli vysielaní na misijné cesty, prenasledovanie sa stalo realitou. Ale to, ako si tento modliaci sa zbor uvedomoval Boha, prevyšovalo aj vedomie problémov, vyhrážok a prebiehajúceho prenasledovania. Tak mohlo byť Božie meno krok za krokom oslavované.

Dnes už modlitebné zhromaždenia nenavštevuje mnoho ľudí, pretože také modlitebné zhromaždenia sú očividne „nudné“ a človek tam nič nezažije. Možno si ešte nikdy na žiadnom modlitebnom zhromaždení ani nebol? Už som to zdôraznil: Samotná skutočnosť, že ľudia sa zídu, zopnú ruky a sformulujú svoje priania ešte nevytvorí žiadne modlitebné zhromaždenie. Otázkou je, či veriaci dajú priestor Duchu modlitby a modlia sa opravdivo. Prebudené modlitebné zhromaždenie nebude v žiadnom smere nudné. Bude jednoduché, ale uchvacujúce! Už často som mal tú výsadu stráviť viac hodín v spoločnej modlitbe so súrodencami a nikto sa pritom nedíval na hodinky. Ak modlitebné zhromaždenia nie sú prebudenými zhromaždeniami, minú svoj cieľ a dosiahnu opak. Každému návštevníkovi dajú najavo, že tu „zdochol pes“, ostatných z cirkvi odstrašia a tých, ktorí tam sú, skôr zrazia, ako pozdvihnú. Koľko ľudí na modlitebných zhromaždeniach zaspi alebo sú myšlienkami úplne niekde inde, zatiaľ čo sa tvária, že sa modlia? Tu potrebujeme prebudenie!

Pretože modlitebné zhromaždenia často nie sú tým, čo sa od nich očakáva, totiž vedomým zhromaždením okolo živého a svätého Boha, odchádza toľko ľudí radšej do „zážitkového zhromaždenia“, lebo dúfajú, že tam zažijú Boha. Toto je predsa jasný ukazovateľ toho, že zbory stratili vnímanie živého Boha a že je tu naliehavá potreba prebudenia. Pretože pri modlitebných stretnutiach sa zanedbáva zoznamovanie veriacich s princípmi modlitieb a vedenie do pravého modlitebného života, nikoho neudivuje, že veriaci sa nevedia modliť a nezažívajú Boha. Neprebudené zhromaždenia vo všetkých kresťanských kruhoch paradoxne len podporujú existenciu zážitkových zhromaždení, na ktoré

často nadávajú. Ako keby tu modlitebné stretnutia boli nato, aby konzervovali „zborovú úroveň“. Mali by byť hodinami hľadania, výziev a novej orientácie, hodinami Božieho slova a odpovedí, hodinami nárokov a sľubov, hodinami jasných rozhodnutí a upevnenia odhodlania. Hodinami prelomov a nových začiatkov.

Momentálne sú trendom zážitkové zhromaždenia. Keďže dnes žijeme v spoločnosti dychtiacej po zážitkoch a po akcii, viem pochopiť, keď si zbory dajú prácu s nejakou vážnejšou akciou so zámerom vytvoriť rámec, v ktorom by dnešný človek mohol byť oslovený. V tomto zmysle organizujeme tiež „misijné party“, ako keď Lévi pozval svojich priateľov aj Ježiša na oslavu (!), aby ich s Ježišom skontaktoval. Je tam priestor, aby ľudia zažili nenútené spoločenstvo, vedú sa rozhovory o viere, vydávame svedectvo, usporiadame koncerty, pripravíme zrozumiteľné kázania a pod. To nie je žiadny problém, ale myslím si, že môžem tvrdiť, že mnohé z toho, čo sa dnes označuje a dokonca vychvaľuje ako skvelá bohoslužba, nie je nič iné než telesná svetskosť zmiešaná s emocionálnou nábožnosťou. Namiesto toho, aby sa uskutočňovala Božia vôľa, ide len o náboženskú sebarealizáciu v piesňach, svedectvách a kázaniach – ak je vôbec možné použiť toto označenie na to, čo sa niekedy praktizuje.

Spomínam si napríklad na rozhovor s jedným spevákom na väčšej mládežníckej konferencii. Na otázku, prečo robí kresťanskú muziku, odpovedal: „Mám vysoký životný štandard a chcem si na tom cez víkend niečo privyrobiť.“ Na tej istej konferencii organizátori za smiechu poslucháčov a použitia hmly z hmlových strojov dotlačili hlavného rečníka uprostred zvestovania k tomu, aby skrátil svoje posolstvo. Čo všetko som na takých „zážitkových zhromaždeniach“ zažil! Všetko možné aj nemožné, no iba zriedka pôsobenie Ducha Svätého! Zdravých ľudí, ktorí si sadli do invalidných vozíkov, nechali dotlačiť dopredu, aby boli „uzdravení“. Chorých, na ktorých „v Duchu“ kričali a revali dovtedy, kým neboli „uzdravení“. Pri niektorých akciách som sa pýtal, ktorá choroba je horšia, či tá, ktorou trpí „rečník“, alebo

tá, ktorou trpí ten domnelý chorý? Kým sa zbory nenechajú naozaj prebudiť, dovtedy budú takéto „zážitkové zhromaždenia“ zažívať svoj rozkvet a ľudia budú počúvať to, čo lahodí ich sluchu.

Ja som sa na to dianie na takýchto tzv. „zážitkových zhromaždeniach“ pozeral 15 rokov zo všetkých strán – ako hosť aj ako rečník. Pochybujem o tom, že tí ľudia na väčšine takých stretnutí naozaj zažívajú Boha. Na týchto akciách väčšinou panuje svetský duch modernej doby, a nie Duch Svätý. Zvlášť silne to vnímam tam, kde je stále a stále zdôrazňovaný Duch Svätý. Zriedkavo tam však ide o to, prostredníctvom kázaného slova prebudiť, požadovať, podnecovať a podporovať vieru.. Nezameriavajú sa na to, aby človek objavil a zažil Božieho Ducha v Slove tak, že sa môže s rozhodnosťou odovzdať Bohu.

Žiaľ, väčšinou ide o to, zaplaviť dušu cez päť zmyslových orgánov, aby človek dosiahol citovú zmenu nálady, čo je potom možno chybné interpretované ako prítomnosť Ducha. Všetko je podložené zvukovými vlnami, aby bola duša stimulovaná, sú premietané úchvatné obrazy, hudba niektorých doženie až do extázy, jemné hlasy spredu hlásajú mnohé veci, ale len zriedkakedy jasné evanjelium. Takéto akcie sú niekedy veľmi „emocionálne nabité“, ale keď doznejú, všetko sa rozplynie so zmenou nálady. Hudba už nehraje, dostaví sa vytriezvenie, človek pomaly spadne z ružových obláčikov emócií späť do reálneho začarovaného kruhu. Tým sa upne na ďalšie zážitkové zhromaždenie, aby sa tam opäť emocionálne dotankoval. Ale takto nie je možné zažiť Boha.

Aké triezve je oproti tomu úprimné, opravdivé modlitebné zhromaždenie, ktoré si môže dovoliť zaobísť sa bez show a podobných umelých vecí. Prebudené modlitebné zhromaždenia sú jednoduché a uchvacujúce v tom najopravdivejšom slova zmysle. Život odovzdaného modlitebníka bude „pravá a rozumná zážitková bohoslužba“, ako to opisuje apoštol Pavol, kde sa dejú zmeny vďaka obnovenému mysleniu a odovzdaniu sa na základe odhodlaného presvedčenia (Rim 12,1). Nieкто bude možno mať na ceste k „zážitkovým zhromaždeniam“ súčiť s „nudným

bratom z nudného zhromaždenia“ a bude si myslieť: „Ten chudák z toho svojho modlitebného zhromaždenia odíde vždy len s jednou (rybacou) kostičkou, kým my si užijeme správnu zábavu. Čo si asi počne s tou jednou kosťou? Naši proroci nám sľubujú, že Boh bude hádzať z neba veľryby!“ Pane, prebud' zbory z ich snov a ilúzií!

Je načas, aby zbory odložili nabok svoje deravé nádrže a obrátili sa k svojmu Bohu s úprimnou a skutočnou modlitbou. Konferencií a seminárov na všetky možné témy je viac ako dosť. Roky sme robili všetko možné, len nie to, aby sme naučili nových veriacich modliť sa. Dnes sa divíme, že je taký obrovský záujem o semináre na tému „vyhorenie“ a že skoro vo všetkých mestách sú rozdelené zbory – väčšinou tam, kde bolo roky sľubované prebudenie. Kde sa však koná nejaký seminár o princípoch modlitby? Kde existujú modlitebné školy? Kde sú prebudené modlitebné zhromaždenia? Navrhujem zborom, aby si urobili dostatok času na modlitby. Mladí a starí by mali spoločne preberať princípy modlitieb, preniesť ich do vlastného života a spoločne uvádzať do praxe. Začnite s tým – každý večer kúsok. Nasledovalo by prebudenie, keby ste celým srdcom hľadali Pána. Boh by sa mohol, možno pomaly, ale určite, jednoducho, ale úchvatne prejavovať s požehnaním vo svojej cirkvi a cez ňu. Lenže vidím, že pre mnohých je strašnou prekážkou radikálne obrátiť dôveru od svojich cisterien a vložiť ju len na Boha a Jeho slovo. Tak často som zažil, že zborom chýba napr. odvaha, ak sa majú pustiť do nejakej akcie, na ktorej nie je možné vytvoriť „dokonalý“ rámcový program. Niekoľkokrát sa stalo, že ma organizátori nejakej akcie, na ktorú som bol pozvaný, chceli odvolať, pretože nemohli zohnať žiadnu dobrú hudobnú skupinu a bolo im to trápne. Mysleli si, že kázanie nemôže byť účinné, ak ho v pozadí nebude sprevádzať jemný a podmanivý zvuk kláves a že ak nebude hudba, ľudia neprídu. Ale často sa ukázalo, že opak je pravdou. Väčšinou potom každý večer prišlo viac ľudí, aby počuli jasné Božie slovo. Môžem len zdôrazniť, že vždy znova sme zažívali

Božie konanie tam, kde sme sa jednoducho, ale úprimne modlili a rovnakým spôsobom zvestovali evanjelium tak, že ľudia sa mohli triezvo a s presvedčením rozhodnúť pre Boha. Majte na to odvalu! Nenechajte sa od toho odradiť len preto, že si myslíte, že nemôžete ponúknuť to, čo ponúkajú ostatné zbory. Nechaj tých druhých čakať na veľryby – ty vezmi svoje kostičky a v prítomnosti Ducha sa pozerať na Pána a buď pozhnaním. Taký jednoduchý, prostý, ale zároveň úchvatný môže byť začiatok toho, keď Boh zasiahne cez teba a odhodlane nastolí poriadok!

Sme natoľko individualizovaní, že uprednostňujeme „osobnú modlitbu“ pred modlitbou v spoločenstve zhromaždenia. Zamieňame si však poradie. Božie slovo nás vyzýva, aby sme v žiadnom prípade neopúšťali spoločné zhromaždenia (Žid 10,25). A že to práve robíme, a to pod akoukoľvek zbožnou fasádou, je výsledkom našej sebeckej, na naše „JA“ zameranej spoločnosti, ktorá si chce vystačiť sama. „Ja si vystačím sám, ja druhých nepotrebujem.“ Opäť je v centre celého diania človek. Potom sa môže hovoriť o modlitbe, ako sa komu páči, nič sa nepodarí a všetko vyjde nazmar. „Viera je osobná záležitosť, nepatrí na verejnosť,“ tvrdí mnoho ľudí. To je však satanovo klamstvo, ktoré títo ľudia opakujú ako papagáje. Mnohé zbory majú v centre učenie, nie modlitbu. Správne učenie je životne dôležité, ale správne učenie predsa vedie k Bohu! Slovo predsa kričí po odpovedi! Tak veľa ľudí hovorí o Bohu mnohými spôsobmi, ale čo je to všetko platné, keď nehovoríme priamo s Bohom? V centre musí byť Boh, ktorý bude na základe správneho učenia uctievaný a ku ktorému bude to správne učenie smerovať.

V mnohých „cirkevných kruhoch“ nie je iná prax, iba taká, že „ten duchovný“ spredu odriekava alebo číta modlitby. Ale také duchovné to veľmi často nie je, lebo ja pochybujem o tom, či toto sterilné odriekavanie na spôsob verklíka je naozaj úprimnou modlitbou. A keby aj, Boh si praje mať národ, v ktorom Ho budú vzývať a uctievať všetci, nielen jednotliví „duchovní“. „Ste“ chrámom Ducha Svätého – tam je množné číslo (1 Kor 6,19–20)!

Ak budeme skúmať, ako žili prví kresťania, uvidíme, že denne sa stretávali, mali spoločenstvo a navzájom sa za seba modlili. Tam, kde hrozilo, že ich zavalia problémy, vidíme ich zhromaždených, ako v spoločnej modlitbe chvália Boha. Nevyčítali Bohu svoje problémy, ale prosili ho tvárou v tvár výzvam, aby vedeli naďalej zvestovať Jeho Slovo s odvahou. A Boh konal účinne a dojímavo (Sk 4,24; 12,12)!

Musíme znova objaviť centrálny význam modlitebných zhromaždení. Som si istý, že cirkev nepotrebuje nič akútnejšie než živé modlitebné zhromaždenia, kde sa vydáme spoločne na cestu k reálnemu životu s Bohom a k prebudeniu tým, že sa naučíme opravdivo sa modliť a budeme to aj praktizovať. V spoločnej modlitbe sa vzájomne zbližujeme, keď sa modlíme jeden za druhého. Vtedy tiež rozpoznávam, čím môžem tomu druhému slúžiť. Požehnanie vzniká odovzdávaním, vzájomnou pomocou a budovaním. Tým sa vytvorí a posilní puto jednoty a lásky. V modlitebných zhromaždeniach človek tiež dostáva informácie, ktoré si môže so sebou odnieť do osobných modlitieb.

Spomínam si na niektoré zbory, v ktorých prišiel nejaký brat dopredu a hovoril o tom, ako zle sa mu darí. Bolo možné pozorovať, koľko ľudí naraz ostalo nepokojných, pretože niečo také nechceli v tomto prostredí počuť. Bolo im to trápne. „V nedeľu by predsa mali všetci prispievať k tomu, aby zdanie dokonalosti zostalo zachované!“ To je pokrytectvo a predstieranie svätosti. Prebudené modlitebné zhromaždenie by s problémami a výzvami zaobchádzalo inak.

Princíp: *Vypočuté modlitby sa začínajú spoločnými modlitbami v zbore.*

MODLITBA S MANŽELSKÝM PARTNEROM

Spoločná modlitba zboru bol počiatočný bod, z ktorého má byť modlitba prenesená do súkromných a osobných vzťahov. Peter hovorí manželským párom: „*Tak vašim (spoločným) modlitbám*

nebude nič prekážať.“ (1Pet 3,7) Modlili sa v zhromaždení a samozrejme, aj so svojimi najmilšími. Tam, kde sa manželia nazývajú kresťanmi a nemajú žiadny spoločný modlitebný život, nie je nič v poriadku. Pravdepodobne sa medzi nich dostala nevyslovená a neodpustená vina, ktorá musí byť čo najrýchlejšie vyjasnená v spoločnej modlitbe; alebo jeden, či dokonca obidvaja vôbec nie sú kresťanmi; alebo možno potrebujú prebudenie v ich manželstve!

Často sa manželia hanbia modliť jeden pred druhým. Nič však nesmie brániť vašim spoločným modlitbám. Tam, kde sa satanovi podarí zabrániť spoločným modlitbám, nebude možné udržať a zachovať požehnanie pre celý dom. Ako má Boh požehnať manželstvo, kde obidvaja nežijú v dôvernom vzťahu s Ním? Ako má Boh žehnať zboru ako celku, keď manželské páry nechcú žiť v požehnaní? Ako si ľudia vôbec môžu trúfať ísť spoločne pred oltár, ak si netrúfnu spoločne sa modliť? Jedno z najdôležitejších, rozhodujúcich kritérií pri výbere partnera musí byť: „Môžem sa s týmto človekom naozaj úprimne a vážne modliť?“ Čo má v manželstve fungovať, ak nefunguje modlitba? Každého človeka by som odrádzal od takého vzťahu, kde budúci partner nemá primeraný modlitebný život. S nekresťanmi sa nemáme za žiadnu cenu púšťať do partnerského vzťahu alebo v takom vzťahu pokračovať – ak ešte neuzavreli manželstvo svadbou – v tom je Božie slovo jasné a dôrazné (2Kor 6; Ezd; Neh). Mali by sme urobiť všetko, aby v našom živote bol dostatok času na spoločnú modlitbu so životným partnerom.

MODLITBA S OSOBNÝMI BLÍZKYMI PRIATEĽMI

Pre slobodných zvlášť platí zaslúbenie Pána Ježiša: „*Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.*“ (Mat 18,20) Je veľmi dôležité, aby sme si spoločne uvedomovali prítomnosť Pána Ježiša, keď sme v spoločenstve s kresťanmi.

Mali by sme sa spoločne a navzájom za seba modliť: za zbor, za stratených ľudí, za predložené osobné záležitosti a za veci, ktoré nám Pán kladie na srdce. Ako celkom inak by prebiehali niektoré spoločné večery, keby sme ich začínali a končili spoločnými modlitbami. Niektorí sa stretávajú raz v týždni pravidelne s určitými ľuďmi za účelom modlitby; to je veľmi dobré a užitočné, ale nemá nás to odrádzať od toho, aby sme v prítomnosti Pána viedli aj ďalšie rozhovory.

MODLITBA V KOMÔRKE

Ježiš zdôrazňoval modlitbu v tichej komôrke a kladol to ľuďom na srdce: „*Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej izbičky, zavri za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec, ktorý vidí aj to, čo je skryté, ti odplatí.*“ (Mat 6,6) V tichej komôrke unikáme preťaženiu zmyslových orgánov a môžeme si v pokoji usporiadať svoje myšlienky. Nie je tam nič na jedenie, nič na pozneranie, nič na počúvanie, najlepšie je, keď si človek klakne na kolená, aby v pohodlnom kresle nezaspal. V tichu sa môžeme lepšie zamerať na Boha a ľahšie vnímať Božieho Ducha, ktorý nás presvedča cez nášho ducha (Rim 8,16; 1Tes 5,23). Keď sa modlitebník dostane do osobného stíšenia, má dostatok modlitebných predmetov zo svojho zboru, z vlastného okolia aj osobné veci, ktorú sú na premýšľanie a ktoré je už potrebné prebrať na modlitbách s Bohom. Tu, v osobnej modlitbe je tiež možné vstúpiť do hlbšieho vzťahu s nebeským Otcom, nechať sa Ním ráno pripraviť na nároky nadchádzajúceho dňa a večer sa s Ním porozprávať o uplynulom dni. Neexistuje žiadny človek, ktorý by mal konštantný a hlbší modlitebný vzťah bez toho, aby mal ráno vyhradený čas na osobné modlitby. Poznám však mnohých ľudí, ktorí idú večer radšej skôr spať, aby mali ráno dosť času na modlitbu. Ja som si to tiež nevedel predstaviť. Predtým som vždy prebdel celé noci a vstať ráno – to sa mi zdalo úplne nemožné. Taký životný štýl mi zostal a mal som ho v krvi a v tele od času,

keď som pracoval ako vyhadzovač na diskotékach. Dlhو som si myslel, že ráno nie som schopný vstať, aby som sa modlil. Dnes už viem, že som vlastne nechcel – to bol ten jediný dôvod, prečo „to nešlo“. Nechcel som prestať so svojím tréningom, nechcel som sa vzdať toho isté večer von a pod. Boh chcel zmeniť všetky moje denné priority, aby som mal možnosť prísť k modlitbe. Ja som s tým však musel najprv súhlasiť.

Až keď som sa vzdal svojich koníčkov, keď som sa začal dôsledne zaoberať dôležitými a podstatnými úlohami, keď som zlikvidoval televíziu, prestal som zbytočne chodiť večer von na nepodstatné akcie, mohol som ísť tiež skôr spať, aby som ráno skôr vstal. Ale aký dosah to malo na môj vzťah s Bohom a na môj život! Ak nie sme ochotní a povolní, aby bol s naším súhlasom od základu menil jedno za druhým, zostane pre nás nemožné modliť sa ráno. Tu sa naozaj ukazuje, či Boha skutočne hľadáme celým srdcom, alebo ho hľadáme len tak, popri televízii, tréningoch atď. Dnes je ranný osobný čas s Bohom mojím najcennejším časom z celého dňa, ktorého sa určite nevzdám.

Veľmi obohacujúce je tiež dostať sa aspoň raz za rok do úplného ticha s Bohom, možno aj v pôste, ak nám to Boh položí na srdce. Môžem vás ubezpečiť, že to bude tá najkrajšia chvíľa celého roka, ak bude modlitebník naozaj hľadať Boha ako svoju prehojnú odmenu. To je čas, v ktorom chce Boh cez svoje rozprávanie a naše intenzívne počúvanie postaviť všetko v našom živote na hlavu.

Princíp: *Modlitebný život, ktorý nesie ovocie, sa začína v zbore, pokračuje v každodenných vzťahoch a prehľbuje sa v tichej komôrke.*

BOH VYPOČÚVA PRÍHOVORNÉ MODLITBY

16. PRINCÍP

„Mojžiš sa modlil za ľudí.“ (4Moj 21, 7)

Práve v Starom zákone nachádzame množstvo úprimných príhovorných modlitieb, ktoré Boh vypočul. Veľmi pozoruhodná je jedna udalosť, ktorá sa nám zachovala z čias boja Izraelitov. Keď Mojžiš držal svoje ruky zdvihnuté k nebu, národ víťazil v boji. Keď však Mojžišove ruky vyčerpaním klesli, Izraeliti začali prehrávať. Aké ohromné súvislosti sú medzi modlitbou a následnými účinkami v realite! Koho potom ešte udiví, že Mojžiš sa nechal podporovať inými, aby bolo dosiahnuté víťazstvo? Aj my by sme si mali nevyhnutne zabezpečiť modlitebnú podporu iných kresťanov a vstupovať v modlitbách do príhovorov za druhých. Ježiš sa modlil za svojich učeníkov: „*Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa.*“ (Ján 17, 20) Ježiš mal vo svojej príhovornej prosbe neobyčajné vnímanie budúcich vecí, na ktoré by sme si mali tiež zvyknúť. Nenechal si vziať právo modliť sa dokonca aj za tých, ktorí ešte ani neuverili. Modlil sa modlitbu viery a už vedel, že aj ďalší ľudia, za ktorých v modlitbe zápasil, uveria. Nie je to úžasné? Ježiš sa tu modlil za teba aj za mňa! Ježiš tiež vstupoval do príhovorných modlitieb v konkrétnych detailných záležitostiach jednotlivcov. Za Petra sa modlil: „*Ale ja som za teba prosil, aby tvoja viera neochabla. A ty, až sa raz*

obrátíš, posilňuj svojich bratov.“ (Luk 22,32) Peter sa obrátil! A Peter počas tých kľúčových desiatich dní tiež podstatne zmenil svoj postoj voči Bohu a modlitbe. Tak sa stal tým, kto sa v modlitbe úplne nasadzoval za svojich bratov, aby im bol posilou. A svoj získaný postoj odhodlane oznamuje cirkvi: „*My sa však budeme plne venovať modlitbe a službe Slovom.*“ (Sk 6,4)

Pavol tiež vedel, aké dôležité sú tie rôzne obsahy modlitieb a vyzýval zbory, aby vstupovali do príhovorných modlitieb za všetkých svätých a aby sa modlili aj za neho. Vedel, čo nevyhnutne potrebuje, ak má byť jeho služba úspešná: príhovornú modlitbu! „*V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitbách a prosbách. Pritom vytrvalo bedlite a prihovárajte sa za všetkých svätých, aj za mňa, aby mi bolo dané pravé slovo, kedykoľvek prehovorím; aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia.*“ (Ef 6,18.19) Pre Pavla bola príhovorná modlitba bojom. „*Skrze nášho Pána Ježiša Krista a skrze lásku Ducha vás prosím, bratia, aby ste spolu so mnou zápasili v modlitbách za mňa pred Bohom.*“ (Rim 15,30) Ten boj sa ešte neskončil! Satanovi prívrženci sa už dávno vrhli do boja. Kto chce na Božej strane zasadiť rozhodujúce údery pre večnosť, ten to musí urobiť v modlitbe a v príhovoroch.

Charles Finney rozpráva o zaujímavej udalosti, ktorá nám má zdôrazniť dôležitosť príhovornej modlitby. V jednej oblasti vypuklo veľké prebudenie, ktoré sa rýchlo šírilo do ďalších miest. V tomto prebudení uverilo mnoho ľudí. Kde bol základ prebudenia? Ako sa neskôr ukázalo, živnou pôdou prebudenia bol jeden muž, pripútaný na lôžko, s veľmi chorými pľúcami. Keď tento muž zomrel, našli sa jeho modlitebné denníky. A na svetlo vyšla prekvapujúca vec. V denníkoch bolo zapísané kedy, za ktorý zbor a za ktorého kazateľa sa tento muž začal modliť. Tie prebudenia na jednotlivých miestach sa potom udiali do detailov a presne v tom poradí a cez toho kazateľa, za ktorého sa tento muž modlil (Charles Finney, *Spomienky zo života*, nakladateľstvo Gottfried Bernard, 2001). Nie je to alarmujúce? Nemyslím si, že by som preháňal, keď tvrdím, že v súčasnosti robíme všetko možné, čo

vieme, ale nie to, čo by sme robiť mali! Všetci vedia, čo je to modlitba, ale ja pochybujem o tom, že sme bližšie poznali a vyskúšali, o čo tu v skutočnosti ide!

Ak chceme zažiť Božie pôsobenie, nemôžeme sa zaoberať bez príhovorných modlitieb. A ak chceme robiť niečo zmysluplné, mali by sme vstúpiť do príhovorných modlitieb. Chcem vysloviť na tomto mieste jednu prosbu: Ak je to vo vašom zbore možné, zahrňte do svojich príhovorných prosieb aj nás a našu službu.

PRÍHOVORY ZA STRATENÝCH

Popri týchto prebratých témach tiež musíme preskúmať sami seba, nakoľko opravdivé sú naše modlitby na tému „stratených“, či sa naozaj modlíme v pravde. Často je možné počuť v modlitebných zhromaždeniach rodinných príslušníkov, ako sa modlia za svojich „milých a drahých“. Nezriedka chvália svojich „milých a drahých“ pred Bohom anjelskými jazykmi, a pritom tajne dúfajú, že Boh ich „milých a drahých“ takto zachráni. Ani im len na um nepríde, že ich tzv. „milí a drahí“ sú v skutočnosti bezbožní rebeli, ktorí až doteraz odmietajú Božiu vôľu a zasluhujú si len večné zatratenie. Nezdôrazňujem tento bod s radosťou alebo s tvrdosťou, ale preto, aby sme sa prebudili! Nie je to tak, že by naši „milí“ boli tí hodní a my sme o tom museli Boha presvedčiť, pretože ho baví rozdávať údery... Kto takto uvažuje a modlí sa, ten toho veľa nepochopil. Je to naopak! Boh svoju lásku dokázal! Boh urobil všetko preto, aby sa ľudia mohli obrátiť. Nemusíme k Nemu volať o milosť pre stratených, pretože On svoju milosť dokázal dávno predtým, ako sme prišli na tento svet! Tak často voláme: „Bože, zmiluj sa nad ľuďmi!“ A Boh si hovorí: „Čože? Ja predsa som milosrdný!!! Mňa nemusíte na to nahovárať!!!“ Niektorí si myslia, že keď Abrahám „vyjednával“ s Bohom, aby nechal žiť spravodlivých v Sodome, musíme aj my žobrať u Boha o milosť. Ale aj tu nesprávne rozumieme dejinám. Boh už dávno vedel, že v Sodome nie je ani 100, ani 40, ani 30, dokonca ani

10 spravodlivých! Boh vedel, že Sodoma musí byť zničená! Ale pre Boha bolo dôležité, aby sme my aj Abrahám videli, že Boh nie je nespravodlivý, keď vykonáva súd! Keď potom Boh zničil Sodomu ohňom, Abrahám vedel: „Nie, Boh na tomto mieste nekonal nespravodlivo. Boh by toto mesto nechal stáť, keby sa ľudia v ňom obrátili. Ale tvárou v tvár tejto brutálnej bezbožnosti a neochote odvrátiť sa od hriechu, je len dobre, že to tak dopadlo.“ Príhovorná modlitba nie je kvôli tomu, aby zmenila Božiu podstatu, ale Boh nás v nej berie so sebou do svojich plánov a do svojho diela! Určite! Vidíme viac, rozumieme viac, dávame sa k dispozícii a prežívame, ako Boh koná. Sodomu nebolo možné zachrániť, ale pozrite sa, čo hovorí Biblia: Boh zasiahol a zachránil Lóta, keď už nad mestom viseli oblaky síry. Lót sa vyhýbal vlastnej záchrane, prebiehal sem a tam a človek sa pýta, ako mohol byť Boh až taký milosrdný, že ho aj napriek tomu zachránil. Odpoveď je možné nájsť u Abraháma: „*Keď Boh pustošil mestá Okolia, spomenul si na Abraháma a zachránil Lóta pred zničením, ktoré postihlo mestá, v ktorých Lót býval.*“ (1Moj 19,29) Boh nezabudol na Abrahámovu modlitbu a nechce zabudnúť ani na tvoju modlitbu za stratených, ktorú sa úprimne, zo srdca modlíš.

Aj v príhovoroch môžeme priniesť ľudí k Bohu jedine cez Ježišovu krv. Preto je namieste uvedomiť si pravú situáciu hriešnikov a prinášať ich v modlitbe prostredníctvom Ježišovej krvi k Bohu a prosiť o milosť pre nich.

Ešte je iná otázka, keď sa modlíme za stratených: Modlíme sa na Božiu slávu? Je naším prvotným zámerom, aby hriešnici, za ktorých sa modlíme, vzdali Bohu česť a slávu svojím obrátením, alebo tým chceme mať s nimi iba príjemnejší život? Boh mi dal raz túto otázku na vedomie veľmi dramatickým spôsobom. Ako zbor sme sa pravidelne schádzali na modlitebnú hodinu, aby sme sa tiež menovite modlili za stratených príbuzných a známych. Viaceré sestry priniesli ako modlitebný predmet obrátenie svojich manželov, my sme sa za nich pravidelne modlili a tiež sme sa vždy pýtali tých sestier na aktuálny duchovný stav manželov.

Jedného dňa mi zavolala jedna z tých sestier a oznámila mi, že jej manžel, za ktorého sme sa modlili, zomrel. Táto žena mi tiež povedala, že zažila niečo veľmi nezvyčajné. Ráno o šiestej jej muž vstal, prebudil ju a prosil ju o odpustenie všetkého, čo jej kedy urobil. Potom si kľakol na kolená a modlil sa k Bohu. Keď vstal a šiel k oknu, odrazu spadol dozadu na posteľ a bol mŕtvy. To bolo niečo skutočne nezvyčajné. Samozrejme, že nás to dokonale dostalo. Boh vypočul naše modlitby! Ten manžel robil pokánie. Na druhej strane to nebolo celkom to, čo sme očakávali. Ten muž mal len vyše päťdesiat rokov a nikto nerátal s jeho smrťou. Ale Boh nás vyzýval, aby sme sa preskúšali. „Naozaj chcete, aby tí ľudia prišli ku mne? Skutočne veríte, že ide o večnosť? Naozaj sa radujete z toho, že ten muž získal večný život, alebo chcete iba lepšie dni s tým „obrátеным“? Dôverujete tomu, že ja som urobil správnu vec?“ Nakoniec sme v tejto otázke dosiahli pokoj a objavili sme nové motívy na príhovorné modlitby. Od toho okamihu mi je skutočne jasné, že pri modlitbe musíme mať na pamäti skutočnosť, že vo všetkom ide predovšetkým a jedine o Božiu slávu a česť a o večnosť. Toto nesmieme dať pri príhovornej modlitbe do zátvorky.

Možno máš doma nejaký „zatvrdený prípad“ a všetkým, čo hovoríš, len prilievaš olej do ohňa a rebelantstvo proti Bohu sa zväčšuje. Preskúmaj to pred Bohom, či nie je múdrejšie v budúcnosti mlčať a „hovoriť“ iba dobrými skutkami a správaním, čím sa podčiarkne to, čo už bolo povedané. Zver tento zatvrdený prípad v modlitbe Bohu. Mysli na Abraháma a Lóta.

Často som zakúsil, že ľuďom sa zrazu začalo horšie dariť, keď som sa začal modliť za ich obrátenie. Najprv som si to nevedel vysvetliť a myslel som si, že ma Boh nevypočúva. Ale dnes už lepšie rozumiem súvislostiam podobenstva o márnotrattnom synovi. Ten stratený syn sa obrátil až vtedy, keď bol v hraničnej existenčnej kríze. Kým sa ešte stále mohol zavesiť na druhých ľudí, ani vo sne nepomyslel na to, aby sa zavesil na Boha. Až v momente, keď bol úplne zlomený, zdrvený a zničený, bol pripravený na

pokánie. Žiaľ, je to tak, že niekto musí padnúť až pod „prasaciu úroveň“ – ako ten márnوترatný syn – aby sa obrátil k Bohu. Ale – dobrá správa – ten najhlbší bod sa stal bodom obratu. So zatvrdenými ľuďmi sa musí zachádzať rozumne. V modlitbe si človek musí vyžiadať múdrosť, ako má v určitej situácii konať. Boh dá múdrosť, ak Ho o to budeme prosiť (Jak 1,5).

BOH UZDRAVUJE ALEBO NAZNAČUJE, ČO MÁ V PLÁNE

17. PRINCÍP

Ježiš žil v takom dôvernom vzťahu s Bohom, že Boh mohol cez Neho konať znamenia a divy. Aj dnes sa Boh priznáva k svojmu slovu znameniami a divmi. Podľa Božích zaslúbení sme vždy znova mohli byť svedkami takých udalostí.

Na jednom temnom rockovom festivale vo Švédsku, ktorý navštívilo asi 30 000 návštevníkov, sme mali akciu rozdávania Biblií. Spoločne ako tím sme šli k hlavnému vchodu a spievali sme pieseň: „Náš Boh, plný lásky, vládne nám a je stále s nami; Boh nad vesmírom bdie, náš Boh úžasný je Pán.“ Mladý silný muž šiel tým istým smerom ako my, opretý o palicu – očividne mal problémy s chrbticou. Jeden z nášho tímu šiel spontánne k tomuto mužovi a pýtal sa ho, či sa môže za neho modliť. Mnohí boli udivení, keď po tejto modlitbe šiel ten mladý muž ďalej vzpriamený a bez palice. Ale úplne šokujúci div prišiel až potom. Aj napriek svojmu, na vlastnej koži práve prežitému uzdraveniu nechcel nič počuť o Ježišovi! Toto je často realitou. Samotný zázrak nestačí na záchranu. Často je Boh milostivý a zjavuje sa vo svojej добрote, ale ľudia zostávajú aj napriek tomu zatvrdení. To zažil dokonca aj Ježiš.

Na tomto festivale bol uzdravený aj ďalší mladý muž, ktorý potreboval extrémne silnú vložku do topánok, pretože mal viditeľne kratšiu jednu nohu. Keď sme sa za neho modlili, nemohol to pochopiť! Chodil sem-tam, skúšal a testoval, znova prechádzal z jedného miesta na druhé; celý víkend prichádzal so svojimi kumpánmi, aby počuli niečo o Ježišovi. Počas jedného zborového týždňa prišiel za mnou po zvestovaní jeden muž. Mal za sebou drogovú minulosť a teraz sa u neho prejavila hepatitída typu C (žltáčka typu C, smrteľná choroba). Robil si veľké starosti a chcel, aby sme sa za neho modlili. Vyzval som ho, aby vyznal hriechy, tak, ako to hovorí a vysvetľuje Jakub v téme o uzdravení. Trochu zneistel, lebo tam bol prítomný aj jeho kazateľ. Nakoniec však vyznal, že mal zlý postoj voči zboru a cirkvi. Robil pokánie z toho, že už nenavštevoval spoločné zhromaždenia. Ja som si najprv myslel, že možno vyjdú na svetlo ešte nejaké iné veci, ale v tomto okamihu ho prevzal Duch Svätý a viedol ho On sám. Tak sme sa modlili a ďakovali sme Bohu, že aj tá jeho choroba bola v Kristovi a s Kristom ukrižovaná a prikazovali sme chorobe, aby odišla (Iz 53). V tomto konkrétnom prípade som mal vieru, že Boh niečo urobí, a preto som sa mohol vo viere s istotou modliť. O niečo neskôr mi tento brat zavolať a hovoril: „Nebudeš tomu veriť, čo sa stalo!“ Odpovedal som mu: „Verím.“ Ďalej mi hovoril, že bol na prehliadke u lekára a po tej hepatitíde C už nie je ani najmenšia stopa.

Boh vo svojom Slove jasne hovorí, že sa máme modliť za chorých: *„Je niekto medzi vami chorý? Nech si zavolá starších cirkvi a nech sa nad ním modlia, keď ho v Pánovom mene pomajú olejom. A modlitba viery zachráni chorého a Pán ho pozdvihne. A ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu. Vyznávajúce si teda navzájom hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste boli uzdravení. Veľa zmôže účinná modlitba spravodlivého.“* (Jak 5, 14–16) Je nevyhnutné zamyslieť sa nad niektorými bodmi:

Priznať a vyznať hriechy: Najdôležitejšie je, aby nám boli odpustené hriechy, aj keď sa nám môže odstránenie choroby zdať

prednejšie a naliehavejšie. Nie je prvoradé uzdravenie tela, ale uzdravenie duše je to podstatnejšie a dôležitejšie. Čo pomôže byť uzdravený od všetkých chorôb, keď človek skončí vo večnom ohni? Ježiš jasne naznačil, že odpustenie hriechov má prednosť pred telesným uzdravením (Mat 9,1; Luk 5,17). Keď Nikodém žasol nad Ježišovými znameniami a divmi (Ján 3), Ježiš začal bez váhania hovoriť o najväčšom zázraku – o znovuzrození! „*Nečuduj sa, že som ti povedal: Musíte sa znova narodiť.*“ (Ján 3,7) Divy a zázraky boli vždy znova tým červeným zvýrazňovačom, ktorým Boh podčiarkoval svoje poslanstvo. Posolstvo zmierenia a výzva Ježiša odpúšťať si navzájom môžu mať obrovský vplyv na uzdravenie.

Dnes sa už vie, že veľa chorôb vzniká ako následok hriechu. Jeden známy psychológ povedal: „*Keby som svojim pacientom mohol objasniť, že ich vina je im odpustená, mohol by som 80 % z nich prepustiť.*“ Medzi uzdravením a zmierením je nezanedbateľná súvislosť. V dejinách sa udialo mnoho uzdravení tam, kde sa ľudia zmierili. Na jednom týždni zvestovania som hovoril na tému súvislosť medzi zmierením a uzdravením. Na druhý deň mi zavolať jeden brat, ktorého sestra mala nevyliciteľnú chorobu. Tá sestra si vzala k srdcu slová kázania a keď sa zmierila so svojou vlastnou sestrou, nevyliciteľné ťažkosti okamžite zmizli. Iný manželský pár navštívil náš zbor, pretože sa dopyčovali, že u nás sú ľudia uzdravovaní. Tej žene diagnostikovali rakovinu a bola zúfalá. Venovali sme jej dlhší čas a zistili sme, že v jej živote sú určité veci, ktoré ju silno zatažujú. Bola tam neodpustená vina, chyby na deťoch, obviňovanie od druhých, ktoré ju hlodalo... S tým sa muselo niečo urobiť! A to sme urobili. Na konci rozhovoru sme sa modlili za tieto veci a tiež aj za jej chorobu. Zakrátko sme dostali správu, že rakovinový uzol sa „rozložil“. Verím, že tu existujú súvislosti, aj keď to tak nemusí byť vždy, ale často.

Ježiš povedal, že nám odpustí len vtedy, ak my odpustíme druhým. Nezmieriteľnosť z našej strany je jedným z dôvodov, prečo Boh nevypočúva naše modlitby za zdravie a často aj za uzdravenie.

Vrúcna modlitba: Ak ide o modlitbu za chorých, je primeraným postojom súcit a milosrdenstvo. To môžeme veľmi názorne a jasne vidieť u Ježiša. Kto sa nemodlí vrúcne za chorých, ten len zbožne a pokrytecky niečo predvádza, pochybuje o Božom zámere uzdravenia a je vlastne v podstate rád, keď môže opustiť chorého.

Modlitba viery: Keď nám Boh jasne povie, že v konkrétnom prípade chce uzdraviť, potom môžeme na 100 % počítať s uzdravením. Môže pritom ísť o konkrétne biblické slovo do konkrétnej situácie alebo o Duchom spôsobené presvedčenie, že nejaký človek prijme uzdravenie v Kristovi. Takisto môže človek v modlitbe získať uistenie, že Boh uzdraví. Potom môžeme smelo veriť, ako to opisuje Ján (1Ján 5,14.15). (Ale pozor na ilúzie! Nezameňte vaše dobré priania za Božiu vôľu.)

Uzdravenie a iné možnosti: Ak sa modlíme za nejaký problematický prípad a nepoznáme presne Božiu vôľu a Boží zámer v konkrétnej situácii, mali by sme sa modliť vytrvalo a s oddanosťou tak dlho, kým nerozpoznáme Boží zámer. Niekedy má Boh s nejakou chorobou určitý plán, o ktorom nemáme ani tušenie. Ak Boh nejakou ťažkosťou sleduje určitý zmysel a zámer, je nezmyselné modliť sa proti tomu. V tom prípade je lepšie vytrvalo a oddane sa modliť a počúvať, čo tým chce Boh dosiahnuť. Boh neuzdravuje vždy. Existuje nespočetné množstvo správ o tom, ako sa kresťania dostali úžasným spôsobom do väzenia alebo do nemocnice, aby tam boli svedkami druhým ľuďom, ktorí uverili na základe ich svedectva.

Na mnohých miestach si ľudia myslia, že Ježiš uzdravuje vždy, keď sa modlíme za chorých. Nie je to tak. Boh môže mať na mysli iné veci, napríklad, aby bol niekto pokorený a uzdravený zo svojho postoja, keď mu je jeho vlastná sebarealizácia dôležitejšia ako všetko ostatné, alebo keď sa niekto vo svojej chorobe naučí veci, ktoré by inak nepoznal.

Watchman Nee bol dve desaťročia vo väzení. Tam v izolácii mohol Boh natoľko posilniť jeho mentálne schopnosti, že jeho

spisy sú dodnes svojím poznaním a pochopením Písma veľkým požehnaním pre Božiu cirkev po celom svete. Nech sa už stane čokoľvek, ak sa budeme vytrvalo modliť, Boh nás nenechá v neistote ohľadom svojich zámerov.

Pavol tiež veľmi trpel svojím ostňom v tele. Pravdepodobne mal nejaké zrakové problémy, pretože nevedel rozoznať najvyššieho kňaza od bielej steny a okrem záverečného podpisu diktoval väčšinu svojich epištol. Nech to už bolo tak alebo onak, prosil Boha o uzdravenie raz, druhý raz – ale nebol uzdravený. Keď prosil tretí raz, bol pripravený počuť, prečo Boh v tomto prípade nezmení jeho utrpenie. A Boh mu to dal vedieť, takže Pavol našiel v Božej odpovedi pokoj a istotu. Z toho vidíme, že Boh má často iné zábery s naším utrpením, než my hneď vidíme alebo chceme.

Ján Krstiteľ nebol prepustený z väzenia zázračným spôsobom ako Peter, ale bol vo väzení popravený. V 11. kapitole Listu Židom sú vymenovaní hrdinovia viery, z ktorých niektorí boli zabíjaní veľmi krutým spôsobom. Tvrdenie falošných učiteľov, že stačí len veriť a Boh vždy pomáha tak, aby sme sa dostali do lepších pomerov, je klamstvo. Ako sa toto tvrdenie zhodne s tým, že Ježiš zasľúbil prenasledovanie? Ako sa vysporiada so všetkými mučeníkmi, ktorí boli kedy v dejinách a sú až dodnes? Aj v tejto oblasti musíme byť prebudení zo svojich ilúzií.

Raz sa mi zjavil v modlitbe pred očami obraz. Videl som sviečku a hlas sa ma pýtal: „Kde svieti tá sviečka jasnejšie, vo svetle alebo v tme?“ Myslel som si: samozrejme, že v tme. Ale hneď som si uvedomil, že moja odpoveď je nesprávna. „Sviečka svieti vo svetle aj v tme úplne rovnako, ale v tme je lepšie a jasnejšie vidieť jej svetlo.“ Odrazu mi bolo jasné, čo mi tým chcel Boh ukázať. My máme byť svetlom sveta. Tak často to hovoríme, že chceme byť svetlom sveta! Ale prečo sa teda potom čudujeme, keď Boh vypne svetlo v našich životných situáciách, aby sme mohli v tme viditeľne svietiť pre všetkých ľudí okolo nás? Prečo sa divíme, keď nás Boh privedie do situácie utrpenia, v ktorej môže naše

svedectvo zažiť omnoho jasnejšie, keby sme vždy hneď nepochybovali o Bohu? Túto skúsenosť som zažil, keď som sedel so svojou rozdrvenou rukou pred chirurgom. Potriasal hlavou a hovoril mi, že mi nemôže zaručiť, že tá ruka bude opäť celá. Povedal som mu, aby si nerobil žiadne starosti: „Nepatrím k ľuďom, ktorí by vás žalovali, keby sa operácia nevydarila. Ak sa vám nepodarí napraviť mi ruku, bude to v poriadku. V tejto záležitosti dôverujem svojmu Bohu.“ Hľadel na mňa prekvapene.

Jedna moja známa, čerstvo obrátená, dostala správu, že jej mama má rakovinu. Šla rýchlo do nemocnice a tam sa jej spýtali: „Potrebujete duševnú podporu?“ Mohla im odpovedať, že už má tú najlepšiu podporu, aká vôbec existuje.

Každá nepríjemná situácia a naša reakcia na ňu môže byť väčším svedectvom pre nášho Pána ako náš spokojný život v príjemných situáciách. Ale môže sa to stať iba vtedy, keď dáme Bohu ten záväzok dôvery – dôveru dopredu, ktorú požaduje v každej situácii.

Princíp: *Modlitba nie je v prvom rade možnosť, ako sa dostať do lepších podmienok, ale modlitba znamená rozpoznať Božie zámery a súhlasiť s nimi.*

Na tému uzdravenie som napísal knihu a možno sa raz podarí preložiť ju aj do slovenčiny. Táto téma tu nemôže byť dostatočne rozvinutá.

BOH KONÁ ZÁZRAKY

18. PRINCÍP

Pre Boha nie je nič nemožné. Zamyslite sa: Čo je také zvláštne na tom, keď Stvoriteľ neba a zeme koná znamenania a divy? To sa predsa dá od Boha očakávať. Pre Neho to nie je zložitejšie, ako keď sa dieťa hrá na piesku. Má byť nejaký problém v tom, že Ježiš chodil po vode? Alebo je problémom, že Ježiš sa narodil z panny? Alebo to, že vstal z mŕtvych? Buď je Boh Bohom, alebo nie je. Ale hovoriť o Bohu a nedovoliť mu byť Bohom, to je vrchol stratenosti v myslení, ktoré je možné vždy znovu pozorovať u liberálnych teológov. Musí byť predsa normou, že Boh, ktorý určil pravidlá a prírodné zákony, môže ich aj podľa potreby „vypnúť“ a premostiť, preklenúť. Je normálne prežívať s Bohom zázraky. Väčším divom je neprežívať s Bohom zázraky a divy, ale tomu sa divia iba tí druhí a po takom dive nie je zaujímavé túžiť. Najväčším divom je, keď sa diví všemocný Boh! To by nás malo ohromiť, že sa vševediaci Boh môže diviť! **Boh sa diví, že nevstupujeme do príhovorných modlitieb (Iz 59,16) a tiež sa diví našej neviere (Mar 6,6). Ale jednému zázraku sa Ježiš nikdy nedivil! Ježiš nikdy nepovedal: „No toto! On je naozaj uzdravený!“**

Pre Boha nie je nič nemožné, On chce konať znamenania a divy. Ale najväčší div je skutočnosť, že sa za to nikto nemodlí! Najväčší div je to, že sa zaobídeme bez Božích divov. Je podivuhodné, že neobdivujeme potenciál v našich kostičkách a chlebových kôrkach, keď nás Ježiš posielal, aby sme nimi nasýtili 5 000 hladných ľudí!

Viera hrá hlavnú rolu v „zázračnom“ živote. Ježiš nemohol urobiť žiadny alebo len málo zázrakov, ak ľudia neverili (Mar 6,5.6). Existuje súvislosť medzi Božím pôsobením a našou vierou a modlitbou. Verme tomu, že Boh môže a chce zasiahnuť, a preto hľadáme Božiu vôľu aj v príhovorných modlitbách.

Boh nie je žiadny po moci prahnúci, sebarealizujúci sa, uda-vačský Boh. Boh nemá potrebu sa dokazovať. Načo to bude, keď sa Boh odrazu hrozivo objaví na obzore a uvedie všetkých do úžasu? Tým sa predsa nezmení ani môj život, ani bieda sveta. Čo potrebujeme, to sú Božie divuplné zásahy do nášho života a presne to chce Boh s našim súhlasom konať. Lenže, ako už bolo povedané, niekedy to robí inak, ako si my predstavujeme.

Znovuzrodenie je ten najväčší div, ktorý na nás chce Boh dokonáť. Aká úžasná je skutočnosť, že svätý Boh nás, padlých a prehnitých ľudí aj napriek tomu miluje a chce prijať. Keď si to vo viere naplno uvedomíme, už sa ani nedostaneme z úžasu! „Tam na kríži visí zbitý a zmučený Boží Syn, ktorý sa nechal hrozivo znetvoriť z lásky ku mne, aby ma ušetril večného zatratenia, ku ktorému spejem mĺčovými krokmi! Tam na kríži sa zjavila Božia láska ku mne, že Kristus zomrel za mňa, keď som bol ešte hriešnik (Rim 5,8). Kto nežasne a nediví sa nad Božou láskou na kríži každý deň nanovo, ten buď nie je znovuzrodený, alebo nevyhnutne potrebuje prebudenie!

Keď sa naučíme žiť podľa Božej vôle, nebudeme už nachádzať žiadne ďalšie dôvody na údiv. A tiež keď budeme mať na zreteli „princíp sviečky“, uvidíme, ako sa môže Boh v nás a cez nás osláviť aj v tých najmenších okolnostiach a situáciách. Sám za seba môžem zo svojho života a zážitkov povedať, že Boh konal a stále koná divy a zázraky. Ale nikdy tak, aby nezostávali otvorené už žiadne otázky. Cez mnohé zázraky som vždy znova dostával dopravné prostriedky, ktoré sme potrebovali pre našu službu. To však neznamená, že by sme na tých dopravných prostriedkoch nikdy nemuseli meniť prepichnuté pneumatiky, alebo že sme nikdy nemuseli ísť do servisu s väčšími opravami. Tiež som zažil,

že niekto bol prostredníctvom mojej modlitby uzdravený, ale mňa stále bolel neuzdravený chrbát tak, že som sa sotva mohol pohnúť. Ani mnohé znamenia a zázraky nevyjasnia hneď všetky otázky, ktoré so sebou nesie život. Preto musíme hľadať Boha v modlitbách. Ale situácie, v ktorých sa my osobne divíme, nás budú stále znova privádzať s vďačnosťou a úžasom do uctievania a chvál; a budú nás viesť k ešte presvedčivejšiemu a odhodlanejšiemu hľadaniu Božej vôle.

MODLITBA V PRENASLEDOVANÍ

19. PRINCÍP

Keď sa pozrieme na prvých kresťanov, môžeme len žasnúť. Keď sa im vyhrážali prenasledovaním, ak budú ďalej hlásať slovo, len tak to nezbalili a nevyriešili to tým spôsobom, žeby sa stretávali už len medzi sebou v malom a utajenom spoločenstve. Tiež sa neschádzali preto, aby na modlitebných stretnutiach Bohu vyčítali: „Pane, tak teraz Ťa hlásame a oni nám usilujú o život! Rozbijú naše domy a obchody, vyženú nás z mesta! Naša existencia visí na vlásku!“ Takto sa nemodlili, ale: *„Keď ich počuli, jednomyseľne pozdvihli svoj hlas k Bohu a povedali: Pane, Ty si stvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich...“ (Sk 4,24)* Cirkev si nenechala ukradnúť vedomie Božej prítomnosti a nenahradila ho vedomím o problémoch. Sprítomňovali si mocnú Všemohúcnosť Stvoriteľa a začali s modlitbou chvál. V tomto zmysle je „bohoslužba chvál“ niečo vynikajúce! Ďalej sa modlili: *„...Ty si skrze Ducha Svätého povedal ústami nášho otca Dávida, tvojho služobníka: Prečo sa búria pohania a národy snujú daromné plány? Povstali pozemskí králi a vládári sa spojili proti Pánovi a proti jeho Pomazanému. Veď v tomto meste sa Herodes a Pontský Pilát naozaj spojili s pohanmi a s izraelským ľudom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, aby vykonal všetko to, čo tvoja ruka a tvoj zámer vopred určil, že sa má stať.“ (Sk 4,25–28)* Cirkev poznala Písma, na ktoré sa mohla spoľahnúť

takisto v čase krízy ako aj inokedy. Oni boli schopní v prítomnosti zbierať ovocie svojich „biblických znalostí“. Nemali ten maloverný postoj, že Písmo je síce dôležité, ale dnes už nemá čo povedať. Nie! Práve v tej dnešnej biede dáva Božie slovo potrebné pokyny pre správny postoj srdca a správanie – a preto sa musíme držať Božieho slova! V tom bol základ, podľa ktorého sa museli posúdiť a zhodnotiť výzvy prítomnosti. „*Pozri teraz, Pane, na ich hrozby a daj svojim služobníkom, aby hlásali tvoje slovo s úplnou odvahou. Vystri svoju ruku, aby sa diali uzdravenia, znamenania a zázraky v mene tvojho svätého Služobníka Ježiša. Keď sa modlili, zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetkých naplnil Svätý Duch a s odvahou ohlasovali Božie slovo.*“ (Sk 4,29–31)

Cieľ cirkvi bol jasný: S odvahou hovoriť Božie slovo! Kto prosí o zjavenie Božej vôle, ten Boha zažije. To zažila vtedajšia cirkev a to máme zažívať rovnako aj my dnes. Duch Svätý sa priznal k opravdivej modlitbe a kresťania hlásali Božie slovo s odvahou, v sprievode znamení a zázrakov. Pretože boli za to naozaj prenasledovaní, a predsa nemlčali, bolo evanjelium spolu s prenasledovanými a rozptýlenými rozosiata do celého sveta – až k nám. So svojimi prenasledovanými, a predsa odvážnymi kresťanmi Boh sledoval jeden cieľ: presvedčivé šírenie svetla evanjelia v temnote sveta. Tak mohol Boh využiť temné časy dejín a použiť prenasledovanie na svoju oslavu.

Kolko rokov už sú prenasledovaní kresťania v Číne! Nedávno som čítal novinový článok, v ktorom sa písalo, že dnes je v Číne už viac kresťanov ako komunistov. Veľmi známe noviny písali o „horúčke pre Ježiša“ v Číne. Princípy modlitieb platia pre všetky časy. Sviečku najlepšie vidno v tme – ak horí! Horiš pre Ježiša? Horiš v Duchu a v modlitbe?

ŽIADEN DIV, ŽE BOH KONAL PROSTREDNÍCTVOM ELIÁŠA ZÁZRÁKY

20. PRINCÍP

Mnohí žijú v omyle, že v stave plnosti Ducha ide o stav citového opojenia. Rôzne akcie sa zameriavajú na to, aby psychologickými trikmi prebúdzali v ľuďoch emócie. V citovom opojení zahraniých a jemných slov sa človek cíti byť už v nebi. Ale kde je nasledujúci deň sila pre svätý život? Človek spadne zo všetkých tých nebeských pocitových obláčikov späť do svojho začarovaného diabolského kruhu. Kde je vernosť a víťazstvo nad hriechom, keď sa city vytratia alebo keď sa človek v niektorých okolnostiach cíti dokonca zle? Pravá viera verí aj napriek tomu, aj cez to, aj natruc zmenám pocitov a nálady! Život postavený na pocitoch nie je použiteľný pre každodenný život a pochybujem, či má niečo spoločné s plnosťou Ducha, ktorú zaslúbil Boh. Pravá plnosť Ducha má svoj počiatok v Bohu, pretože Boh je Duch. Preto môže mať plnosť Ducha tiež iba ten, kto je po prvé, zmierený s Bohom a po druhé, kto koná vo vedomí Božej prítomnosti. Plnosť Ducha nemôže mať nikto, kto sa pustí Boha, kto sa odlúči od Neho. Môžem si vziať vo vedre so sebou vodu z prameňa, ale nemôžem od prameňa oddeliť

Ducha Svätého. Boh je prameňom života a je hriech opustiť tento prameň (Jer 2,13). Ježiš prišiel, aby nám opäť obnovil tento zdroj života (Ján 4,7.38). Máme žiť s prameňom života, nie s vedrom.

Keď sme boli ešte mladší, museli sme – ja a môj brat – vždy striedavo každý večer priniesť od sedliaka v kanvici mlieko. Jedného dňa, keď bol môj brat na rade, aby priniesol mlieko, niekto sa skryl pod auto a keď sa brat vrátil od sedliaka s plnou kanvicou mlieka, spod auta sa ozvalo také príšerné bručanie a jačanie, že môj vydesený brat odhodil kanvicu s mliekom a s revom bežal preč. Keď potom vyšla z domu mama, vyliezol som spod auta a utekal opačným smerom. Podobne sa nám vedie, keď chodíme s vedrom na „kresťanské akcie“, aby sme tam „načerpali“. Toto satanovi nevadí. On už čaká pri východe a ako revúci lev vie, ako nás dohnať k tomu, že naše tzv. plné vedro odhodíme a vylejeme. A ešte k tomu koľkokrát v skutočnosti ani nie sme naplnení, sme len v citovom opojení. Preto tiež praštíme so všetkým vo chvíli, keď sa v nás objavia iné pocity.

Iné to je, keď naozaj stojíme pod vplyvom prítomného Boha. Kto bdie a modlí sa, ten nemusí upadnúť do pokušenia. Kto v rôznych okolnostiach stratí živé vedomie Božej prítomnosti, stráca tiež plnosť Ducha a plnosť moci. Bude pre neho len ťažko možné konať v takej situácii duchovne.

Pozrime sa na Eliáša, cez ktorého mohol Boh pôsobiť v plnej moci. Ako sa prejavovalo jeho zmocnenie? V najbezbožnejšej dobe, ktorá práve vtedy bola, sa postavil pred najbezbožnejšieho kráľa všetkých čias a povedal: „*Akože žije Hospodin, Boh Izraela, ktorému slúžim, nebude po tieto roky ani rosy, ani dažďa, iba ak na moje slovo.*“ (1Kráľ 17,1) Eliáš sa nenechal v žiadnej oblasti života ovplyvniť hodnotami a cieľmi bezbožnej spoločnosti. Eliáš stál v plnej moci a odhodlane pod svätým vplyvom Božím. Čo bolo tajomstvom tohto svätého, neohnutelného, pevného a v Božom slove mocného Eliášovho zmocnenia? Eliáš nevidel najprv bezbožného kráľa, ale Kráľa nebeských zástupov. Eliáš nestál v prvom rade pred mužom, ktorý by mu mohol urobiť niečo zlé, ale pred

živým, prítomným a konajúcim Bohom. Eliáš vnímal Boha. Mal živé vedomie Boha. Vytekali z neho prúdy živej vody, pretože on bol vedome pod vplyvom prítomného Boha. Eliáš bol vo svojej dobe nositeľom požehnaní a dnes ním máš byť ty.

Pomyslíme si: „Ach, keby som mal také sebedovedomie a sebadôveru ako Eliáš, tiež by som mohol predstupovať pred ľudí okolo mňa a hovoriť im, ako to všetko vidí Boh!“ Ale práve v tom je chyba! Tvoje sebedovedomie ťa redukuje na teba samého! Tvoje sebedovedomie môže počítať a konať len s tvojimi obmedzenými možnosťami a tento početový príklad jednoducho nemôže vyjsť! Potrebuješ vedomie Boha a dôveru v Neho! To je biblická a živá viera: „Som si vedomý Božej prítomnosti a verím, že On urobí to, čo zaslúbil.“ Čo všetko by sa v našom živote zmenilo, keby sme naozaj verili, že Boh je tu? V každej situácii. Čo všetko by sa zmenilo, keby sme konečne uverili tomu, že Bohu nie je ľahostajná žiadna naša situácia, ale že má v každej situácii nejaký zámer a cieľ a chce v nás vypôsobiť silu, aby sme mohli konať? Pravá viera, nerozčerené vnímanie Boha, pravé vedomie Boha by nás priviedli do primeraného postoja voči Bohu a my by sme v takom postoji zotrvali. Tento postoj by bol odovzdaním sa z dôvery a zo slobodného presvedčenia Bohu, so súhlasom, že Boh môže pôsobiť na nás, v nás a cez nás. Iba vo vedomom a presvedčenom odovzdaní sa prítomnému Bohu môžeme konať z plnosti Ducha. Ale bez Stvoriteľa budeš ty – stvorenie – vo svojom živote a službe čoskoro vyčerpaný.

Boh oznámil Eliášovi, že zamýšľa uviesť sucho na zem, aby podnietil bezbožný ľud k pochopeniu a k obráteniu. Toto posolstvo Eliáš odovzdal bezbožnému kráľovi. Eliáš počítal s Božími sľubmi, s Božou rečou. Dôveroval živému Bohu, že urobí to, čo zamýšľa vykonať. Ako mohol byť Eliáš taký zoznámený s Bohom a Jeho zámermi? Bol Eliáš nejaký nadčlovek? Nie. Boh vo svojom slove hovorí: „*Eliáš bol človek podrobený utrpeniu ako ty...*“ (Jak 5,18) Eliáš bol rovnako slabý ako my, mal tiež starosti, problémy, vnútorné a vonkajšie konflikty a mohol stratiť rovnako veľa ako my. V čom teda bolo to tajomstvo? „*Eliáš bol človek ako*

my, ale keď sa horlivo modlil...“ Tajomstvom Eliášovho pôsobenia a zmocnenia bola modlitba. Stačí jedna modlitba, ak je to skutočná modlitba! Boh je vždy prítomný, ale pravá modlitba sa vedome obracia k prítomnému Bohu a vedome sa mu odovzdáva. Popri mnohých ďalších požehnaniach pravá modlitba tiež prehlbuje vedomie Božej prítomnosti! Praví modlitebníci môžu dosvedčiť s Eliášom, že vedomie Božej prítomnosti v každej situácii a za každých okolností je možné, dokonca veľmi dôležité!

Keď potom Eliáš stratil Boha z očí a vedomie Boha sa utopilo vo vedomí problémov, bolo na dohľad vyhorenie, ktoré Eliáš zažil. Len vo vedomí Božej prítomnosti máme predpoklad, že budeme uskutočňovať Božiu vôľu v Jeho sile. „*Vela zmôže účinná (vrúcna) modlitba spravodlivého.*“ (Jak 5,16) V modlitbe Boh Eliášovi oznámil, že plánuje obdobie sucha, v modlitbe Eliáš poznal, že Boh chce zoslať z neba oheň a v modlitbe očakával, že Boh dodrží svoje slovo. V modlitbe tiež očakával zaslúbený dážď. Všetko, čo mal Boh v pláne, sprevádzal Eliáš modlitbou – to je tá cesta, ako zažiť Boha! Tak nikoho neudiví, že cez Eliáša Boh konal zázraky, pretože to, že Boh koná divuplné dielo, je pre neho úplne normálne.

Kto vníma Boha takého, aký skutočne je, ten dozrieva v zdravej Božej bázni; kto kľáči pred živým Bohom, ten už nekľáči pred ľuďmi a hriechom. Mnohí dnes hovoria, že Boha sa netreba báť. Ale prečo sa boja pred ľuďmi, keď majú vyznať Boha? Prečo im srdce bije až v krku, keď majú dosvedčiť Boha? Bezduché hovorenie. Boja sa ľudí, pretože sa nachádzajú v neprimeranom vzťahu k Bohu.

Tvoje sebavedomie ťa redukuje na teba samého! Nespoliehaj sa na svoje sebavedomie, lebo Boh ťa opustí v situácii, kedy to bude dôležité. Namiesto toho sa staň odovzdaným modlitebníkom, ktorý hľadá Boha, Jeho dôverné spoločenstvo a Jeho vôľu a ktorý potom podľa toho aj koná. Ži vo vedomí Božej prítomnosti a nechaj celý svoj život preniknúť Bohom. Dôvera v Boha a vedomie Boha sú kľúčom k plnej moci, istote a presvedčeniu, ktoré je potrebné na odvážne vyznanie Boha.

ZÁVEREČNÁ POZNÁMKA

Milý čitateľ, ver tomu a spoľahni sa na to, že nič nie je dôležitejšie ako modliť sa. Ver tomu, že Boh chce pôsobiť v tebe a cez teba a že chce vypočuť tvoje modlitby. Pomysli na jedno: Keby si bol jediným kresťanom na zemi, Boh by sa nezaoberal tebou a tvojimi modlitbami intenzívnejšie, ako to chce robiť teraz. Boh vo svojej láske a dobrej vôli čaká, kým sa Mu odovzdáš v dôvere a zo slobodného presvedčenia, aby si mohol konať Jeho vôľu. Tým dáš Bohu možnosť osláviť sa žehnaním v tvojom živote a v tvojej službe. Urob si z modlitby hlavnú úlohu, pretože z Boha, prameňa života, tečú prúdy požehnania do všetkých oblastí života.

Hovor na tému modlitba vo svojom zbore. Čo všetko by bolo možné, keby sme ako cirkev opäť rozpoznali Boha a dali Ho do centra a tiež Ho tak aj uctievali. Čo všetko by mohol Boh urobiť v nás, cez nás a s nami, keby sme ako cirkev pokročili v hĺbke možného modlitebného života? Odpoveď znie: Prebudenie, Posvätenie, Evanjelizácia!

NÁVRH

Uskutočnite vo svojom zbore modlitebný týždeň, počas ktorého budete každý deň preberať jednotlivé princípy modlitby a v modlitbách ich budete uvádzať do praxe. Boh hovorí: „*Budete ma hľadať a nájdete ma, keď ma budete hľadať celým svojím srdcom.*“ (Jer 29,13)

PREHĽAD SKRATIEK BIBLICKÝCH KNÍH

Knihy Starého zákona

1Moj	Prvá Mojžišova kniha
2Moj	Druhá Mojžišova kniha
3Moj	Tretia Mojžišova kniha
4Moj	Štvrtá Mojžišova kniha
5Moj	Piata Mojžišova kniha
Joz	Jozua
Sud	Kniha sudcov
1Sam	Prvá Samuelova kniha
2Sam	Druhá Samuelova kniha
1Kráľ	Prvá kniha kráľov
2Kráľ	Druhá kniha kráľov
1Par	Prvá kniha Paralipomeno
2Par	Druhá kniha Paralipomenon
Ezd	Ezdráš
Neh	Nehemiáš
Est	Ester
Ž	Žalmy
Prísl	Príslovia
Kaz	Kazateľ
Pies	Pieseň Šalamúnova
Iz	Izaiáš
Jer	Jeremiáš
Plač	Plač Jeremiášov
Ez	Ezechiel
Dan	Daniel
Hoz	Hozeáš
Joel	Joel
Am	Amos
Obad	Obadiáš
Jon	Jonáš
Mich	Micheáš
Nah	Nahum
Hab	Habakuk

Sof	Sofoniáš
Hag	Hageus
Zach	Zachariáš
Mal	Malachiáš

Knihy Nového zákona

Mat	Evanjelium podľa Matúša
Mar	Evanjelium podľa Marka
Luk	Evanjelium podľa Lukáša
Ján	Evanjelium podľa Jána
Sk	Skutky apoštolov
Rim	List Rimanom
1Kor	Prvý list Korintanom
2Kor	Druhý list Korintanom
Gal	List Galátanom
Ef	List Efezanom
Fil	List Filipanom
Kol	List Kolosanom
1Tes	Prvý list Tesaloničanom
2Tes	Druhý list Tesaloničanom
1Tim	Prvý list Timotejovi
2Tim	Druhý list Timotejovi
Tít	List Títovi
Filem	List Filemonovi
Žid	List Židom
Jak	Jakubov list
1Pet	Prvý Petrov list
2Pet	Druhý Petrov list
1Ján	Prvý Jánov list
2Ján	Druhý Jánov list
3Ján	Tretí Jánov list
Júda	Júdov list
Zj	Zjavenie Jána

DÔLEŽITÉ INFORMÁCIE NA ZÁVER

„Ak máte záujem o evanjelizáciu u vás, alebo by ste si priali, aby sme zvestovali Slovo Božie vo vašom zbore, radi vás navštívime. A ak to bude Boh chcieť, usporiadame u vás evanjelizáciu. Ak nás chcete pozvať, jednoducho nás kontaktujte.“

— KORNELIUS NOVAK —

Misijné aktivity evanjelistu Kornelia Novaka v Slovenskej republike organizuje a zastrešuje OZ Biblia na cestách, František Kolesár, Cablkova 3, 821 04, Bratislava

Telefón: 0905 895 156

e-mail: biblianacestach@gmail.com

web: www.biblianacestach.sk

Túto Službu je možné podporiť aj finančným darom na číslo účtu:

11472484/0900 Slovenská sporiteľňa

Variabilný symbol 111

Ak nám poskytnete kontaktné údaje, radi vám vystavíme potvrdenie o dare.

Predaj kníh Kornelia Novaka a ďalšej kresťanskej literatúry na www.adventorion.sk

Kornelius Novak

0049 (0) 7353/248914

0049 (0) 172/2348968

novak.kor@gmail.com

www.dotknisaneba.sk

DOTKNI SA NEBA

**Banská Bystrica • Zvolen • Košice • Žilina
Považská Bystrica • Poprad • Zvolen
Spišská Nová Ves • Svit • Kežmarok**

KONTAKTY

František Kolesár (fkolesar@casd.sk)
+421 905 895 156

Juraj Turóci (juraj.turoci@maranatha.cz)
+420 606 64 55 44

Kornelius Novak

PRINCÍPY VÝPOČUTÝCH MODLITIEB

Modlitbami k prebudeniu

2. revidované vydanie

Vydalo OZ Biblia na cestách, pre projekt Dotkni sa neba

Preklad 1. vydanie: Eliška Javornická

Preklad 2. vydanie: Petr Novotný

Vydanie v slovenskom jazyku pripravilo

Vydavateľstvo Advent-Orion

Preklad do slovenčiny Mária Muráňová

Zodpovedná redaktorka Darina Matisová

Fotografia na obálke shutterstock.com

Tlač alfaPRINT, Martin

Nepredajné!